

Titel:

Tværgenitorisk samarbejde mellem Kommune og Region - et studie omhandlende en IT-struktur, sociale verdener, grænseobjekter og standarders betydning for samarbejdet og SACC-modellen (Shared Addiction Care Copenhagen).

Semester: 10.semester
Semester tema: Speciale
Projektperiode: Forår 2015
ECTS: 30 ECTS
Vejleder: Anders Buch
Projektgruppe:

Navn: Maria Bruun de Neergaard
Studie nr: 20130229

Navn: Søren Tang Lauridsen
Studie nr: 20130942

Oplag: - 2 stk.
Antal sider: - Antal anslag 197.026 svarende 82,09 normalsider
Appendiks: - Ingen
Bilag: - Download på link:

<https://www.dropbox.com/s/ma1sosafs981yit/Bilag%20SACC%20speciale%20til%20download.zip?dl=0>

Ved at underskrive dette dokument bekræfter hvert enkelt gruppemedlem, at alle har deltaget ligeligt i projektarbejdet, og at alle er kollektivt ansvarlige for rapportens indhold. Endvidere hæfter alle gruppemedlemmer for at plagiering ikke forefindes i rapporten. Kvittering for upload af projekt på projekter.aau.dk skal fremvises ved aflevering.

Abstract

As students of the tenth and final semester of the Master of Science (MSc) in the Tehno-Anthropology program, this master thesis is an account of the fieldwork we have undertaken and the insights it has produced.

Supported by five qualitative interviews, the theory of Symbolic Interactionism, Strauss' 'Social Worlds', Star and Griesemer's 'Boundary Object' and Bowker and Star's 'Standards' we have set about to contribute with perspectives explaining and problematizing the development of Shared Addiction Care Copenhagen (SACC) - a project aiming towards improving the infrastructure of the practice of Hepatitis treatment for addicts by developing a digital database. With the understanding of SACC being a well-run cross-organisational collaboration between Copenhagen Municipality and Region Hovedstaden we identify social worlds, arenas of negotiation, boundary object and processes of standardization as supporting elements of the maintenance of a 'social order' among the contributing actors. We also bring out SACC as an example of how a cross-organizational project can work well supported by common goals, overlapping professionalism and language, mutual confidence and interdependence.

The development of SACC brings along many possibilities and positive outcomes such as a more structured treatment practice with a reduction of risks of errors as well as the creation of a scientific foundation for knowledge production for future Hepatitis treatment. But the development can also become problematic as one might end up creating a somewhat static practice structure for a collaboration supported by dynamic processes in a medical, technological and political domain that is ever changing. We consider this as a paradox and point towards elements demanding attention if the collaboration henceforward should be 'frictionless'.

With the goal of contributing with constructive documentation and perspectives to the present development we also discuss the SACC-model as a generic model. Here, we point towards our analysis underpinning the perspectives of SACC being a unique 'situation' supported by many different elements that goes beyond the model itself. Through the use of the theoretical input mentioned above, we have set about to contribute with nuanced perspectives on SACC where organisational boundaries are not considered as preventing elements for the collaboration.

Indholdsfortegnelse

1.Indledning og motivation.....	4
Problemformulering.....	6
Præsentation af feltet.....	7
<i>Socialforvaltningen i Københavns Kommune, behandlingsenheder.....</i>	<i>8</i>
<i>Region Hovedstaden og Infektionsmedicinsk Afdeling Rigshospitalet.....</i>	<i>8</i>
<i>CHIP - Center for Health & Infectious Disease Research.....</i>	<i>8</i>
<i>Misbrugerne.....</i>	<i>9</i>
<i>Formål.....</i>	<i>9</i>
<i>Økonomi.....</i>	<i>10</i>
<i>Ny behandling.....</i>	<i>10</i>
<i>Praksis og forskning.....</i>	<i>11</i>
<i>Projektorganisering.....</i>	<i>12</i>
Det tekno-antropologiske perspektiv og afgrænsning af fokus.....	13
2.Metodologi.....	16
Ontologisk positionering.....	16
Teoretiske begreber.....	18
<i>Sociale verdener.....</i>	<i>18</i>
<i>Arenaer.....</i>	<i>21</i>
<i>Social orden.....</i>	<i>22</i>
<i>Interaktion og artikulation.....</i>	<i>23</i>
<i>Grænseobjekter.....</i>	<i>24</i>
<i>Standardiserede pakker.....</i>	<i>26</i>
<i>Klassifikation og standardiseringer.....</i>	<i>27</i>
<i>Situationen omkring SACC.....</i>	<i>31</i>
Grounded Theory.....	33
<i>Symbolsk interaktionisme og Grounded Theory.....</i>	<i>33</i>
<i>Meningsdannelse, kodning og kategorisering.....</i>	<i>33</i>
<i>Interaktion og handling.....</i>	<i>35</i>
<i>Perspektiver.....</i>	<i>36</i>
<i>Grounded Theory i projektet.....</i>	<i>36</i>
Situational Analysis.....	37
Interview og transskribering.....	39
Informanter og grundlag for empiriindsamling.....	40
Struktur af nærværende projekt.....	41

3.Analyse	43
Et velfungerende samarbejde?	43
Et møde mellem sociale verdener?	44
<i>Etablering af social orden og samarbejde</i>	49
<i>Organisationerne i samarbejdet</i>	59
Grænseobjekter og standardiserede pakker i SACC	63
<i>Grænseobjekter i SACC</i>	63
<i>Standardiserede pakker i SACC</i>	68
<i>Standardisering af risikoadfærd</i>	72
<i>Standardisering og forskningen</i>	74
4.Diskussion	76
Fremtidig opretholdelse af det velfungerende samarbejde	76
Social orden som bærende element.....	76
<i>Arenaen - et centralt element i samarbejdet</i>	77
<i>Den direkte konfrontation omkring samarbejdet</i>	78
<i>Arenaen omkring projektledelsen</i>	80
<i>At adaptere til forandring</i>	81
En proces mod standardisering.....	82
<i>Usynlighed og materialitet</i>	83
<i>Nedsivning og spredning</i>	86
<i>Et iboende paradoks</i>	87
<i>Standardiseringer og etik</i>	88
SACC - et generisk projekt?	88
5.Konklusion	92
6.Perspektivering og kritiske refleksioner	94
Observationer og interaktion	94
De usynlige perspektiver	95
7.Litteraturliste:	97
<i>Artikler og bøger</i>	97
<i>Web artikler og digitale dokumenter</i>	98
8.Bilag:	99

1. Indledning og motivation

I den danske offentlige sektor udvises der i større og større grad behov for at udvikle projekter og samarbejder, som bevæger sig på tværs af organisatoriske rammer.

Denne behov drives af visioner og krav om digitalisering, effektivisering og større fokus på at have borgeren i centrum i det offentlige behandlingssystem (Regeringen, KL og Danske Regioner 2011, Region Hovedstaden og Kommunerne i regionen 2015). Dette kommer blandt andet til udtryk i digitaliseringsstrategien "Den digitale vej til fremtidens velfærd" (Regeringen, KL og Danske Regioner 2011), der sætter fokus på digitaliseringen som middel til at effektivisere og kvalificere indsatsen i sundhedsvæsenet og den sociale sektor.

"I sundhedsvæsenet spiller digitalisering en livsvigtig rolle. Effektive it-værktøjer, hvor lægen har adgang til data og undersøgelsesresultater på tværs af hele sundhedssektoren, kan være helt afgørende for hurtigt at kunne give den rigtige behandling i en kritisk situation. Sundheds-it er også en helt nødvendig løftestang for at sikre effektive arbejdsgange, høj produktivitet og god kvalitet på sygehusene."

(...)

"Set i forhold til områdets størrelse har den teknologiske udvikling på socialområdet været forholdsvis begrænset. En øget grad af digitalisering på socialområdet medvirker til at skabe bedre viden om, hvilke tiltag, der virker og viden om, hvordan ressourcerne anvendes bedst muligt." (Regeringen, KL og Danske Regioner 2011: 24+26)

Disse tendenser og strategier kan i høj grad siges at være understøttet og muliggjort af den fremadstormende udvikling inden for sundheds-it, som kan tilpasses behovet i de individuelle projekter, der ønskes gennemført. Et eksempel på hvordan dette kommer til udtryk i reelle projekter, kan findes i et af digitaliseringsstrategiens flagskibsprojekter; *Det fælles medicinkort (FMK)*, som er et nationalt projekt og et samarbejde mellem regioner, kommuner, hospitaler og praktiserende læger.

"FMK er et IT-projekt, som på nem og overskuelig vis skulle holde styr på, hvilken medicin hver enkelt dansker bruger og får udskrevet. På den måde risikerer man ikke at udskrive overflødig medicin eller medicin, der virker giftigt sammen med andre typer medicin, som borgeren får." (Søndagsavisen: 2015)

FMK kan her ses som et eksempel på, hvordan offentlige institutioner indgår i fællesprojekter, hvor it-teknologi spiller en central rolle for samarbejdet. Dette er selvsagt store projekter, som involverer mange forskellige aktører og som i nogen grad kan siges at være hængt op på, at der er en projektorganisation, som kan understøtte samarbejdet på tværs af de forskellige organisationer, interesser og praksisser.

Til trods for at FMK kan siges at være i tråd med strategiernes målsætning (*effektive arbejdsgange, høj produktivitet og god kvalitet på sygehusene*), finder vi, at projektet kan være udfordret i at lykkes, hvilket kan læses i nyhedsmedierne under overskrifterne; *“Statsrevisorerne kritiserer udvikling af medicinkort”* (Politiken, 2014), *“Læger raser over fælles medicinkort”* (Dagens medicin, 2012), *“Ny offentlig it skandale? Medicinkort er fire år forsinket”* (Søndagsavisen, 2015).

*“Et stort offentligt projekt, som skulle beskytte danskerne mod fejlmedicinering, er blevet forsinket fire år, blevet et ukendt millionbeløb dyrere end ventet og stadig så fejlbehæftet, at mange læger i dag er nervøse ved at bruge det. Det viser en rapport fra Rigsrevisionen, som retter en stærk kritik af sundhedsprojektet ‘Det Fælles Medicinkort’ (FMK) og Danske Regioner, Sundhedsministeriet og National Sundheds-it, som har udviklet det.
(Søndagsavisen: 2015)*

I sammenhæng med ovenstående udvikling er vi i vores søgen efter et interessant emne for nærværende projektet stødt på et samarbejde, som på mange områder berører den samme udvikling. Vi har gennem dialog med projektledelsen for initiativet Shared Addiction Care Copenhagen (SACC) fået adgang til og mulighed for at undersøge, hvordan samarbejdet og udviklingen omkring et nyt fælles behandlingsinitiativ for hepatitis-smittede misbrugere udspiller sig. Her er udgangspunktet også en fælles it-struktur, at borgeren sættes i centrum og at samarbejdet bevæger sig på tværs af organisationsgrænser. En dybere introduktion til SACC vil blive givet i senere afsnit.

I sammenhæng med udviklingen inden for sundheds-it finder vi det interessant at undersøge og forstå, hvordan samarbejde omkring SACC udspiller sig og hvilke udfordringer, der kan være forbundet med dette; hvordan det lykkes at samarbejde på tværs af organisationer, professioner, praksisser og interesser i et projekt, der har

sundheds-it som centralt element for samarbejdet. Dette med formålet om at skabe viden og udpege eventuelle opmærksomhedspunkter på området.

Vi mener, at dette projekt er interessant i kraft af, at vi her har muligheden for at studere dynamikkerne af et sådant type samarbejde i et langt mindre - og derved mere overskueligt - "miljø". Med teoretisk understøttede perspektiver byder vi i nærværende projekt således ind med bidrag til, hvordan SACC kan forstås som mulighedsskabende og udfordrende.

Vi vil i følgende afsnit præsentere problemformuleringen, som danner grundlag for vores undersøgelse af feltet. Efterfølgende præsenterer vi teori og begrebsramme samt den metodiske tilgang, vi vil bringe ind i dette projekt.

Problemformulering

Hvordan samles aktører på tværs af kommune og region i samarbejdet om udviklingen af SACC-modellen og den tilhørende digitale infrastruktur? Hvordan kan vi med udgangspunkt i begreberne 'Sociale Verdener', 'Grænseobjekter' og 'Standardisering' identificere fordrende og udfordrende processer og elementer i det videre samarbejde omkring hepatitisbehandling for misbrugere?

Præsentation af feltet

I følgende afsnit er det hensigten at give en indledning til det felt, der danner base for studiet i nærværende projekt.

Feltet, vi ønsker at undersøge, har sit omdrejningspunkt om projektet og aktiviteten SACC, som er et tværorganisatorisk samarbejde mellem Region Hovedstaden og Københavns Kommune. SACC præsenteres som værende både et projekt og en aktivitet, hvilket forstås ud fra sammenhængen om, at SACC på nuværende tidspunkt er et udviklingsprojekt, hvor nye praksisser og digitale løsninger udvikles, men på sigt skal kunne danne grundlag for driften på området. Vi vil efterfølgende blot referere til netop nævnte projekt og selve aktiviteten som SACC eller SACC-samarbejdet med bevidstheden om den dobbelte betydning. Dette gøres for at undgå forvirring omkring dette skriftlige produkt, som vi refererer til som projektet.

For at beskrive formålet med SACC-samarbejdet fremhæver vi her uddrag fra projektansøgningen, som blev udfærdiget i december 2013 og godkendt i maj 2014 af Socialudvalget i Københavns Kommune. Formålet for samarbejdet er beskrevet på følgende måde:

“Formålet med det ansøgte projekt er at udvikle og validere en model for decentraliseret HCV [hepatitis] behandling af klienter indskrevet til behandling i Region Hovedstadens misbrugscentre. Dette er i overensstemmelse med målene i den nuværende sundhedsaftale for Regionen om at mindske uligheden i adgang til sundhed gennem udvikling af borgernære pleje- og behandlingsforløb med særligt fokus på inklusion af socialt sårbare borgere samt at styrke forskningen i sundhedsindsatser til at sikre disse mål.

(...)

Formålet med projektet er at samtænke de to dele af behandlingssystemet (shared care), således at der udvikles et integreret overvågnings- og behandlingssystem, der samles ét sted; nemlig på misbrugscentrene, men i samarbejde med de infektionsmedicinske afdelinger, som har det overordnede ansvar for ordinationen og monitoreringen af HCV-behandlingen. Et væsentligt instrument til at få denne vision implementeret, er at udvikle en it-struktur, hvor patientinformationer samkøres.”

(Projektansøgning 2014: 1+7)

For at indlede til hvordan samarbejdet og ovenstående formål kommer i spil, vil vi præsentere de primære aktører og de overordnede formål, disse bringer med ind i samarbejdet.

Socialforvaltningen i Københavns Kommune, behandlingsenheder

Socialforvaltningen i Københavns Kommune har blandt andet som overordnet formål at levere sociale ydelser til borgere, som berettiger sig til disse i Københavns Kommune. I københavnsområdet leverer Socialforvaltningen gennem behandlingsenheder sociale ydelser til misbrugere, som ønsker rådgivning og behandling i forbindelse med stofmisbrug.

Region Hovedstaden og Infektionsmedicinsk Afdeling Rigshospitalet

Region Hovedstaden har blandt andet som formål gennem hospitalerne at levere sundhedsydelser til patienter, som er henvist til behandling. Den sundhedsydelse, som er i fokus i dette projekt, er behandlingen af patienter med hepatitis C. Denne behandling foregår i dag på hospitalsklinikken Infektionsmedicinsk Afdeling (fremover benævnt som IA) på Rigshospitalet.

Det er mellem behandlingsenhederne og hospitalsklinikken IA, at samarbejdet i praksis kommer til at udspille sig. Som tredje aktør i projekt- og udviklingsfasen er forskningsenheden CHIP tilkøbt, som er den part, der bidrager med dokumentationen og evaluering af samarbejdet, samt den konkrete udvikling af databasen.

CHIP - Center for Health & Infectious Disease Research

CHIP er et forskningscenter, som har til formål at forske, dokumentere og informere omkring infektionssygdomme i regi af Region Hovedstaden. CHIP bringer erfaring fra lignende projekter med ind i dette samarbejde.

Trods et overordnet fokus på, hvordan de forskellige aktører forhandler og finder fælles retning i samarbejdet, finder vi det relevant at præsentere og uddybe, hvordan

initiativet kommer til at påvirke praksis hos de involverede parter. Dette spiller en central rolle i samarbejdet og derudover udgør det en vigtig præmis for videre analyse i dette projekt. For at efterkomme dette må stofmisbrugernes kontakt og typiske forløb med det offentlige behandlingssystem kort beskrives, som den er på nuværende tidspunkt.

Misbrugerne

Stofmisbrugernes primære kontakt, når de møder det offentlige behandlingssystem, foregår gennem de kommunale behandlingssenheder, som ud over rådgivning og behandling for misbruget også yder screeninger for hepatitis C-virus. Da man smittes med hepatitis C gennem blod, er det hyppigt forekommende i miljøer omkring stofmisbrug, hvor man eventuelt deler injektionsværktøjer. I tilfælde af at der i en screening findes indikation for infektion hos en borger, henvises denne til IA på Rigshospitalet, hvor de diagnosticerende undersøgelser og vurderingen af, om personen er i stand til at gennemføre behandlingen (compliance), udføres. I tilfælde af at behandling iværksættes, har IA ordinationsretten på medicinen, behandlingsansvaret og senere også den opfølgende kontrol med behandlingsforløbet.

Den nuværende behandlingspraksis for misbrugere med hepatitis beror på, at borgeren fysisk skal bevæge sig mellem behandlingssenhederne og IA for at modtage det fulde behandlingstilbud. I lyset af misbrugernes ofte forholdsmæssige lave sociale kapacitet kan dette være en udfordring og det giver ofte udslag i frafald midt i behandlingsforløbet, hvorfor argumentet om at skabe lighed i sundhed er et centralt punkt i projektansøgningen fra Regionens perspektiv.

Formål

Projektet og aktiviteten SACC er godkendt, finansieret og iværksat i juni 2014 som et treårigt udviklings- og driftssamarbejde og initiativet kan forstås som værende en respons på stort frafald og dårlige erfaringer med gennemførelsesprocenten. Derudover er det også et initiativ i tråd med den nationale handlingsplan (Sundhedsstyrelsen, 2007), hvor kommunerne per lov tillægges ansvar for at dokumentere og indberette indsatsen for behandlingen af stofmisbrugere med

risikoadfærd for smitte; herunder virusinfektionen hepatitis C. Indberetning skal ske til Stofmisbrugsdatabasen, hvilket er et nationalt projekt iværksat til at skabe indsigt og grundlag for forskning på området. Denne lovmæssige praksis om indberetning til databasen for kommunerne involverer Regionen og derfor også IA, da det er her, den nuværende praksis for hepatitisbehandling foregår.

Det bliver interessant at søge ind i, hvordan et sådan projekt organiseres, når der fra Regionen og Kommunens side er forskellige formål indlagt i deres engagement. Regionen arbejder mod at opfylde kravet om at mindske ulighed i sundhed, mens Kommunen har målet at opfylde et indberetningskrav og skabe bedre liv blandt misbrugere. Det er derfor interessant at se på, hvordan disse aktører skaber grundlag for at komme til enighed i samarbejdet. Med den nuværende behandlingspraksis står det klart, at samarbejde er en nødvendighed for at lykkes med at opfylde de forskellige mål for aktørerne. Spørgsmålet er, hvilke underliggende processer, der finder sted her og hvordan de kommer til udtryk? Vi ønsker derfor i dette projekt at søge ind i disse både synlige og usynlige processer, som ligger til grund for samarbejdet.

Økonomi

En afklaring, som er foretaget i forbindelse med projektansøgningen, er, hvordan økonomien håndteres i samarbejdet, da Kommunen og Regionen har særskilt økonomi. Kommunen tilfører økonomi gennem puljer, som allerede er afsat til misbrugsbehandling, mens Regionen tilfører økonomi i form af forskningsmidler. Den indskudte økonomi går til lønninger såvel som udgifter og indkøb i forbindelse med udviklingen af projektet og aktiviteten. Finansiering til driften efter den treårige projektfase er endnu uafklaret.

Ny behandling

Et andet væsentligt udviklingsgrundlag for SACC er, at der i 2014 kom en ny behandling for hepatitis C på markedet. De udslagsgivende elementer heri er, at behandlingsforløbet i forhold til tidligere er gjort betydeligt kortere, at behandlingen

er nemmere i praksis og medfører langt færre bivirkninger samt en større chance for helbredelse, hvis medicinen tages rigtigt.

Praksis og forskning

Med ovenstående væsentlige elementer på plads vil vi i følgende afsnit præsentere, hvordan samarbejdspartnerne gennem SACC søger at udvikle den kliniske behandlingspraksis og forskningsgrundlaget på området .

Et vigtigt aspekt af SACC er udviklingen af Shared Care-modellen, som gennem oprettelse og brug af en digital database skal understøtte en ny praksis for behandlingsforløbet for misbrugere med hepatitis. Med Shared Care-modellen forstås, at parterne involveret i SACC ønsker at udvikle en fælles behandlingsmodel, hvor den fysiske og organisatoriske opdeling af behandlingen ikke står til hinder for et godt behandlings- og helbredelsesforløb. I denne proces decentraliseres behandlingen, idet behandlingscentrene, i stedet for Rigshospitalet, bliver omdrejningspunkt for det fremtidige behandlingsforløb for misbrugeren. IA påtager sig derfor i samme omgang en anden rolle i behandlingen end før. Kort sagt bliver behandlingen flyttet ud til behandlingscentrene, hvor den smittede misbruger i forvejen formentlig har en daglig gang.

Den digitale database, som udvikles til formålet, vil være en fælles *real time* database, som trækker data fra relevante social- og sundhedsregistre og gør disse tilgængelige for de involverede aktører i behandlingen. Yderligere skal denne database understøtte, at eksempelvis prøvesvar såvel som anden data optaget i kontakten med misbrugeren, skal kunne registreres i systemet og distribueres aktørerne imellem. Med databasen som centralt element vil behandlingspraksis ændres, så screeninger, prøvetagninger og kliniske evalueringer - eksempelvis compliance - såvel som udlevering af medicin, skal foregå på behandlingscentrene. Herved undgår misbrugeren, som nævnt, at skulle møde fysisk op på IA. Ansvar for ordination og opfølgning på behandlingen forbliver hos IA og vil komme til at foregå uden egentlig kontakt med patienten, men derimod på baggrund af de data, som er tilgængelige i SACC-databasen. Misbrugeren bliver derfor i princippet patient hos IA, men kommer i de fleste tilfælde aldrig til fysisk at møde en læge derfra.

Med formålsbeskrivelsens formulering af SACC som værende et udviklings- og valideringsprojekt (Projektansøgning 2014: 7), præsenteres forskning som endnu et ben i SACC. Med udvikling og implementering af Shared Care-modellen og databasen, kan CHIP anvende de indsamlede data med henblik på at skabe ny viden på området. Dette kan foregå gennem udgivelser af videnskabelige publikationer om sygdommen og denne nye behandlingstilgang. Ydermere kan CHIP med forskningen bidrage til det overordnede formål; at styrke inklusionen af marginaliserede grupper og at reducere den ulige adgang til sygdomsbehandling.

Projektorganisering

Til at gennemføre og organisere SACC-samarbejdet er der nedsat en projektledelse bestående af to projektledere, som henholdsvis har en forsknings- og praksisbaggrund. Projektledelsen er med i, og refererer til, en styregruppe bestående af en professor fra CHIP og en socialoverlæge fra Københavns Kommune, som er hovedansvarlige. Derudover er der repræsentanter fra de involverede behandlingscentre, IA samt CHIPs it-udvikling. Styregruppen mødes på kvartalsbasis, hvor status på projektet og eventuelle afklaringer diskuteres. De overordnede forhandlinger, hvor interesserne fra de forskellige organisationer blev drøftet, fandt sted i den tidlige fase af projektsamarbejdet.

Organiseringen af det treårige projekt er opdelt i tre faser, som overordnet kan beskrives på følgende måde;

Fase 1: Udvikling af digital infrastruktur og ny behandlingspraksis

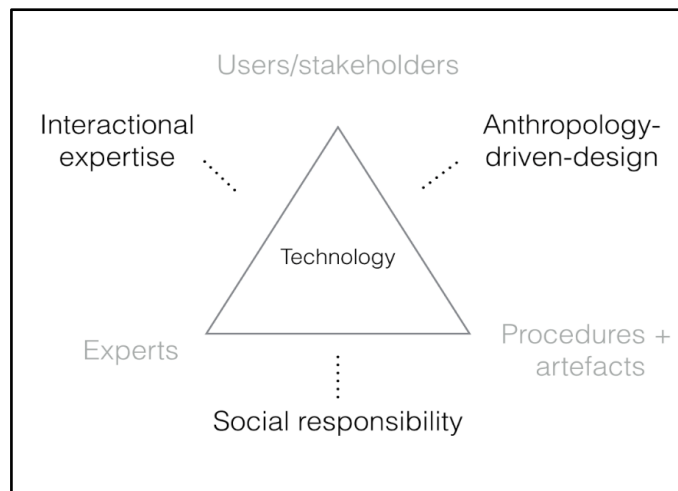
Fase 2: Pilottest af infrastruktur og ny behandlingspraksis med tre behandlingssteder

Fase 3: Udrulning til 12 behandlingssteder samt evaluering af effekten af Shared Care-modellen

På tidspunktet, hvor vi træder ind i feltet, er projektet i første fase, hvor infrastrukturen, herunder databasen og den nye behandlingspraksis, er under afklaring og udarbejdelse.

Det tekno-antropologiske perspektiv og afgrænsning af fokus

Vi vil nu bevæge os videre mod at konkretisere vores vinkel på dette projekt.

Figur 1. En visualisering af tekno-antropologiens perspektiver.

Med udgangspunkt i ovenstående figur som er én af mange illustrationer over tekno-antropologiens mulige perspektiver, vil vi kort beskrive det genstandsfelt, vi i dette projekt vælger at fokusere på.

Med teknologien centralt placeret i trekanten agerer denne omdrejningspunkt for udforskning og samordning af interaktionen mellem eksperter, brugere/stakeholders og procedurer/artefakter; alt sammen symboliseret i trekantens hjørner. Trekantens flader symboliserer hvilke mindset og teoretiske perspektiver, vi søger at bringe ind i denne interaktion. Når vi som tekno-antropologer går ind i dette felt, er det med en forståelse af og overbevisning om, at vi med disse mangfoldige perspektiver kan agere "brobyggere" og derved tilføre nuancer til feltet, vi møder. Vi har hele trekanten for øje, når vi bevæger os ind i et felt og i dette projekt ønsker vi især at sætte fokus på 'eksperterne', 'procedurerne'/objekterne og det mellemliggende 'social responsibility' eller rettere sagt; et etisk perspektiv. Dette vil give udslag i et fokus på aktørerne i det samarbejde og de mekanismer samt forhandlinger, som fremgår omkring udviklingen af databasen og en ny behandlingspraksis. Teknologien er derfor både et omdrejningspunkt og noget, som træder i baggrunden. Vi ønsker ikke at studere SACC-databasen som en teknologi i sin materielle udformning, der udgøres af et teknisk system bestående af koder og apparater. Et sådan studie har i

særdeleshed også sin berettigelse, men vil bevæge sig indenfor en meget praksisnær ramme, som eksempelvis afklaringen af hvilke features, databasen skal indeholde og hvordan disse påvirker slutbrugeren. Formuleret på en anden måde ville et sådan perspektiv fokusere på produktudvikling og brugerinddragelsesprocesser. Det er ikke her, vi ønsker at lægge fokus i dette projekt. Vi ønsker at anskue teknologien som mere end blot et teknisk apparat eller værktøj. Med et perspektiv, som orienterer sig mod en socio-materiel forståelse af samarbejdets oprindelse, anerkender vi databasen og teknologiens materialitet, men vi ønsker at undersøge de sociale dynamikker som opstår i interaktionen med aktørerne. Forståelsen for teknologiens materialitet og funktionalitet bliver derfor et udgangspunkt og en præmis for nærværende projekt, men det vil ikke blive et centralt fokus for studiet.

Det er vigtigt at forstå, at vi med denne tilgang ikke tager afstand fra teknologien og dens betydning for praksis, men derimod blot har andre perspektiver end produktudviklingen for øje. Teknologien vil blive repræsenteret af visse andre centrale elementer, når vi studerer samarbejdet og de underliggende forhandlingsprocesser, idet teknologien muliggør udviklingen af visse standardiseringer og forandringer af praksis, samt faciliterer en platform for kommunikation og behandlingssamarbejde. Det er elementer som disse, vi sætter fokus på i projektet, velvidende at dette er en afgrænsning, som bevidst fravælger selve produktudviklingen omkring SACC til fordel for andre interessante problemstillinger.

SACC kan på en måde forstås som et sammensurium af organisatoriske grupperinger og samtidigt også som et samarbejde mellem verdener, hvor forskellige incitament og bevæggrunde er i spil. Samarbejdet kan endvidere siges at udspille sig på flere niveauer; i forskellige arenaer og over flere sociale verdener. I præsentationen af det tekno-antropologiske genstandsfelt og i figur 1 pointerer vi, at etik udgør én af hjørnestenene i det tekno-antropologiske studie og dette element spiller derfor også ind i vores tilgang til projektet. Vi betragter derfor ikke det etiske aspekt som værende et element, der kun findes relevant i den sociale konstruktion menneske til menneske, men derimod i høj grad har en rolle i samspillet mennesket og teknologien imellem.

Vi vil i de følgende sektioner præsentere vores metodiske og teoretiske grundlag for analyse og diskussion.

2. Metodologi

I de følgende metodologiske afsnit vil vi redegøre for vores ontologiske og epistemologiske udgangspunkt for projektet. Dette kommer til udtryk gennem en klarlæggelse af vores teoretiske positionering og ramme samt en afklaring af de centrale begreber i projektet. Endvidere vil vi tilsvarende beskrive vores metodiske tilgang til felt, empiri og analyse.

Ontologisk positionering

I det følgende afsnit vil vi kort redegøre for vores ontologiske position, som tager udgangspunkt i symbolsk interaktionisme. Dette valg baserer sig på, at den teoretiske begrebsramme, vi ønsker at dykke ned i, stammer fra denne ontologiske positionering, hvorfor det er essentielt at forstå de mest basale præmisser og tankegange herunder. Gennem afsnittet vil de grundlæggende og relevante antagelser i denne positionering blive præsenteret og herfra vil vi tage udgangspunkt i de teoretiske begreber, som blandt andet er videreudviklet af Anselm Strauss.

Symbolsk interaktionisme betragtes som en videreførelse af den amerikanske pragmatisme, hvor mennesker forstås som handlende ud fra den oplevede virkelighed. Dette perspektiv medfører, at man derfor ikke kan drage direkte sammenhæng mellem den oplevede virkelighed for én person og en objektiv virkelighed eller den oplevede virkelighed for andre mennesker. En persons virkelighed må forstås ud fra sammenhængen mellem den oplevede virkelighed og handlingen eller interaktionen, som tilvejebringer den oplevede virkelighed.

Den symbolske interaktionisme blev i sin oprindelse anført og udviklet af George Herbert Mead og senere Herbert Blumer og vi finder det derfor relevant at bevæge os forbi Blumers tre grundlæggende antagelser bag symbolsk interaktionisme. Disse kan betragtes som grundlaget for Anselm Strauss' videre bidrag hertil. Antagelserne er som følger;

(1) *"Human beings act toward things on the basis of the meanings that the things have for them".*

(2) *“The meaning of such things is derived from, or arises out of, the social interaction that one has with one’s fellows”.*

(3) *“These meanings are handled in, and modified through, an interpretative process used by the person in dealing with the things he encounters”.*

(Blumer 1969: 2)

I udviklingen af symbolsk interaktionisme anlægger Blumer en grundlæggende forståelse af, at mennesket *handler* i overensstemmelse med den *mening*, der tillægges en given *entitet*; i denne sammenhæng er entitet forstået som alt, hvad individet retter sig imod - eksempelvis fysiske objekter, mennesker, institutioner begreber eller ord. Blumer antager, at mening opstår, udvikles og bearbejdes i et komplekst fortløbende sammenspil af sociale interaktioner og kan derfor ikke blot tolkes som en iboende egenskab fast knyttet til entiteten (Blumer 1969: 2; Chamberlain-Salaun et al. 2013: 5). I symbolsk interaktionisme fokuseres der endvidere på symbolernes betydning for meningernes dannelse og udviklingen af denne i den sociale interaktion.

“Interactions becomes symbolic when individuals interpret and define objects and their own or another’s actions and act on the basis of assigned meanings”
(Chamberlain-Salaun et al. 2013: 6).

Det er altså i selve den sociale interaktion, hvor aktørerne fortolker symbolerne som udveksles, at meninger opstår eller udvikles.

“The crucial point is that interaction for human beings involve some form of language: including sign language, meaningful gestures, use of icons or insignia, or other symbols standing for meanings. As language beings we interact in symbolic terms with each other and with the world and its objects. All interaction is profoundly symbolic. This is true also for self-interaction.” (Strauss 1993: 151)

Vi må her gøre det klart, at vi i nærværende projekt ønsker at fokusere på den “symbolske” del af symbolsk interaktionisme, men med bevidstheden om at man ikke kan underkende den “interaktionistiske” del. Interaktioner fremtræder i projektet, men ikke gennem observationer. I stedet fremtræder de gennem informanternes

fortolkninger og meningsdannelser herom. Vi vælger at fokusere på, hvordan individer fortolker, definerer, forstår og skaber mening i SACC og samarbejdet heromkring, da disse perspektiver findes mere relevante for den type af empiri, vi har været i stand til at få adgang til samt den problemstilling, vi ønsker at besvare. Det er vigtigt, at dette valg i brugen af teori ikke misforstås, men at det forstås som en respons på, hvordan omstændighederne i feltet har påvirket vores projekt. Vi er bevidste om, at symbolsk interaktionisme udgør en samlet "pakke", man ikke sådan kan opdele og sortere i. Denne teoretiske vinkel understreger netop relationen mellem det symbolske og det interaktionistiske, idet interaktionerne understøttes - og foregår ved hjælp - af symboler (Harste & Mortensen 2007: 218). Selvom vi er os denne uadskillelighed bevidst, holder vi dog stadig fokus på det symbolske for at understøtte vores empiriske fund og analyser bedst muligt. Vi vil dog kort vende en mere "interaktionistisk"-fokuseret vinkel i perspektivering.

Teoretiske begreber

Vi tager nu udgangspunkt i Anselm Strauss' bidrag til symbolsk interaktionisme, da denne retning bygger videre på ovenstående grundantagelser og ydermere sammenkobler disse med et velbeskrevet begrebsapparat. Her åbnes der op for væsentlige analytiske begreber, hvilke vi vil præsentere i de følgende afsnit (Strauss, 1993; Chamberlain-Salaun et al. 2013; Bossen & Lauritsen, 2007). Symbolsk interaktionisme fremstår desuden også som en stærk inspirationskilde for adskillige andre STS-forskeres arbejde; heriblandt Adele Clarke, Joan Fujimura og Susan Leigh Star, hvis relevante teoretiske bidrag vi senere vil fremhæve med henblik på anvendelse i analysen.

Sociale verdener

Strauss fremhæver begrebet 'sociale verdener', som er centralt i symbolsk interaktionisme og det er i hans arbejde defineret således;

"Groups with shared commitments to certain activities, sharing resources of many kinds to achieve their goals, and building shared ideologies about how to go about their business" (Clarke 1991 i Strauss 1993: 212)

Disse verdener kan være små eller kæmpe, internationale eller lokale, de kan være bundet op til et specifikt sted eller ej, være offentlig tilgængelige eller usynlige og de kan være svage eller veletablerede (Strauss 1978: 212). Strauss påpeger, at begrebet sociale verdener giver mulighed for at kunne studere og undersøge sociale forandringer (Strauss 1978: 120) på en "ny" måde, hvor man frisætter sig selv fra de "almindelige" og komplekse tankegange om samfundet, for derved at kunne konceptualisere og undersøge på mindre udviklede måder.

"The concept makes it easier to avoid customary modes of thinking about society and nation, and can free us to conceptualize and do research about contemporary society in less trammled ways." (Strauss 1993: 212)

Strauss beskriver sociale verdener gennem følgende karakteristika:

"In each social world, at least one primary activity (along with related clusters of activity) is strikingly evident i.e., climbing mountains, research, collecting. There are sites where activities occur: Hence space and a shaped landscape are relevant. Technology (Inherent or innovative modes of carrying out the social worlds activity) is always involved." (Strauss 1978: 122)

De aktiviteter, Strauss beskriver i ovenstående citat, kan eksempelvis være kommercielle, arbejdsrelaterede, politiske, religiøse, kunstneriske, seksuelle og rekreative (Strauss 1993: 213). Sociale verdener forstås derudover som internt segmenterede og differentierede, idet de kan rumme 'underverdener' (subworlds), som fokuserer på specifikke aktiviteter inden for en social verden af mange aktiviteter. *"Individuals are members of multiple social worlds and subworlds and these worlds are not without problematic interactions."* (Chamberlain-Salaun et al. 2013: 6). Individer kan altså være medlemmer af adskillige sociale verdener med heraf følgende eventuelle interne, divergerende eller konkurrerende karakteristika.

I forhold til vores projekt er det interessante ved dette perspektiv at forstå, hvad denne teori "siger" om mødet mellem forskellige sociale verdener. Her påpeger Strauss, at der i mødet ofte foregår en overførsel af eksempelvis information, færdigheder eller ressourcer. Dette vil vi uddybe i næste afsnit om 'arenaer'. Strauss anvender her begrebet *intersection* (Strauss 1993: 217) til at favne, hvordan sociale

verdener mødes og påvirker hinanden. *“Sociale verdener vil ofte krydse hinanden (intersect) og evt. låne teknologier af hinanden, forme alliancer eller bekæmpe hinanden.”* (Strauss 1978 i Bossen & Lauritsen 2007: 144). Begrebet sociale verdener er på denne måde centreret omkring forståelsen af kollektive handlinger og må ikke misforstås som sociale ‘enheder’ eller ‘strukturer’.

“Intersection and segmentation imply that we are confronting a universe marked by tremendous fluidity; it won’t and can’t stand still. (...) This is a universe where nothing is strictly determined.” (Strauss 1978: 123)

Her understreges den ‘fluide’ forståelse af de sociale verdener, hvor alt er foranderligt og intet er stabilt for altid.

Begrebet sociale verdener kan minde om et andet anerkendt begreb; ‘Communities of Practice’. I bogen *Sorting Things Out* af Bowker & Star (2000) sammenholdes sociale verdener med communities of practice og bliver fremlagt som tilnærmelsesvis identiske.

“A community of practice (or social world) is a unit of analysis that cuts across formal organizations, institutions like family and church, and other forms of association such as social movements. It is, put simply, a set of relations among people doing things together” (Becker 1986 i Bowker & Star 2000: 294)

Vi finder det dog relevant at bemærke forskellen i, hvordan disse to begreber anlægger forskelligt fokus for, hvad man forsøger at adressere. Hvor Strauss’ sociale verdener i nogen grad fokuserer på, hvordan verdenerne etableres, stabiliseres og konkurrerer, tillægges communities of practice et læringsperspektiv, som forholder sig til, hvordan disse communities of practice mere smelter sammen end bekæmper hinanden.

“Within the communities of practice perspective, however, the focus is upon joint efforts, social cohesion and mutual identity (Wenger, 1998). In a social world’s perspective, on the other hand, the processes of tension, competition, negotiation and exchange are stressed” (Elkjaer & Huysman 2008: 172)

Da der netop kan ses mindre nuancer i de to begreber, vil vi her gøre det klart, at vi fremover benytter os af Strauss’ begreb sociale verdener. Dette valg beror på, at vi i

det hele taget benytter os at Strauss' begrebsapparat og at de teoretikere, vi fremover vil bringe ind i projektet, også har valgt at bruge sociale verdener. Derudover er det netop spændingen (*tension*) i mødet mellem de sociale verdener vi finder interessant.

Vi vil vende tilbage til begrebet i analysen, hvor vi ønsker at se nærmere på de sociale verdener, som er aktuelle i dette projekt. Pointen er her, at vi netop ser et møde mellem sociale verdener i nærværende projekt og det "rum", som opstår i dette møde, betegnes af Strauss som arenaer (Strauss 1993: 226, Strauss 1978: 226, Bossen & Lauritsen 2007: 145), hvilket vi vil vende fokus mod herunder.

Arenaer

"The Concept of arena will here refer to interaction by social worlds around issues - where actions concerning these are being debated, fought out, negotiated, manipulated, and even coerced with and among the social worlds"
(...)

"Arena action around issues ultimately signifies disagreement about direction of action - that is, in the broadest sense of the term, disagreement about policy steps to be taken by the social world or subworld." (Strauss 1993: 226-227)

Som det fremstår i ovenstående citat opstår arenaer, når sociale verdener mødes og skal håndtere uenigheder. Det er i disse arenaer, at perspektiver fra de forskellige verdener afklares. Det vigtige ved forståelsen af arenaer er, at dette kan finde sted både internt i en social verden (mødet mellem subworlds) og eksternt i mødet mellem forskellige sociale verdener. Det er sidstnævnte, som er interessant for os i dette projekt.

" wherever there is the intersecting of worlds and sub worlds, we can expect arenas to form along with their political processes." (Strauss 1978: 124)

Vi bruger altså konceptet arena til at beskrive et "rum", hvor forhandlingsprocesser mellem sociale verdener finder sted. Italesættelsen af disse forhandlinger kan lyde ret formel, men ordet *arena* kan netop associeres med ideen om at lægge "rum" til en form for kamp.

“Courses of interaction arise out of shared perspectives, and when not shared, if action/interaction is to proceed, perspectives must be negotiated.”
(Chamberlain-Salaun et al. 2013: 3)

I arenaer udkæmpes der en kamp om problematiske situationer og for at forstå kampen, må man forstå, at medlemmer fra sociale verdener handler i disse arenaer (Strauss 1993: 242), hvilket gør arenaerne centrale for skabelsen af en form for orden. Det er endvidere vigtigt at forstå, at arenaer ikke er faste entiteter. De er midlertidige og foranderlige, da de påvirkes af forandringer internt i selve arenaen og af udefrakommende forandringer i andre arenaer og sociale verdener (Strauss 1993: 231). Arenaer kan på denne måde forstås som en del af et større netværk eller *galakse af andre arenaer*, som Strauss kalder det (Strauss 1993: 229).

Social orden

Som nævnt ovenfor kæmpes der kampe i arenaerne. Disse kampe kan føre til stabilitet eller ustabilitet samt orden eller mangel derpå. Arenaer eksisterer i en dynamik af konstant skiften mellem orden og uorden (Strauss 1993: 253), men når forhandlingerne falder på plads i en arena (midlertidigt), kan det siges, at man har opnået en form for social orden imellem aktørerne. Strauss beskriver dette begreb som en ‘forhandlet orden’ (Strauss 1993: 254), der gennem interaktionsprocesserne i arenaerne forhandles på plads. Det er vigtigt at forstå, at denne orden aldrig er stabil (Strauss 1993: 253), men netop afspejler interaktionerne i arenaerne. Strauss bruger også begrebet orden i en verbumform; at ordne (ordering) om det arbejde, som ligger i at skabe den sociale orden. I og med at dette ord på dansk ikke umiddelbart fremtræder som et specifikt begreb, vælger vi her at kalde det for at ‘samordne’, for at understrege konceptet i at samle og ordne de forskellige perspektiver og handlinger. Det er i disse samordnende interaktioner, at medlemmerne fra de forskellige sociale verdener mødes for at forhandle den sociale orden. En sådan forhandling kan eksempelvis indebære kompromis, diskussion, forførelse, overtalelse, manipulation, tvang, trussel og lignende (Strauss 1993: 41, Bossen & Lauritsen 2007: 143).

Interaktion og artikulation

Det er vigtigt at understrege, at ovenstående teoretiske begreber udgår fra Strauss' udredning af hans teori om handling (action). Han retter sit fokus mod, hvordan aktørerne handler i verden (handling) og med hinanden i denne verden (interaktion). Strauss tillægger interaktion med andre aktører og omgang med objekter en central position her og han italesætter dette som *arbejde* (work) (Strauss 1993: 81). På denne måde anvender Strauss begrebet *arbejde* som en bred ramme for de aktiviteter, hvormed aktører interagerer og handler i verden. I det synlige - såvel som det usynlige - arbejde justeres handlingerne (på baggrund af forhandlinger) for at tilvejebringe en social orden og dermed et samarbejde mellem aktørerne. Disse justerende handlinger kan ifølge Strauss ikke tages for givet, men må betragtes som et resultat af anstrengelse (Bossen & Lauritsen 2007: 143). Dette hænger sammen med antagelsen om, at aktører er medlemmer af forskellige sociale verdener og må ifølge Strauss derfor investere i, hvad han benævner som 'artikulationsarbejde' for at komme nærmere et samarbejde.

Gennem disse artikulationsprocesser forhandler aktørerne perspektiver, samarbejdsaftaler og definitioner af eksempelvis problemstillinger eller mål for samarbejdet. Artikulationsarbejdet er så at sige den nødvendige proces, som muliggør en social orden i arenaen imellem de sociale verdener.

Vi vil med dette teoretiske perspektiv og begrebsapparat pege mod væsentligheden i at forstå samarbejde og social orden gennem brugen af sociale verdener, arenaerne, de mødes i, interaktionen og artikulationsarbejdet. I forbindelse med nærværende projekt er dette et interessant perspektiv at bringe ind, da SACC kan forstås som værende et møde på tværs af skel. Her skal det ikke simplificeres til at være et møde på tværs af organisatoriske skel, men i høj grad også på tværs af sociale verdener. Dette vil vi komme nærmere ind på i analysen.

I forlængelse af ovennævnte redegørelse for sociale verdener med mere, vil vi nu fokusere på andre analytiske begreber, som beskriver elementer, som udvikles imellem aktørerne. Dette findes yderst relevant for projektet, da det netop er her, det organisatoriske samarbejde og den faglige forhandling får karakter. Samarbejdet kan her analyseres på et niveau, som rækker ud over et fokus på individets forståelses- og

relationsverden og i stedet sætte SACC i et større samfundsrelevant perspektiv. De koncepter og begreber, vi ønsker at beskæftige os med, er 'grænseobjekter', 'standardiserede pakker', 'standardiseringer' og 'klassificeringer'. Disse elementer stammer fra en gruppe teoretikere, som gennem tiden har beskæftiget sig med dette felt; nemlig forståelsen af teknologi og organisation og hvordan samarbejde på tværs af forskelligheder kan fungere eller fejle. Her finder vi det relevant at fremhæve Joan Fujimura og Susan Leigh Star, hvor sidstnævntes samarbejde med James R. Griesemer og Geoffrey C. Bowker især har markeret sig inden for området.

Grænseobjekter

Når vi har beskrevet, hvordan sociale verdener mødes og "kæmper" i arenaerne for at skabe social orden, så må vi også beskrive, hvordan mødet mellem disse verdener kan understøttes. Hvordan kan individer og organisatoriske fællesskaber med forskellige baggrunde, visioner og fokus overhovedet arbejde sammen uden at ændre på *individuelle kendetegn* (Bossen og Lauritsen 2007: 146)? Her forstås disse som de forskelligheder, de forskellige sociale verdener bygger på. Her vil vi vende os mod Star og Griesemers begreb 'boundary objects' eller grænseobjekter, som er defineret i følgende citat.

"(...) an analytic concept of those scientific objects which both inhabit several intersecting social worlds (...) and satisfy the informational requirements of each of them. Boundary objects are objects which are both plastic enough to adapt to local needs and the constraints of the several parties employing them, yet robust enough to maintain a common identity across sites." (Star & Griesemer 1989: 393)

Vi har her at gøre med et begreb, som beskriver et essentielt element for de processer, hvor man opbygger sammenhæng og samarbejde på tværs af sociale verdener i kraft af den information eller viden, man ønsker at dele. Grænseobjekter kan forstås som elementer, der faciliterer, at disse forskellige verdener - på trods af, at de måske arbejder i parallelle forløb (og dermed ikke i et fællesskab) - kan "mødes" omkring et objekt, som giver værdi for alle parter (Star & Griesemer 1989: 404). Denne form for objekter kan have forskellige karakteristika og er med Bossen og Lauritsens ord beskrevet som:

- samlinger (samling af objekter, hvorfra de forskellige aktører kan hente viden og information)
- idealtyper (eksempelvis kort eller diagrammer, som er tilstrækkeligt abstrakte til at begge verdener kan bruge det på hver sin måde)
- sammenfaldende grænser (forskellige verdener kan tale om den samme grænse, men behøver ikke referere til det samme indhold eller de samme aspekter)
- standardiserede formularer (denne form for grænseobjekt gør det muligt, at information kan kommunikeres eller transporteres fra én verden til en anden) (Bossen og Lauritsen 2007: 146-147 fra Star & Griesemer 1989).

Det er vigtigt at pointere, at grænseobjekterne netop er så plastiske i formen, at de forskellige sociale verdener ikke behøver at tilpasse sig eller lave om på sig selv for at bruge dem eller drage nytte af dem.

"Boundary objects are one way that the tension between divergent viewpoints may be managed. There are of course many other ways. All of them involve accommodations, work-arounds, and in some sense, a higher level of artful integration. It too is managed by people's artful juggling, gestalt switching, and on the spot translating." (Bowker & Star 2000: 292)

Grænseobjekter er interessante for dette projekt, da det netop muliggør en analytisk vinkel, som ikke fokuserer på, hvordan kompromiser og justeringer træder i kraft, men derimod at et samarbejde kan finde sted, uden at de forskellige aktører må ændre på deres mål og *individuelle kendetegn*. Som Bossen og Lauritsen kalder det; at forskellene udjævnes (Bossen og Lauritsen 2007: 147).

Som en kritisk vinkel på grænseobjekter søger vi nu videre mod Joan Fujimuras perspektiv på begrebet, idet hun tilføjer en anden interessant vinkel. Fujimura diskuterer, hvordan grænseobjekter og deres funktioner er forskellige fra det, som Bruno Latours aktør-netværk teori rent analytisk kan tilføre et studie.

"While Latour is concerned more with fact stabilization, Star and Griesemer focus on collective work across worlds with different viewpoints and agendas." (Fujimura 1992: 169)

"Latour focuses on translation efforts to stabilize facts, while Star and Griesemer's concept of elastic boundary objects promotes our understanding of translation efforts in the management of collective work across social worlds."
(Fujimura 1992: 175)

Med denne vinkel på grænseobjekter præsenterer Fujimura sit eget begreb, 'standardiserede pakker', som dækker for både samarbejdet (*collective work*) på tværs af de forskellige sociale verdener og for stabilisering af fakta eller forhærdning af påstande (Fujimura 1992: 169+174).

Standardiserede pakker

"A package differs from boundary objects in that it is used by researchers to define a conceptual and technical work space which is less abstract, less ill-structured, less ambiguous, and less amorphous. It is a gray box which combines several boundary objects (...) with standardized methods (...) in ways which further restrict and define each." (Fujimura 1992: 169)

Fujimura beskriver videre dette begreb som noget, der kan fungere som en *interface* mellem de sociale verdener (Fujimura 1992: 176). Som eksempel beskriver hun, hvorledes man inden for molekylærbiologi samlede flere videnskabelige teorier og en gruppe af standardiserede teknologier med det formål at bringe flere forskellige sociale verdener sammen om at definere kræft(-sygdommen). På denne måde beskriver hun, hvordan viden om kræft blev skabt i lige præcis dette skæringspunkt, hvor verdenerne mødtes, idet der ikke var én social verden som "ejede" løsningen på kræft. Kræft var derimod et distribueret problem imellem alle de sociale verdener med hver deres bekymringer, dagsordener, ansvar og arbejdsmetoder (Fujimura 1992: 180).

Standardiserede pakker skal på denne måde forstås som et koncept, der både fordrer en dynamisk proces, som kan rumme forskellige meninger og verdener og samtidig kan tilføre en vis form for stabilitet; en stabilitet, som opnås gennem standardiseret teori og metode (Fujimura 1992: 177). På denne måde kan de sociale verdener, som deltager i samarbejdet, arbejde sammen på trods af forskelligheder, idet grænseobjekterne fungerer med en samlende effekt og et fælles grundlag og sprog i kraft af specifikke begrebsudtryk inden for samarbejdet. Samtidig kan de

sociale verdener også reorganisere sig for at understøtte nye metoder og teorier (Bossen og Lauritsen 2007: 149).

Vi anser således dette begreb for relevant at tage med i en videre analyse, da det giver mulighed for at studere samarbejdspartnerne i et mere dynamisk lys og ikke som fastlåste enheder, der er upåvirkelige af den arbejdspraksis og de metoder, som skabes i kraft af SACC. Dette perspektiv understøtter dermed et sæt analytiske briller, som favner både de dynamiske og stabiliserende effekter ved et samarbejde på tværs af sociale verdener.

Som led i at studere et tværorganisatorisk samarbejde såsom SACC, finder vi det interessant at kigge nærmere på, hvordan det kan lade sig gøre at samle interesserne og skabe et samlingssted og fælles platform på trods af forskelligheder. Dette giver sig eksempelvis udslag i vores redegørelse for Strauss sociale verdener og Star og Griesermers grænseobjekter. Yderligere er det interessant at studere, hvordan et samarbejde netop kan skabe en stabiliserende effekt. Vi vil nu fokusere på denne stabiliserende del ved at kigge nærmere på Bowker og Stars behandling af 'standardiseringer'.

Klassifikation og standardiseringer

I bogen "Sorting Things Out" (2000) behandler Bowker og Star netop begrebet 'standarder' i sammenhæng med 'klassifikation'. I denne bog beskrives det, hvordan vores liv er omgivet af klassifikationer, standardiserede formater, fremgangsmåder og objekter. At klassificere er menneskeligt og vi bruger i det hele taget meget af vores tid på eksplicit at klassificere eller standardisere, men i virkeligheden er meget af dette arbejde usynligt for os.

"Information scientists work every day on the design, delegation, and choice of classification systems and standards, yet few see them as artifacts embodying moral and aesthetic choices that in turn crafts people's identities, aspirations, and dignity." (Bowker & Star 2000: 4)

Bowker og Star forsøger her at komme nærmere forskellige måder at klassificere og standardisere. Dette gør de gennem forskellige 'case studies', hvor klassifikationer og

standardiseringer spiller en tydelig rolle. Koncepterne klassifikation og standard defineres som værende tæt forbundne, men ikke identiske. I og med at Bowker og Star hovedsageligt fokuserer på klassifikationer, er dette koncept mere tydeligt i bogen, men der argumenteres for, at standarder udgør et afgørende element af deres studier af klassifikationssystemer (Bowker & Star 2000: 13). Vi vil derfor kort redegøre for disse koncepter og forskellen imellem dem og især fokusere på, hvad de kan tilføre nærværende projekt og analyse.

"A classification is a spatial, temporal, or spatio-temporal segmentation of the world. A "classification system" is a set of boxes (metaphorical or literal) into which things can be put to then do some kind of work – bureaucratic or knowledge production." (Bowker & Star 2000: 10)

På denne måde forstås klassifikationer - eller klassifikationssystemer - som et grænseobjekt, der gør det muligt at samarbejde på tværs af sociale verdener (Bowker & Star 2000: 15). Klassifikationssystemer defineres således:

1. Der er ensartede, unikke klassificerede principper i spil.
2. Kategorierne er gensidigt ekskluderende.
3. Systemet er komplet og totalt dækkende for den verden, der beskrives (Bowker & Star 2000: 10-11).

Standarder beskrives af Bowker og Star således:

1. En standard er hvilken som helst aftalt regel for produktionen af objekter.
2. En standard spænder over mere end én social verden og har en vis tidsmæssig rækkevidde.
3. Standarder anvendes, når ting skal fungere over afstand og imellem heterogene målesystemer.
4. Standarder styrkes og gennemtvinges tit af juridiske organisationer.
5. Der er ingen naturlig lov, der gør én standard til vinder over andre standarder. Det er tit andre udefrakommende indflydelser, som er afgørende.

6. Standarder har en signifikant passivitet eller inert, sådan at de kan være svære og omkostelige at ændre og forandre. (Bowker & Star 2000: 13-14).

Man kan derfor anskue standarder og klassifikationer som to sider af samme sag. En klassifikation kan blive standardiseret eller ej, men en succesfuld standard medfører - eller bygger ofte på - et klassificeringssystem eller anden lignende måde at organisere på. Klassificering udgør derfor, som grænseobjekt, elementet, der spiller sammen med standardiseringsprocessen, som har mere fokus på praksis og produktion (Bowker & Star 2000: 15). Det kan dog være svært at tale om at observere eller lokalisere standardisering i et analytisk øjemed og derfor bliver det ofte klassificeringen, som bliver elementet, man som forsker reagerer på. Hvorfor italesætter informanten det fænomen lige præcis sådan? Hvorfor klassificeres denne patientgruppe sådan? Hvordan er man blevet enige om at omtale denne gruppering af mennesker?

Det er klart, at dette begrebsapparat leder mod et fokus på, hvordan fænomener bliver stærkere eller mere systematiseret. Men med hvilket incitament finder vi dette relevant?

"We need to recognize that all information systems are necessarily suffused with ethical and political values, modulated by local administrative procedures. These systems are active creators of categories in the world as well as simulators of existing categories." (Bowker & Star 2000: 321)

På denne måde argumenterer Bowker og Star for, at klassifikationssystemer som teknologi har en vis magt, når de arbejdes ind i vores infrastruktur og at de samtidig kan blive usynlige for os. Dette er et vigtigt aspekt, når man netop tænker på deres etiske og politiske indflydelse på samfundet (Bowker & Star 2000: 319). En afsluttende pointe er her, at klassifikationer og standarder i kraft af deres usynlighed og magt kan blive 'black boxed' eller så stabile, at den folkelige medbestemmelse udelukkes. Hvis man ønsker at undgå sådanne situationer, skal forhandlingsarbejdet og stemmerne bag klassifikationerne holdes "i live", eftersom dette arbejde må holdes åbent, hvis politisk fleksibilitet skal bibeholdes (Bowker & Star 2000: 325).

At arbejde med klassifikationer og standarder er derfor ikke en vinkel, man nødvendigvis skal isolere fra det bredere samfundsperspektiv, hvilket vi finder interessant for SACC. Hvilke klassifikationselementer og standardiseringsaktiviteter finder sted her og hvordan forhandles disse? Hvilke elementer kunne på sigt have konsekvenser for den bredere italesættelse af hepatitispatienter? Med denne vinkel bliver standardiserings- og klassifikationsarbejde pludselig også et etisk relevant perspektiv.

"Each standard and each category valorizes some point of view and silences another. This is not inherently a bad thing – indeed it is inescapable. But it is an ethical choice, and as such it is dangerous – not bad, but dangerous. (...) We are used to viewing moral choices as individual, as dilemmas, and as rational choices. We have an impoverished vocabulary for collective moral passages (...). For any individual, group or situation, classifications and standards give advantage or they give suffering. (...) How these choices are made, and how we may think about that invisible matching process, is at the core of the ethical project of this work." (Star & Bowker 2000: 5-6)

I starten af dette projekt påpeger vi, at vi også har øje for et etisk perspektiv. Dette tilgås netop i vores brug af standardiserings- og klassifikationsteoriene, hvilket vi uddyber i analysen og diskussionen.

"En klassificering af en bestemt gruppe mennesker (...) er en af de måder, som teknologi og teknologiske netværk ofte udøver politik på. (...) [Det] peger snarere på, at der findes et antal af tilfælde, der ikke passer ind i standardkategorier, uanset hvor liberale disse bliver fremstillet. Politisering er således en uomgængelig konsekvens af standardisering" (Gad & Markussen 2007: 172)

Gad og Markussen pointerer videre, at Star argumenterer for, at der er et "misforhold mellem standardiserede teknologier og visse individers behov." Denne vinkel italesætter i høj grad de problematiske konsekvenser af standardiseringer. Det er dog her vigtigt at pointere, at vores analytiske arbejde ikke tager udgangspunkt i, at der i SACC ligger en given problematik af denne art. Derimod er det nærmere perspektiver, man bør tildele opmærksomhed som tekno-antropologer, idet det etiske aspekt er et indbygget fagligt fokus for vores fag.

Situationen omkring SACC

Som et væsentligt aspekt, inden vi går videre til, hvordan vi metodisk griber dette projekt an, vil vi her redegøre for, hvordan vi gennem John Deweys refleksioner omkring 'situationer' forstår dette projekt som studiet af en unik situation. En situation, som vi i høj grad er en del af og er med til at skabe, men også er påvirket af.

I bogen "Logic: The Theory of Inquiry" (1938) berører Dewey begrebet og beskriver her sin fortolkning af situation og hvordan der er en tæt relation mellem situationen og studiet af den.

"What is designated by the word "situation" is not a single object or event or set of objects and events. For we never experience nor form judgments about objects and events in isolation, but only in connection with a contextual whole. This latter is what is called a "situation" (Dewey 1938: 66)

"In actual experience, there is never any such isolated singular object or event; an object or event is always a special part, phase, or aspect, of an enviroing experienced world—a situation" (Dewey 1938: 67)

"Inquiry is the controlled or directed transformation of an indeterminate situation into one that is so determinate in its constituent distinctions and relations as to convert the elements of the original situation into a unified whole" (Dewey 1938: 101)

Vi forstår her, at en situation hverken er noget du kan træde ind i eller noget, der kan eksistere selvstændigt, men som kan siges at opstå i mødet med verden. Situationen kan siges at opstå i det øjeblik, hvor vi begynder at skabe forbindelser eller relationer mellem de elementer, som er til stede i feltet, vi studerer. Situationer skal altså forstås i sammenhæng med den kontekst, som situationen bliver undersøgt i. Dette gælder altså både det, vi bringer ind i feltet, men også hvordan feltet påvirker os.

I projekt her kan situationen, der sættes i fokus, siges være mødet omkring SACC-samarbejdet og - blandt andet - bestå i, at vi med vores tekno-antropologiske teori og metode studerer feltet med dette perspektiv; at vi i sammenspil med feltet finder elementer, skaber relationer mellem dem og derigennem udvikler situationen. Situationen og de forbindelser, vi skaber i feltet, skal altså forstås som en unik sammenhæng i og med, at det er, som Dewey skriver; *in connection with a contextual whole*, at situationen kan siges at bestå.

Med denne forståelse ligger der altså en anselig opgave i at beskrive den kontekst, som bevæger sig omkring og de valg der, på denne baggrund, er taget igennem projektet. Vi vil i følgende sektioner, når vi anvender begrebet situation, gøre dette med ovenstående forståelse.

Grounded Theory

Som et videre skridt mod vores konkrete metodologi bringer vi her Grounded Theory ind i lyset. Det er vigtigt at pointere, at Grounded Theory ikke er kvantespring fra pragmatismen og symbolsk interaktionisme, men at det derimod er rodfæstet deri (Chamberlain-Salaun et al 2013: 2). I dette afsnit vil vi først beskrive, hvordan Grounded Theory er forbundet hertil, ved at fremhæve de mest essentielle og centrale elementer i metoden samt uddybe, hvordan Grounded Theory er relevant og kommer i spil i dette projekt.

Symbolsk interaktionisme og Grounded Theory

I artiklen "Linking Symbolic Interactionism and Grounded Theory Methods in a Research Design: From Corbin and Strauss' Assumptions to Action" (2013) uddybes relationen mellem perspektiverne fra symbolsk interaktionisme med metoderne i Grounded Theory. Her påpeges det, at der kan være tale om flere versioner af Grounded Theory og at man her forsøger at beskrive forbindelsen mellem symbolsk interaktionisme og en 'udviklet Grounded Theory' ("*evolved Grounded Theory*"); en version af Grounded Theory, man associerer med Anselm Strauss, Juliette Corbin og Adele Clarke (Chamberlain-Salaun et al 2013: 2). Vi ønsker her at bringe en dybere mening til vores valg om at benytte Grounded Theory som en central metodisk tilgang til feltet.

Meningsdannelse, kodning og kategorisering

Som det tidligere er blevet klarlagt, er meningsdannelse et centralt element i symbolsk interaktionisme. Dette er også gældende for Grounded Theory, hvor vi metodisk arbejder med en iterativ og induktiv arbejdsproces, som indebærer indhentning og analyse af data, komparative analyser, kodning og kategorisering (Chamberlain-Salaun et al 2013: 2). I beskrivelsen af Grounded Theory omtales den indsamlede empiri som data og derfor gør vi det også her i forbindelse med den metodiske redegørelse. I analysen vil vi omtale det som 'empiri'. Grounded Theory er en empirisk fokuseret tilgang til feltet, som tager udgangspunkt i det kvalitative og analyserende studie (Clarke 2003: 557). Med en iterativ tilgang er processen cyklisk, hvor analyse og kodning giver anledning til nye "runder" af dataindsamling, kodning

og analyse. Ved både symbolsk interaktionisme og Grounded Theory ser vi, at man tildeler mening til den empiriske data. Denne mening revurderes konstant gennem den komparative analyseproces, hvor man koder og kategoriserer data. Derudover sker der også en interaktion mellem forskeren og den indsamlede data, da man kontinuerligt sammenligner og sammenholder meninger og kodningerne med det formål at finde ud af, hvad der udspiller sig i dataen (Chamberlain-Salaun et al 2013: 5). Et vigtigt aspekt af denne meningsdannelsesproces er, at det kan foregå på flere niveauer, da forskeren kan arbejde med mening gennem kodningen og kategoriseringer af data, men samtidig også med hovedkategoriseringer. Den sidstnævnte del løfter det analytiske aspekt op i et andet niveau, hvor man i stedet kigger på koncepter og kategorier af koder. På denne måde kan Grounded Theory som arbejdsgang med data både være intim og distanceret, konkret og abstrakt (Chamberlain-Salaun et al 2013: 5-6).

Et vigtigt aspekt af kodningsarbejdet er, at det starter så snart, der er data. Kodningen af ord og fænomener foregår derfor fra start til slut, hvor der tildeles midlertidige meninger og koder, som hele tiden revurderes (Clarke 2003: 557). Denne interaktion med data udføres ikke for at bortkaste de tidligere kodninger og hele tiden skabe nye, men derimod for at kodningerne gennemgår en udvikling og forandrer sig (Chamberlain-Salaun et al 2013: 5).

“Intimately questioning the meaning of the data assists the researcher to reach a point where the grounded theory can be explained and not merely described”
(Chamberlain-Salaun et al 2013: 5-6)

Gennem denne tætte arbejdsproces med data ønsker man med Grounded Theory at nå et punkt, hvor teorien bliver mere tydelig for forskeren. Heraf den induktive tilgang til feltet, hvor man ikke på forhånd har en tese, man søger svar på.

Rent praktisk og metodisk giver Grounded Theory sig udslag i, at man koder ord for ord og finder sammenhæng mellem koder. Denne cyklus gentages og i denne proces vil ord og koder efterhånden blive gennemgående og dominerende. Derved foranlediges et kategoriseringsarbejde på flere niveauer, hvilket vi senere vil eksemplificere.

Interaktion og handling

“The symbolic interactionism theme of action and interaction is a feature of all the assumptions, and interacting with participants, the data, and with one’s self are key activities in grounded theory research.” (Chamberlain-Salaun et al. 2013: 6)

Som tidligere forklaret er interaktion og handling et centralt fokuspunkt for symbolsk interaktionisme, hvilket også går igen i Grounded Theory. Her er der nemlig fokus på, at man som forsker metodisk ligeledes interagerer med sine data og de involverede informanter. Netop gennem denne interagerende, iterative proces af gentagende analyse og kodning påvirkes forskerens retning og handlinger i den videre proces, da udkommet af én analytisk “runde” giver anledning - og fører - til den næste (Chamberlain-Salaun et al 2013: 6). Her påpeges det, at man kan blive påvirket af eksterne og interne “*contingencies*”; uforudsete tilfældigheder. Disse kan i den eksterne version udgøres af eksempelvis politiske, økonomiske eller organisatoriske forhold, som kan påvirke forskeren, data og informanterne. Disse parametre kan gennem analyse og kodningsprocessen blive tydelige for forskeren.

“The challenge for the researcher is to explore the effects and interconnectedness of external conditions on the process of interaction and not merely to rely on conditions to provide a background for understanding the context of the phenomenon.” (Chamberlain-Salaun et al 2013: 6)

Man må altså som forsker sætte sig ind i disse forhold, undersøge dem nærmere og ikke blot tage dem for givet.

De interne tilfældigheder bliver aktuelle, når selve (forsknings-)interaktionen foregår. De forskellige aktører, som her er informanter og forskere, er alle medlemmer af forskellige sociale verdener og derfor kan der i selve interaktionen mellem aktørerne opstå problematikker, som påvirker retningen af fokus og videre arbejdsproces (Chamberlain-Salaun et al 2013: 6). På denne måde bliver det metodisk relevant at undersøge og forstå, hvilke forskellige sociale verdener, der her er tale om, sådan at disse elementer kan tænkes ind i en metodisk, reflektiv proces.

Perspektiver

Det er vigtigt at påpege, at selvom Grounded Theory på flere måder kan synes at have en positivistisk, naturvidenskabelig tilgang til data i form af en stærk metodisk form og kodning, så er det langt fra en objektiv forskningsproces, man her har med at gøre (Clarke 2003: 556).

Ved brug af Grounded Theory indebærer det i høj grad, at man som forsker er bevidst om de processer, der finder sted, når man som individ fortolker en verden, en situation eller en hændelse og derfor også bliver påvirket af udkommet heraf. Der ligger på denne måde et større forhandlingsarbejde implicit i metoderne omkring Grounded Theory, da forskeren hele tiden skal vurdere og bedømme, hvilke perspektiver man vil undersøge videre og derudover også skal gøre sig selv bevidst om, at disse beslutninger og valg er påvirket af omstændigheder, tilfældigheder og interaktionen med data og informanter (Chamberlain-Salaun et al 2013: 7-8).

Når man dykker ned i en redegørelse af perspektiver i sammenhæng med symbolsk interaktionisme, bliver det aktuelt at drage en parallel til Strauss' sociale verdener. Det vigtigste i forbindelse med Grounded Theory er dog, at det metodisk handler om at forstå, at disse sociale verdener udgør en forudgående betingelse for, hvordan individet handler og forstår og at de sociale verdener ikke udgør den centrale proces i sig selv (Chamberlain-Salaun et al 2013: 8).

Grounded Theory i projektet

Vi vil nu bevæge os videre til refleksioner og overvejelser, vi har gjort os i forbindelse med vores konkrete anvendelse af Grounded Theory i nærværende projekt. Dette gøres ud fra en demonstration af, hvordan vores cirkulære analyseproces har formet vores empiri-indsamlingsfase og skærpet fokus i vores videre interviews.

Som eksempel har vi valgt at tage udgangspunkt i det første interview, hvor koder som motivation, motiv, formål, mål, projektmål og interesse blev brugt i vid udstrækning. Dette baserer sig på, at et større fokus for interviewet gik på at afsøge bevæggrundene bag SACC, da dette i detaljer naturligt har været uklart for os som udefrakommende. Koder som disse kan tolkes til at høre under samme kategori - såsom hovedkategorien 'incitament' - men det slående ved disse forskellige koder var, at nogle afveg fra andre i beskrivelsen bag og at der også var direkte

modsætninger iblandt beskrivelserne. Kodernes mål og incitament kan på sin vis tolkes som værende tæt forbundne, men i dette tilfælde viste målet sig ofte at være mere konstant fra informant til informant end incitamenterne. Sidstnævnte element viste sig at være meget forskellig forankret afhængig af, hvilken vinkel man anskuede SACC fra. Dette blev derfor taget med i de næste interviews, hvor vi undersøgte de divergerende udlægninger af incitamenterne bag projektet, for derved at få et dybere indblik i, hvad der lå bag. Kategorien incitament er gennem de forskellige interviews blevet en stærk kategorisering, som har været relevant at vende med informanterne. Eksemplet med denne proces viser derfor, hvordan vi gennem kategorisering og kodningsarbejde har udviklet vores fokus fra at være en bred kategori af bevæggrunde, interesser, mål og lignende til at blive et skærpet fokus på incitament.

bestemmelser... for det vi... spejler hvor det bliver de med noget teknik og skal træffe en beslutning hvor før i tiden der sad de med en patient, og det tror jeg det bliver rigtig interessant at høre om de mangler noget der eller det...

Ma: så du tænker på den testfase som kører nu her i...
 Mn: jeg tror måske at der hvor du er fremme, der tror jeg at der er i forhåbentlig kandidater, det kunne jeg godt...

S: altså vores tidsplan hedder at vi skal aflevere først i juni, så vi snakker om empiriindsamling fra nu af og frem mod april og så skal vi have lavet analyse og behandling.. så det er jo...

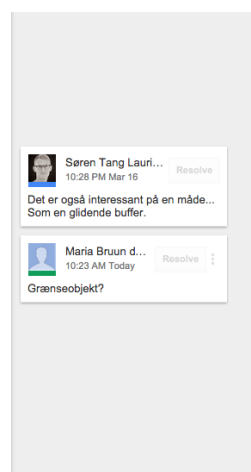
L: ja, der er vi selvfølgelig ikke færdig, men hvis vi kan vente lidt, derfor kan man jo godt have en samtale om hvordan man tror det bliver i forhold til at træffe de her beslutninger ved computerskærmen i forhold til at se en person og kunne svare på det.

Ma: okay, det er også bare mere i forhold til om vi kan tage kontakt...

Mn: sådan som det ser ud lige nu hvor vi.... så er det jo planen at alle de blodprøvesvar der kommer og skal kigges igennem af en læge på infektionsmedicinsk afdeling, men Lars og jeg har netop i går snakket om at det kunne godt være at det er noget vi gør de første par måneder i forhold til at blive i stand til at skrive hvilken arbejdsgang de egentlig skal udføre. For det er lidt svært når vi ikke helt ved hvad, hvor hvad for et papir, hvor mange, og hvor ligger det, så på den måde at vi ligesom er guineapigs og får beskrevet klart hvad det er der skal gøres, så vi kan få det helt klart. Det er lige præcis det vi har brug for at en infektionsmedicinsk læge laver og hvad det er der skal gives videre til databasen så dem der kigger fra den anden vej kan se data. Jeg tænker... altså, du (Søren) var ved at sige noget om jeres tidshorisont.

S: Ja, altså det er empiriindsamling frem til april og så skal vi ind i en analysefase, der igennem maj og juni skal vi aflevere, så det er jo lige et... altså det er et rimelig komprimeret forløb vi har at gøre med.

15/19

Figur 2. Udklip af transskriptionen med kodning og kommentarer.

Situational Analysis

Som et metodisk supplement til Grounded Theory og inspiration til at åbne op for feltet, bringer vi Adele Clarkes 'Situational Analysis' på banen. Clarke beskriver Situational Analysis som et analyseværktøj, der fordrer tre forskellige former for kort; situationskort, kort over sociale verdener/arenaer og positionskort.

"Situational analyses have a radically different conceptual infrastructure or guiding metaphor from the "basic social process" concept that undergirds

traditional grounded theory. Strauss's social worlds/arenas/negotiations framework replaces it." (Clarke 2003: 554)

Clarke argumenterer for, at disse kort er et godt supplement til Grounded Theory, som har fokus på rammerne for handling over tid, hvorimod de situerede kort istedet kan belyse kompleksitet og relationer som essentielle elementer, der karakteriserer en situation (Clarke 2003: 554). Da Adele Clark kun i lille grad forholder sig til begrebet situation, vender vi os igen mod Deweys fortolkning i tidligere afsnit for at finde et teoretisk fundament for dette.

"These maps are intended to capture and discuss the messy complexities of the situation in their dense relations and permutations." (Clarke 2003: 559)

Da vi i dette projekt har valgt kun at fremstille og anvende sociale verdener/arena-kortet i analysen, er det i følgende afsnit her, vi lægger fokus. Kort over sociale verdener bruges til at kortlægge og illustrere de samlede eller fælles (collective) aktører og de verdener, som de begår sig i eller engagerer sig med. På denne måde argumenterer Clarke for, at man fordrer en analyse på meso-niveau, idet man som forsker fokuserer på kollektive handlinger og socialorganisatoriske og diskursive dimensioner (Clarke 2003: 559-560).

En vigtig pointe ved Clarkes udlægning af denne metode er, at kortene ikke nødvendigvis forstås som det endelige produkt af en analyse. Udkommet af situationsanalyse er først og fremmest, at man "åbner" sine data op og giver sig selv mulighed for at beskue dem fra nye vinkler.

"(...) the methodological implications of the postmodern primarily require taking situatedness, variations, complicatedness, differences of all kinds, and positionality/relationality very seriously in all their complexities, multiplicities, instabilities, and contradictions." (Clarke 2003: 556)

I praksis lægges der op til, at man bruger kortene i en cyklisk proces, ligesom man gør i Grounded Theory, hvor man hele tiden vender tilbage og opdaterer sine kort og udvikler på dem løbende gennem analyseprocessen. Her berører Clarke selv et vigtigt spørgsmål i forhold til den praktiske udførelse; hvornår bliver man færdig med at udvikle sine kort? Her understreger hun ideen om, at kortet er færdigt, når man er

“mættet”, hvilket vil sige, når man ikke kan tænke på andre vinkler, tilføjelser eller ændringer og i noget tid ikke har følt behov for at lave om på noget (Clarke 2003: 570-571).

Når vi vælger at lade dette analyseværktøj inspirere os i analysearbejdet, er det fordi vi gennem dette mener at kunne åbne op for, skabe overblik samt et skærpet blik på hvilke sociale verdener, der findes i feltet, vi studerer. Vi fokuserer derfor ikke på de enkelte aktører som de personer, de er, men rettere på det, som kommer til udtryk i kraft af de sociale verdener, de er medlemmer af.

“(...) individuals become social beings again and again through their actions of commitment to social worlds and their participation in those worlds’ activities, simultaneously creating and being constituted through discourses. This is the analysis of social/symbolic interaction. It is not high modern macro-level grand theoretical abstraction, ungrounded or inadequately grounded in empirical worlds. Rather, we can “see” collective action directly, empirically” (Clarke 2005: 29)

Interview og transskribering

Som grundlag for empiriindsamling har vi valgt at lave interviews med informanterne i feltet. Til dette har vi anvendt James P. Spradleys tilgang som teoretisk støtte og har i mødet med informanterne haft fokus på at skabe et afslappet miljø, som kunne facilitere en god kontakt.

“It is best to think of the ethnographic interviews as a series of friendly conversations into which the researcher slowly introduces new elements to assist informants to respond as informants.” (Spradley 1979: 464)

Vi har i interviewene gjort brug af en semistruktureret tilgang, hvor vi med udgangspunkt i opmærksomhedspunkter og indtryk fra tidligere kontakt med feltet, har sat en overordnet ramme for interviewet - dog med en åben tilgang og derved med mulighed for at efterfølge nye perspektiver, som måtte komme til udtryk.

Med dette som fundament har vi i vores interviews søgt forskellige niveauer af indsigt. Det kunne eksempelvis være gennem spørgsmål til at skabe overblik over eller understøtte beskrivelser af og i sidste ende afsøge kontraster mellem elementer

i samarbejdet. Vi har forsøgt at bevæge os fra et overordnet beskrivende niveau mod en dybere forståelse af aktørernes implicite forståelser (Spradley 1979: 466).

Som et væsentligt element i målet om at skabe en god relation til informanterne, har vi som udefrakommende haft fokus på at introducere tekno-antropologiens fokus såvel som vores mål med projektet. Denne introducerende præsentation har været givende for relationen og skabt et godt udgangspunkt for de efterfølgende interviews (Spradley 1979:465). Gennem denne tilgang er det lykkedes for os at engagere informanterne i projektet og vi har med en eksplorativ og åben tilgang formået at skabe et rigt kvalitativt materiale, som udgør vores grundlag for videre analyse.

Vi har - som en del af det at gøre empirien tilgængelig for analyse - valgt at transskribere alle vores interview. Transskriberingen understøtter det videre analysearbejde og brugen af Grounded Theory, idet et nedfældet materiale gør os i stand til at holde overblik i materialet, som kontinuerligt forandrer og udvikler sig i arbejdet med analytiske kategoriseringer. Transskriptionerne vil være tilgængelige i appendiks.

Informanter og grundlag for empiriindsamling

Vi vil her kort præsentere de informanter, der har været vores kilde til empirien, som vi baserer vores analyse på. Dette kan siges at være i tråd med forståelsen af Deweys fortolkning af situationer, hvorfor vi her vil forsøge at være eksplicite omkring grundlaget for vores empiri.

Valget af informanter kan i nogen grad siges at være baseret på en pragmatisk udvælgelse i sammenhæng med, at vi i mødet med feltet oplevede en del forbehold i forhold til at lade os stævne personalet i samarbejdet grundet travlhed. I forbindelse med et indledende interview med de to projektledere i samarbejde var vi i stand til at få en grundlæggende forståelse af feltet og projektorganisationen. Gennem disse to informanter kunne vi få adgang til to andre informanter, som vi tænkte kunne være relevante for den videre undersøgelse. Valget af disse to informanter baserede sig på, at vi igennem det første interview havde fået forståelse af, at der var forskellige lag i samarbejdet, som vi syntes kunne være interessant at undersøge. Valget af

informanter kan siges at udspringe af, at vi ønskede at få empiri, som kunne relatere sig til behandlingscentrene, CHIP og IA, men også til et mere politisk lag i projektorganisationen. Vores informanter præsenteres her ganske kort:

Projektleder 1, i projektet benævnt M.

Projektleder i SACC projektfasen og medlem af styregruppen. Tidligere sociallæge i et behandlingscenter i Københavns Kommune og tidligere ansat i socialforvaltningen.

Projektleder 2, i projektet benævnt L.

Projektleder i SACC projektfasen og medlem af styregruppen. Seniorforsker i CHIP med fokus på hepatitis.

Overlæge IA, i projektet benævnt J.

Medlem af styregruppen. Behandlende overlæge på infektionsmedicinsk afdeling Rigshospitalet med personaleansvar. Professor i infektionsmedicinske sygdomme på Københavns Universitet.

Myndighedschef Københavns Kommune, i projektet benævnt A.

Medlem af styregruppen. Myndighedschef i Københavns Kommune med ansvar for området Rådgivningscenter København - Behandlingsenhederne.

Der er i tidsperioden 15. februar til 15. april gennemført 5 interview. Første interview, benævnt M+L, blev gennemført med de to projektledere, hvorefter der blev udført enkeltpersonsinterview med informanterne i rækkefølgen som præsenteret ovenfor. Disse interviews vil være benævnt efter informantens forbogstav. Ydermere inddrager vi mailkorrespondenser som empiri til projektet. Disse vil være benævnt "Mail".

Struktur af nærværende projekt

Vi har i projektets videre udformning forsøgt at lave en klar opdeling mellem analyse og diskussion. Analysedelen vil være opdelt i to sektioner, hvor første del tager udgangspunkt i at identificere de væsentligste sociale verdener og arenaen, vi finder omkring SACC-samarbejdet. I anden del vil vi søge at identificere grænseobjekter, standardiserede pakker, kategorier og standarder. Diskussionen vil være tredelt, hvor vi i de første to dele vil fokusere på at diskutere vores fund fra de to analysesektioner. Den sidste diskussionsdel vil tage udgangspunkt i en vision, vi har

mødt i feltet; at kunne viderebringe Shared Care-modellen og erfaringerne etableret i SACC-samarbejdet til andre behandlingsområder.

3.Analyse

Vi vil nu påbegynde den analytiske del af projektet, hvor vi, med udgangspunkt i Grounded Theory og sociale verdenskort, vil bruge den indsamlede empiri for på denne måde at skabe et grundlag for videre diskussion.

Et velfungerende samarbejde?

Vi har i vores feltarbejde fået mange indtryk af - og hørt mange holdninger til - SACC som ide, projekt og som initiativ til omlægning af praksis for hepatitisbehandling af misbrugere. Det er dog bemærkelsesværdigt at disse udtalelser gennemgående har været baseret på, at selve samarbejdet har været - og er - velfungerende. Vores informanter udtrykker hver især en oplevelsen af et godt, meningsfyldt og sammenhængende samarbejde omkring SACC.

“Altså, vi har ikke været ude for at vi skulle sidde og stemme om det for eksempel. Vi har ikke været udsat for, at der har siddet nogen og har totalt strittet imod og at der har siddet nogen i den anden ende og er sure, altså, det er altid en dialog og så bliver man enig eller går på kompromis.” (L: 6)

“Jeg oplever ikke sådan en... hverken en egentlig interessekonflikt eller en egentlig kulturkonflikt for den sags skyld... jeg mener, at det er jo ret konkret om det der mål.” (J: 4)

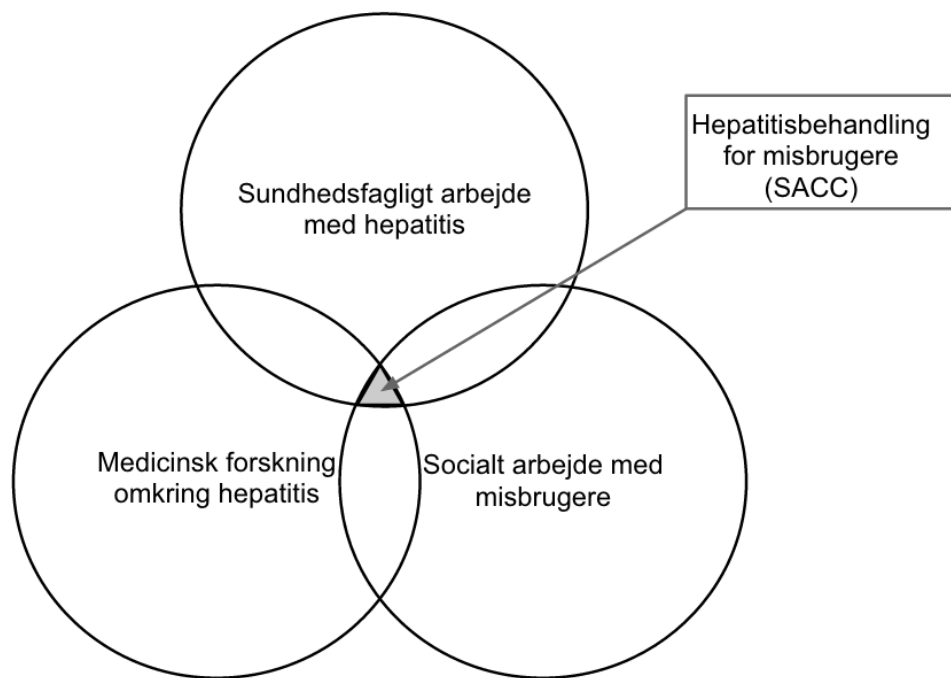
“Det [SACC] er noget af det første, det er lykket med at lave det her tværgående samarbejde mellem region og kommune. Der er nogen andre, på nogen andre områder, der er gået noget af vejen, men det her der er faktisk ret banebrydende, særligt at vi har fælles teknologi på området, har den her fælles data på området. Det tænker jeg også er relativt banebrydende.” (A: 3)

Det er netop med dette indtryk af et velfungerende samarbejde, at vores interesse bliver vakt. Vi finder det interessant at undersøge, på hvilket grundlag disse aktører samles, opbygger og finder mening i samarbejdet omkring SACC. Dette ønsker vi at gøre med udgangspunkt i Blumers forståelse for meningsdannelse samt Strauss' teori om sociale verdener.

Et møde mellem sociale verdener?

Vi vil nu præsentere argumenter og perspektiver bag vores analytiske pointe om, at SACC kan siges at udgøre et møde mellem sociale verdener. Dette vil vi gøre gennem en kortlægning med inspiration fra Clarkes sociale verdenskort, samt en præsentation af empiriske uddrag, som understøtter vores analyse.

Det er gennem vores interviews og det materiale, vi har fået præsenteret, blevet klart for os, at vi omkring SACC-initiativet har med flere forskellige typer af aktiviteter og sociale verdener at gøre. Disse er illustreret i nedenstående figur 3.

Figur 3. Illustration af overordnede sociale verdener i SACC-samarbejdet.

Denne illustration og opsætning af sociale verdener og deres aktiviteter er en væsentlig del af den situationen vi her vil fokusere på. De forskellige aktiviteter, vi peger på, er socialt arbejde med misbrugere, sundhedsfagligt arbejde med hepatitispatienter samt medicinsk forskning inden for selvsamme område. Når vi peger mod den aktivitet, vi kalder for socialt arbejde med misbrugere, skyldes det vores oplevelse og indtryk fra nogle af vores informanter, som har haft dette aktivitetsområde på sinde, når de har skulle præsentere initiativet eller målet bag SACC.

“Vi skal have udredt stofmisbrugerne for hepatitis, også gerne HIV (...) og så er hele mit fokus på, hvordan Københavns Kommune kan give en god stofmisbrugsbehandling til borgerne i kommunen (...).”

(...)

“Ja, altså, så er der jo det helt overordnede, at vores overordnede mål er at skabe et bedre liv for stofmisbrugerne.” (A: 2+4)

Selvom vi her fremhæver udtalelser, som handler om sundhedsfaglig udredning af stofmisbrugere, forstår vi dog, at der ligger et ‘socialt’ mål bagved. Sundhedsmæssig udredning vil ifølge denne informant give bedre stofmisbrugsbehandling og i sidste ende *et bedre liv for stofmisbrugerne*. De sundhedsfaglige mål og aktiviteter forstår vi i denne situation som hængende tæt sammen med de sociale mål om forbedret livskvalitet for misbrugere.

“der er jo ingen tvivl om, at jeg synes det at få udredt den enkelte stofmisbruger og eventuelt behandle dem inden de bliver rigtigt syge (...) jeg synes, det er et kvalitetsløft for en udsat gruppe, for en gruppe som ikke altid blive behandlet ordentligt.” (M: 9)

På denne måde kan man om netop denne situation sige, at de social- og sundhedsfaglige aktiviteter omkring SACC er tæt relaterede i kraft af den indbyrdes afhængighed og påvirkning. Den ene form for aktivitet påvirker den anden og udkommet heraf. Selvom SACC på mange måder kan siges at være et projekt eller en aktivitet med et sundhedsfagligt aspekt - i kraft af fokus på hepatitisbehandlingen - bør vi også anerkende, at der ligger et vigtigt socialt aspekt i projektet, som ikke er isoleret fra det sundhedsfaglige. Man kunne endda forestille sig, at påvirkningen og afhængigheden mellem de to aktivitetsområder ikke er en form for envejsrettet relation. Dette skal forstås på den måde, at bedre sundhed giver bedre sociale vilkår, og at bedre sociale vilkår ligeså giver et bedre sundhedsmæssig udgangspunkt.

Som en sidste pointe inden for det sociale arbejde med misbrugere, er det vigtigt at påpege, at der inden for disse aktiviteter også ligger en lovmæssig forpligtigelse.

“det er sådan set et ret gammelt krav, at alle stofmisbrugere skulle udredes for hepatitis” (A: 3)

“altså, vi var jo i gang med at ville lave et projekt (...) for at få systematiseret screeningerne (...) og sikre, at der blev screenet på det her område. Grundlaget for det er jo i høj grad et juridisk grundlag” (A: 8)

“Sundhedsstyrelsens krav til indberetning omkring nyindskrevne (...) Det er var jo sådan set det, der har startet projektet. Det er fordi vi skal opfylde nogle krav.” (M: 9)

Ved indberetning menes der, at man inden for disse aktiviteter lovmæssigt har en pligt til at udrede misbrugerne samt at indberette om den sociale indsats, man gør her. I praksis betyder indberetningen det, at man skal udfylde et skema, når en borger indskrives i behandlingen. Med denne forståelse af situationen omkring SACC, kan det siges, at det sociale arbejde med misbrugere bygger på aktiviteter som understøttes af mindst to omdrejningspunkter eller mål; at skabe et bedre liv for den enkelte misbruger samt opfylde de lovmæssige forpligtigelser.

Hvis vi kigger på de sundhedsfaglige aktiviteter, bliver det klart, at vi her har at gøre med en masse forskellige aktiviteter, som har et mål tilfælles; en bedre sundhed og behandlingspraksis for patienter med hepatitis. Det er dog vigtigt, at vi påpeger forskellen på gruppen af borgere, som aktiviteten her er målrettet mod, sammenlignet med gruppen af borgere inden for det sociale arbejde.

“På infektionsmedicinsk afdeling orienterer de sig mod (...) borgere med hepatitis eller borgere med infektionsmedicinske sygdomme. Så de har jo en meget bred palette af borgere, de kigger på der” (A: 6)

Aktiviteterne inden for det sundhedsfaglige arbejde med hepatitis står altså i kontrast til det sociale arbejde med misbrugere, hvor den relevante gruppe af borgere er forholdsvis smal, da det kun er misbrugere, man fokuserer på. Beskrivelsen af aktiviteten inden for det sundhedsfaglige arbejde kan siges at være forholdsvis enkel og målet kan ligeså forklares kort:

“Det vigtigste outcome for mit vedkommende er vel, at vi får bedre sundhedstilstande (...). Det er sådan set det.” (J: 3)

Aktiviteten er altså centreret omkring borgerens forbedrede sundhedstilstand; en tilstand man arbejder mod gennem flere forskellige sundhedsfaglige indsatser, såsom blodprøvetagninger, fibroscanninger, udredninger, vurderinger af forventet 'compliance' og endelig selve behandlingen og eventuelle opfølgninger.

Hvis vi kigger nærmere på den sidste aktivitet i situationen omkring SACC, har vi den medicinske forskning. Inden for denne form for aktivitet er det svært at beskrive, hvilken gruppe af borgere, aktiviteten er rettet mod, idet forskningsaktiviteterne er af en helt anden karakter end det sociale arbejde med misbrugere og det sundhedsfaglige arbejde med hepatitis.

"(...) men det er klart, altså, ambitionen er jo nu for os at løfte hele det her område, og netop at lave videnskab, sådan så man har noget dokumentation og noget vægt bag sine argumenter, hvis man vil ud og lave noget om - det har man slet ikke." (L i M+L: 18)

Forskningsaktiviteterne fokuserer altså ikke på at handle i forhold til borgernes tilstand eller behandling "i dag", men på at skabe et grundlag for bedre behandling på sigt. Her stiller man forskningsspørgsmål til behandling, metode og strategier i forhold til vira, sygdom og lignende.

"altså, det er mere i den retning, man kalder kohorte-studier, hvor man følger store grupper af patienter over tid og samler data ind, udvikler forskningsspørgsmål inden for det" (L i M+L: 3)

"den slags forskning, vi beskæftiger os med, det er for eksempel at finde ud af... altså, hvad er det for faktorer som gør at nogen bliver syge (...) og andre ikke gør. Vi ved ikke... hvis du tager hele populationen derude, så er der nogen som - og det er formentlig de fleste - som aldrig bliver syge. Og så er der nogen som bliver syge relativt hurtigt og der er nogen, der bliver syge langsomt. Og hvad er det for nogle faktorer som har indflydelse på det?" (L: 8)

"det at vi kan få et bedre overblik over, hvor mange der er syge, hvem der er syge og hvor syge de er og så kan tilbyde dem noget behandling ude i deres nærmiljø, det forventer vi samlet set... altså, det skal samlet set resultere i bedre sundhed, hvis det ikke gør det, så er det lige meget, ikk'? Så er forskningen også lige meget, hvis det ikke er til gavn for patienterne." (L: 10)

Som vi fremstiller i sidste citat, har forskningen i forbindelse med SACC på en måde det samme mål som det sundhedsfaglige arbejde, idet at man sigter efter at øge sundheden blandt borgerne. Men vi ser også, at det netop er i kombination med den sundhedsfaglige indsats, at dette mål kan blive opfyldt. Relationen mellem aktiviteterne i det sundhedsfaglige arbejde med hepatitis og den medicinske forskning er altså tæt relateret, selvom aktiviteterne er ganske forskellige.

De tre forskellige former for aktiviteter (figur 3) kan siges komme fra tre forskellige sociale verdener og de danner en ring om SACC på en måde, hvor selve SACC-aktiviteten både understøttes af og sammenflettes med disse. SACC er netop indførelsen af en ny model og metode for behandling af misbrugere med hepatitis; et "blandingsprodukt" af sociale, sundhedsfaglige og forskningsbaserede indsatser og aktiviteter.

"In each social world, at least one primary activity (along with related clusters of activity) is strikingly evident" (Strauss 1978: 122).

Som det er beskrevet i ovenstående citat, er aktiviteten i en social verden netop relateret til klynger (*clusters*) af andre aktiviteter. På den måde Strauss beskriver det, kan SACC siges at udgøre et møde mellem sociale verdener, idet der her finder en unik aktivitet sted, som afstedkommes af kombinationen af de tre former for aktivitet, vi har fremhævet ovenfor. Man interagerer og handler – *arbejder*, om man vil - i et samarbejde, som kan forenes i kraft af de relationer, aktiviteterne er koblet sammen af; afhængigheden mellem de sociale, sundhedsfaglige og forskningsmæssige aktiviteter. Misbrugere med hepatitis kan nemlig ikke isoleres som enten et socialt, sundhedsmæssigt eller forskningsmæssigt "problem". Der er ikke én af disse aktiviteter, som kan siges at "eje" problemet og derved klare opgaven selv.

"vores overordnede mål er at skabe et bedre liv for stofmisbrugerne og hvis vi bare skulle screene (...), så havde vi sat det i gang. Men det, der gav så god mening i det her projekt [SACC], det var, at når vi screenede [før SACC], så løb vi jo ofte ind i den udfordring, at borgerne godt nok var screenet, (...) men vidste også, at de aldrig blev behandlet for det, det er - også ud fra en etisk betragtning

- ikke særligt hensigtsmæssigt, at man laver en screening, men at man faktisk ikke følger op på den [behandlingen] og så hjælp det jo heller ikke på smittespredningen og det hjælp ikke på vores overordnede mål om at skabe et bedre liv for stofmisbrugerne. (...) Og der kan man sige, kan vi lave et smartere setup?" (A: 4)

Her udtrykkes det, hvordan de socialfaglige aktiviteter ikke i sig selv kan nå målet om et bedre liv for stofmisbrugere. Man kan godt screene og motivere borgeren, men det kræver en specifik sundhedsfaglig aktivitet, før behandlingen kan træde i kraft.

"jeg vil gå ud fra, at de [fra det sociale arbejde] er bedre til det, altså, selvom jeg er god, så ser jeg jo kun patienterne i tyve minutter og de ser dem hver dag. Dag ud og dag ind, når de har det godt og når de har det skidt og jeg vil tro, at deres samlede billede trods alt var mere...- gav en bedre indikation af, om patienten var compliant." (J: 6)

I ovenstående citat ser vi, hvordan overlægen fra IA, som arbejder med den sundhedsfaglige aktivitet, anerkender, at aktiviteten med borgerne inden for det sociale arbejde udgør et bedre udgangspunkt for at vurdere patientens forventede 'compliance' - en vurdering, som han skal bruge i sit sundhedsfaglige arbejde.

"vi [fra forskningsaktiviteten] er ikke interesserede i at sidde og beslutte noget, som ikke vil blive taget imod ude på centrene" (L: 3)

"det kunne være rart også at måle det her, det kunne være rart at spørge om det her, men vi kan jo også se, at det bliver for meget. Eller det bliver ikke-praktisk, eller det bliver ikke-gennemførligt (...) jeg må tit tage mig selv i at også at prøve at se det fra andres side, for det kan godt være at det her er nice-to-know, men vi behøver det ikke måske." (L: 4)

På samme måde har man i forskningsmæssigt øjemed brug for data og viden fra de andre aktiviteter, men samtidig besidder man her forståelse for, at selve dataindsamlingen skal tilpasses de andre aktiviteter for at samarbejdet kan fungere.

Etablering af social orden og samarbejde

Vi har nu fremlagt argumenter for, at man kan betragte SACC som et møde mellem tre forskellige sociale verdener, hvor en unik aktivitet sættes i værk, understøttet af og

relateret til disse sociale verdener. Vi kan se, at aktørerne i mødet mellem de socialfaglige, sundhedsfaglige og forskningsmæssige aktiviteter justerer deres handlinger og imødekommer de andres "behov" og "evner" for at kunne samarbejde lige præcis omkring den *situation*, vi har valgt at sætte fokus på. Det er denne form for forhandling og samordning imellem aktørerne, som er med til at stabilisere en *social orden*. Denne orden er netop et vigtigt element, når vi vil finde svar på vores indledende undren; at undersøge, på hvilket grundlag aktørerne samles, opbygger og finder mening i samarbejdet omkring SACC. Det er nemlig ikke givet på forhånd, at disse forskellige aktiviteter uden videre kan samordnes uden forhandlinger.

"De har interesser i at få betjent borgere med infektionssygdomme bedst muligt og jeg har en interesse i at betjene misbrugere bedst muligt. Og det er ikke altid enslydende, de interesser." (A: 7)

Den sociale orden omkring SACC etableres gennem en arena, hvor samarbejdets aktører mødes for at forhandle forskellige perspektiver, hvilket understøttes af overlappende faglighed og sprog; elementer, vi nu vil forsøge at komme nærmere.

I samarbejdet og den forhandlede sociale orden omkring SACC, forstår vi styregruppen, som en del af den arena, som SACC udgør og hvor mange af forhandlingsprocesserne finder sted. Denne del af arenaen kan siges at være et samlingspunkt for artikulation, forhandling og justering, hvor de forskellige aktører mødes for at artikulere deres perspektiver og derigennem forhandle disse for at samordne samarbejdet. Styregruppen, som afklarende enhed for de overordnede rammer af samarbejdet, beskrives af adskillige aktører som værende specielt vigtig i projektets opstartsfasen.

"altså, jeg vil sige, jeg synes jo, vi har gjort det på den rigtige måde, altså, ved at have meget intensive møder og en meget hyppig mødefrekvens i begyndelsen, hvor (...) vi nåede at etablere et tillidsforhold og egentlig også (...) at se, at alle gerne ville bidrage til det her projekt og kunne se formålet med det" (A:5)

"Der var der helt enighed om, at nu var vi klar til at lave møde hver tredje måned og det er også rigtig godt på mange måder, fordi at der er mange beslutninger, der er taget, de skal ligesom bare føres ud i livet." (M: 7)

I samarbejdets opstartsfasen kan det tyde på, at der har ligget et væsentligt arbejde i at *etablere et tillidsforhold* og afklare formålet samt tage beslutninger, som bidrager til samarbejdets sociale orden og grundlag for videre samarbejde i SACC.

For at få en forståelse for etableringen af den sociale orden, vi her har at gøre med, vil vi fremhæve en specifik problemstilling. Dette værende spørgsmålet om, hvorvidt det er alle misbrugere tilknyttet behandlingssenhederne, som skal være med i SACC eller om det blot skal være de misbrugere, som er diagnosticeret med hepatitis. Denne problemstilling er interessant, fordi vi her tydeligt kan se det forhandlingsarbejde, som ligger til grund for samarbejdet. Vores informanter har alle et forskelligt perspektiv på denne problemstilling.

“Interviewer; Hvad er incitamentet for jer til at have alle brugere indskrevet?

M: I SACC databasen? Overblik, overblik, overblik. (...) Der er intet overblik. Det virker helt vanvittigt at sige det, (...). Man skulle tro at det var løgn, men det er det ikke. Og det er ligesom det...-ja, så derfor er der ikke rigtigt noget nyt i SACC databasen end at det samler og giver overblik, overblik, overblik.” (M: 12)

“altså, der er flere niveauer af det, fordi.... når man følges på sådan et misbrugscenter [behandlingssenhed], så skal alle.. alle skal tilbydes screening (...) for forskellige virus - altså hepatitis og HIV-virus og så, hvis man er en del af det, så er man en del af SACC” (L: 8)

“(...) altså, der har været en vis diskussion, netop fordi at sekretæren syntes, at det var meget arbejdskrævende og jeg har måske..-hvert fald på det tidspunkt, havde den holdning at vi tog de patienter, vi gerne ville have henvist til os, men hvis der ikke var noget [med dem], var der ingen grund til at vi oprettede patienterne. (...) der er nogle herinde på hospitalet, som er interesserede i økonomi og hvis de kan få oprettet nogle patienter, som der ikke er noget med... (...) og min grund til måske at være lidt imod det, var, at hvis vi skulle se det lidt udefra, kunne man se det som ‘fraud’, altså, at det var noget snyd, fordi vi opretter nogle patienter, som vi faktisk ikke lavede noget med og så tog vi en eller anden takst for det.” (J: 7)

Til trods for at aktørerne bringer vidt forskellige perspektiver omkring denne situation ind til styregruppen, erfarer vi, at der gennem forhandlinger (og de “kampe”

som skal kæmpes) i styregruppen findes en løsning, som alle aktører finder mening i (Blumer 1969: 2).

“og der sad jeg så med mine ikke-lægelige kolleger, som er dem, der har fingrene nede i pengeposen og som jo nok er dem, der har mindst lyst til at bruge flere penge på noget, som de ikke nødvendigvis kan se mening med. De var helt enige med mig og det var jo fedt gå fra det møde. Københavns Kommune har besluttet, at det er alle, der er indskrevet i stofmisbrugsbehandlingen, der skal screenes. Så sad viovre på den anden side og sagde ”Yes”. Fordi det er et kæmpe løft.” (M: 8)

“Det ville give en væsentligt lettere papirgang for sekretæren [Hvis ikke alle skal registreres], men der har man altså valgt, at, muligvis med forskellig motivation, men man har valgt at sige, at man gerne vil have alle registreret - også dem, hvor der ikke er noget med. Og for ligesom at dokumentere aktiviteten og det vil ligesom være den forskningsmæssige del, der bliver øget der.” (J: 7)

“ja, ja, det har stor forskningsmæssig værdi, kan man sige, fordi man følger også dem, som ikke er syge og har ligesom dem som en sammenligningsgruppe (...) Og det er jo en population, vi utrolig meget gerne vil vide noget om” (L: 8+9)

Styregruppen i SACC udgør på denne måde en del af arenaen, hvor de overordnede forhandlinger finder sted og hvor aktørerne artikulerer og forhandler deres perspektiver. Her argumenterer vi for, at samarbejdets aktører gennem forhandlingerne i styregruppen tager del i at etablere den social orden omkring samarbejdet. Der kæmpes altså kampe i arenaen, hvor man når frem til en tilstand, hvor aftaler falder på plads eller enighed eller kompromiser opnås. Dermed ikke sagt, at denne tilstand af social orden er vedblivende. Aktørerne i styregruppen møder hele tiden nye udfordringer de skal tage stilling til - udfordringer, som kan påvirke den sociale orden.

Vender vi blikket mod aktørerne i disse forhandlinger og deres baggrund, finder vi et betydeligt overlap på tværs af de tre forskellige sociale verdener. Vi vil i dette afsnit argumentere for, at det lægefaglige fællesskab i SACC også spiller en rolle udi at understøtte samarbejdet og mødet på tværs af de sociale verdener. Mange af aktørerne i samarbejdet omkring SACC er uddannet læger, hvilket kan have en væsentlig betydning i forbindelse med de forhandlinger og interaktioner, som finder sted i arenaen og i samordningen af SACC-samarbejdet. Den tætte relation mellem aktørernes faglige baggrund kan forstås som en styrke, da lægerne kan siges at have

et bedre grundlag for at forstå hinandens perspektiver og derigennem have et bedre grundlag for samarbejde. Et eksempel på denne overlappende faglighed mellem de sociale verdener kommer blandt andet til udtryk gennem en underliggende tillid i samarbejdet mellem lægerne på tværs af de sociale verdener.

“Interviewer: (...) Så I giver heller ikke input til de elementer, som I har behov for at...[have med i databasen]- eller er det noget, som CHIP godt ved?”

J: Det ved CHIP godt, altså, L. Det er ikke noget problem. (...) - det kan jeg ikke forestille mig, at det bliver.” (J: 5)

“J: Det kræver utroligt meget tillid til databasen og primært til de behandlere, som melder ind i databasen” (J: 6)

Her ser vi, hvordan en aktør i samarbejdet har tillid til, at han ikke behøver fortælle projektlederne i SACC, hvilke elementer han har brug for, at der skal være i databasen. Endvidere italesætter han den tillid, det fremtidige arbejde med SACC-modellen og databasen vil kræve imellem aktørerne. Tilliden og anerkendelsen af hinandens faglighed ses også i nuancerne imellem de lægeuddannede aktører.

“Jeg ved, at han er klogere end jeg er på det område. Og det gør det meget mere enkelt. Hvis vi nu havde den samme lægefaglige baggrund, så tror jeg, at det havde været en lille smule sværere - på en eller anden måde.” (M: 3)

Vi finder altså, at den overlappende lægefaglighed virker med en form for stabiliserende effekt, hvor aktørerne fra de forskellige sociale verdener har bedre forståelse for hinanden og samtidig ikke behøver at forhandle og justere deres handlinger og forskelligheder i stor grad, da der ligger en gensidig forståelse og anerkendelse imellem dem.

“At vi er så forskellige, som vi er og det, at vi er så forskellige, jeg tror, det er både faglighed eller ekspertområder, men også personlighed har vist sig at være et rigtigt fint match. Det kunne også være gået galt. Det kunne det sagtens eller have været mere vanskeligt eller et eller andet, hvor vi skulle have brugt flere kræfter på det. Det har været meget få hjørner, der har skulle slibes af ved vores samarbejde” (M: 3)

Som det fremstår i ovenstående citat må man også forstå, at der kan være tale om et personligt match imellem aktørerne, som udgøres af en god "kemi" og gode samarbejdsrelationer. Dette synes yderligere at medføre en stabiliserende effekt, idet at de samarbejdsrelationer på tværs af aktørerne kan siges at bidrage til en lettere arbejdsgang, bedre kommunikation og villighed til at få samarbejdet til at fungere mere gnidningsfrit.

På trods af disse analytiske pointer om, hvordan SACC som aktivitet understøttes af det lægefaglige overlap imellem de sociale verdener, må vi dog også fremhæve, at det ikke er alle, som indgår i dette.

"Jeg, som ikke sidder med en lægefaglig baggrund og der må man sige, at når de begynder at tale om en hel masse ord, jeg ikke forstår, så må jeg jo sige "Ja, det dér, det forstår jeg ikke, prøv lige at oversæt det", men det har jo været et vilkår fra starten. Og hvad kan man sige... det tror jeg også er en styrke, fordi der er jo mange af de mærkelige ord, der skal oversættes, når de skal ud og tale med en socialrådgiver på en af mine afdelinger, så nytter det jo ikke, at de kommer og siger et eller andet latin, som de ikke forstår. Så det med at have forskellige sproglige formuleringer, det er da noget, som man kan sige, vi har oplevet, men ikke som et problem, men som noget, der jo bare skal adresseres" (A: 6)

Selvom det her præsenteres som et element, der kan vendes til at blive en styrke, må vi også anerkende, at der i forhandlingerne og samordningen i SACC er et skel imellem de lægefagligt uddannede aktører og de andre.

"nogen af diskussionerne på det møde kan godt blive lidt vanskelige, (...) så sidder der en magt, som har (...) 30 års erfaring inden for forskningsverdenen, (...) sammen med to læger (...), som jo ikke ved noget om det, altså, det gør de ikke. De ved alt muligt andet, men meget af det, de ved har svært ved at komme i spil, fordi det ligesom ikke er det, der bliver diskuteret (...) Det er meget ulige på en eller anden måde. Det er mere, når man kommer ned i, om man synes, at pjecerne er pæne og forsiden...- der kan Københavns Kommune komme med, for det er jo almindelig holdning. Og jeg synes, at det har været en lille smule ulige." (M: 4)

I ovenstående citat bliver det dog klart, at der ikke kun er et skel mellem de lægeuddannede og de ikke-lægeuddannede. Der er tillige forskel mellem disse to

grupperinger af aktører og dem fra forskningsverdenen. Det lægefaglige overlap kan på denne måde forstås som forholdsvis komplekst, da det udspiller sig på forskellige niveauer og grader af 'lægefaglighed'. Vi finder dog, at der i styregruppen er et væsentligt fokus på at arbejde med at "oversætte" forskellene som disse til et sprog, der giver mening for - og indlemmer - alle aktørerne. Man kan yderligere argumentere for, at der er visse aktører, som har en større beslutningskraft og tyngde i forhandlingerne. Som fremhævet tidligere må forskningen tilpasse sig de forhold og ressourcer, de socialfaglige aktiviteter arbejder under, når det kommer til indsamling af data. Tilsvarende må IA tilpasse deres rolle i samarbejdet i forhold til, at man for forskningens - og det socialfaglige områdes - skyld har besluttet at indlemme alle misbrugere og ikke kun de hepatitis smittede i SACC. Nogen må på denne måde vige for andre. Dog ser vi også at dette netop kan lykkes, fordi aktørerne, som må justere sig, finder mening i beslutningerne på andre måder. Dette vender vi tilbage til senere i projektet. Vi ser altså, at beslutninger og udviklingsprocesserne i mødet mellem de forskellige sociale verdener samordnes i styregruppemøderne, hvilket udgør en del af den arena, hvor den sociale orden forhandles.

Hvor styregruppemøderne kan forstås som værende en del af arenaen for de grundlæggende forhandlinger, udgør projektledelsen ligeså en del af arenaen - blot på en anden måde. Projektledelsen består af to aktører, som står for at omsætte styregruppens beslutninger til handling.

"(...) altså, sådan er det, når vi har [styregruppe] møderne, så har vi en række punkter og så kommer der en række action points; "Hvem har ansvar på det og hvem skal gå videre med hvad?" (M: 8)

"(...) styregruppen er med én gang og så bliver de kørt ud på et sidespor (...). Det er jo også fordi at det indholdsmæssige ikke ændre sig ret meget. Hvis vi lavede stort om, eller søgte om noget andet, ville det skulle omkring styregruppen." (M: 7)

Med samarbejdets grundlæggende aftaler på plads, kan projektledelsens bevæggrundlag forstås som værende at agere og udvikle SACC inden for de rammer, som er forhandlet i styregruppen. Arbejdet med at samordne de involverede aktører og drive projektet, kan siges at foregå med mandat fra styregruppens medlemmer.

Den sociale orden, de har etableret, kommer blandt andet til udtryk gennem medlemmernes tillid til, at projektledelsen arbejder ud fra de fælles rammer, styregruppen har sat. Måden, hvorpå denne bemyndigelse kommer til udtryk, kan findes i følgende eksempel, hvor projektledelsen kan siges at handle med udgangspunkt i, hvad der forventes at være i overensstemmelse med styregruppens beslutninger.

“Vi har det sådan, at samme dag, som der er styregruppemøde, så har vi et møde i rådgivningscenteret [behandlingsenheden], hvor vi ligesom snakker om de forskellige punkter og der har der været et par punkter, hvor nogen af dem har været uenige (...) For den beslutning, der blev taget, var ikke pragmatisk, den var af høj kvalitet, kan man sige, men den giver mulighed for på sigt at blive mere pragmatisk, fordi at der er nogle ting, der bliver testet. (...) Og så er der jo det, at det er nogle ildsjæle, jeg skal overtale omkring nogle ting og det er jo ikke altid helt nemt.” (M: 8)

I denne situation kan det tolkes, at projektledelsen formidler til og ligeså forhandler med de involverede aktører på tværs af de sociale verdener med hensigten om at give indblik og forklaringer på de beslutninger, som tages indenfor styregruppen.

Projektledelsen bringer så at sige perspektivet fra styregruppens fælles beslutninger ud til aktørerne fra de forskellige sociale verdener. Her forhandles - eller “kæmpes” - der ligeså. Projektledelsen lægger på denne vis også arena til samordning i deres møde med andre aktører. Det er på denne måde vores oplevelse, at projektledelsen - i kraft af deres evne til formidle, samarbejde og navigere på tværs af de sociale verdener - er i stand til at bidrage til samordningen og den sociale orden i SACC. Dette er i høj grad interessant, idet det netop også er her, vi ser SACC som et velfungerende og konstruktivt samarbejde på trods af, at det består af aktører fra forskellige sociale verdener med forståelser og meninger.

Vi ser derudover, at projektledelsens aktører ud over at kunne formidle, samarbejde og navigere i de sociale verdener også er forbundet til hver deres sociale verden, hvilket i denne sammenhæng kan tolkes som en force på adskillige områder.

“(...) han [L] er jo infektionsmediciner med speciale i klinisk medicin, dvs. at hepatitis og HIV er hans speciale, hvor jeg er almenmediciner og misbrugs læge. Jeg synes, at det er en enorm fordel, at han har den faglighed (...).” (M: 3)

“(...) M og jeg, for vi kommer simpelthen fra hver vores verden og hun kan nogle ting, som jeg ikke kan og omvendt.” (L: 2)

“(...) det jo klart, at jeg har jo mest kontakten til kommunen, altså, til enhederne og til ledelsen dér. Det er ligesom mig, der er bindeleddet og der er det jo en fordel at have været derinde siden 2007, fordi jeg kender Gud og hvermand efterhånden. (...) det, at jeg har den viden omkring organisationen, gør bare en kæmpe, kæmpe forskel, for der er simpelthen så mange ting, der kan løse sig, bare fordi man ved, hvem man skal spørge.” (M i M+L: 9)

De to projektledere kan siges at have hver deres specifikke kompetencer og relationer, men det er yderligere essentielt at pointere, at de som ”enhed” er i stand til at relatere til alle de tre forskellige sociale verdener illustreret i figur 3. Projektlederne er begge læger og har derfor en relation til det sundhedsfaglige arbejde. Derudover er den ene tæt knyttet til det socialfaglige arbejde, mens den anden kommer fra den medicinske forskning med tæt tilknytning til IA. Her refererer vi tilbage til vores teoretiske redegørelse, hvor vi understreger at det er væsentligt at holde for øje, at aktører er medlemmer af adskillige sociale verdener (Chamberlain-Salaun et al. 2013: 6). Derved må de konstant søge at finde sammenhæng og mening i sammenspillet mellem perspektiverne fra de sociale verdener, de er medlemmer af. I denne forbindelse drejer det sig for aktørerne om, at skabe sammenhæng mellem det fælles etablerede perspektiv i samarbejdet omkring SACC og deres respektive sociale verdener. Vi ser denne diversitet som bidragende til en stabilisering af den sociale orden i SACC-aktiviteten, i kraft af at projektledelsen internt kan sætte sine forskellige perspektiver i spil overfor hinanden samt kan følge og forstå de forskellige perspektiver, som mødes i SACC. Projektledelsen kan siges at agere ”brobyggere” og translatører i SACC-arenaen mellem perspektiver, meninger og sprog. Dette kommer blandt andet til udtryk igennem måden, hvorpå projektledelsen kan bevæge sig ind og ud af de sociale verdener perspektiver og gennem denne vekslen kan tilegne sig viden og agere ”buffer” for at understøtte samarbejdet mellem aktørerne;

“(...) så er det jo planen at alle de blodprøvesvar, der kommer og skal kigges igennem af en læge på infektionsmedicinsk afdeling, men L og jeg har netop i går snakket om, at det kunne godt være, at det er noget, vi gør de første par måneder i forhold til at blive i stand til at skrive, hvilken arbejdsgang de egentlig skal udføre. For det er lidt svært, når vi ikke helt ved, hvad (...) for et papir, hvor mange, og hvor

ligger det, så på den måde, at vi ligesom er guinea pigs og får beskrevet klart, hvad det er, der skal gøres, så vi kan få det helt klart.” (M i M+L: 15)

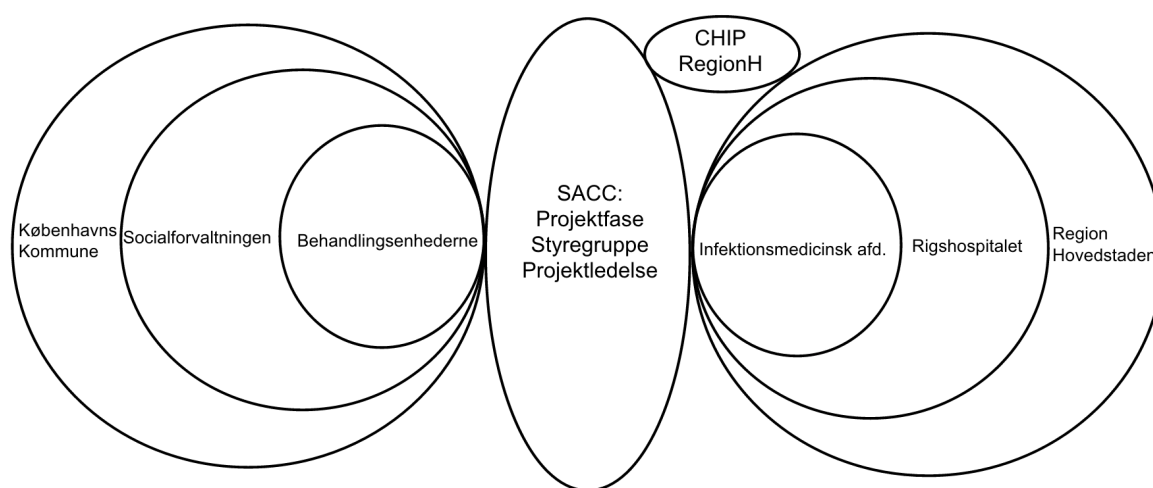
Vi forstår gennem denne analyse, at SACC udgør en arena for mødet mellem sociale verdener omkring dette samarbejde. Et møde som i høj grad understøttes af aktiviteterne i styregruppen, hvor grundlaget for artikulation, forhandling og samordning af samarbejdets perspektiver understøttes. Dette mener vi i høj grad at kunne forstå som fordrende for stabilisering af den sociale orden i samarbejdet. I arenaen, som udspiller sig i styregruppemøderne, forstår vi, at det er her de grundlæggende forhandlinger af rammerne for samarbejdet finder sted. Projektledelsen kan, udover at være deltager i denne arena, siges også at spille en væsentlig rolle i deres tilknytning til de forskellige sociale verdener vi har identificeret i analysen. Vi finder altså, at der omkring projektledelsen, tilsvarende styregruppen, udspilles en væsentlig arena for samarbejdet. Arenaen, som udspiller sig her kan siges at involvere væsentlige aktører, som ikke er deltager i styregruppen, men som har stor betydning for samarbejdet i kraft af deres praksisrelaterede roller. Vi finder, at sammenspillet mellem projektledelsens aktører i høj grad har betydning for udviklingen og stabiliseringen af samarbejdet.

Som afsluttende pointe vil vi fremhæve et element, vi ikke tidligere har fokuseret så meget på; nemlig databasen. Med tanke for hvordan Strauss identificerer sociale verdener, kan SACC-databasen og processerne omkring denne i nogen grad analytisk forstås som teknologien, der deles mellem samarbejdets aktører og dermed bidrager til at understøtte mødet mellem de forskellige sociale verdener omkring SACC. Aktørerne kan altså ud fra dette perspektiv - på sin vis - siges at være enige om, at formålet med SACC er at skabe en bedre behandlingspraksis og at databasen er accepteret som værende en af de teknologier, som skal understøtte dette formål.

Hvad der dog er interessant at forfølge yderligere, er, hvordan denne teknologi endvidere understøtter samarbejdet og hvilke meninger, de forskellige aktører finder i anvendelsen af teknologien. Dette vil vi undersøge i et senere afsnit, hvor vi tilgår databasen som et grænseobjekt.

Organisationerne i samarbejdet

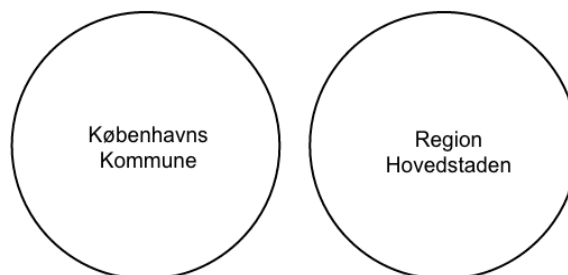
Som fremhævet ovenfor har vi altså at gøre med tre forskellige sociale verdener, som mødes og samordnes omkring SACC. Det er dog klart, at dette er vores vinkel på at forstå samarbejdet. Vores informanter italesætter underforstået ikke deres virke ud fra disse forståelser, men mere på en måde, hvor organisationerne, de arbejder for, sætter rammerne. Vi vil derfor kort runde denne vinkel, idet vi ser en spændende kontrast mellem vores forståelse af de sociale verdener omkring SACC og den organisatoriske sammensætning.

Figur 4. Illustration af organisationerne der er repræsenteret i SACC-samarbejdet.

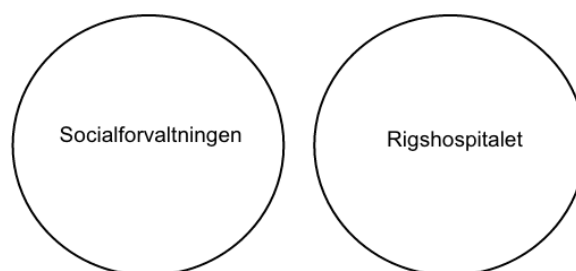
Med følgende præsentation af et organisatorisk oversigtskort over projektet, ønsker vi at folde de organisatoriske rammer, som vi har identificeret i SACC, ud.

Som præsenteret i introduktionen til feltet, er SACC etableret som et samarbejde mellem Københavns Kommune og Region Hovedstaden. Her ser vi, at Københavns Kommunes generelle aktivitet omhandler forpligtigelsen til at levere sociale ydelser og Regionen Hovedstadens aktiviteter bygger på forpligtigelse til at levere sundhedsydelser. På dette niveau af organisationerne kan der derfor argumenteres for, at arbejdet, som relaterer sig til disse forpligtigelser, udspiller sig på et politisk plan.

Figur 5 Illustration af et brudstykke af organisationerne i SACC-samarbejdet.

Bevæger vi os et niveau "tættere på", finder vi herunder Socialforvaltningen og Rigshospitalet. Disse organisationers aktiviteter kan siges at basere sig på politiske beslutninger fra højere niveau af organisationerne, men fungerer dog med et råderum til at agere og iværksætte initiativer.

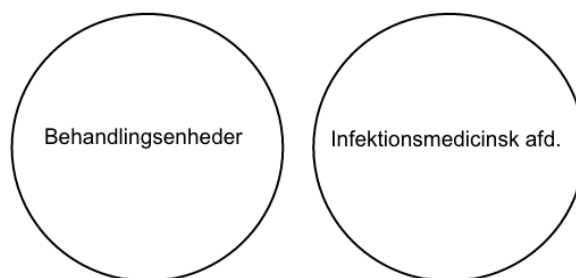
Figur 6 Illustration af et brudstykke af organisationerne i SACC-samarbejdet.

"(...) altså, helt overordnet set er jeg ejer af projektet fra det, der hedder misbrugsområdet og det vil sige, at det er mig, der har sagt, godt nok med en politisk godkendelse, jamen, det vil vi gerne, det vil vi ikke. Det er i høj grad mig, der beslutter hvad der er for nogle ressourcer, der kan lægges ind i projektet og hvad kan ikke lægges ind i projektet. Både ressourcer som økonomi og som medarbejdertimer(...)." (A: 2)

"Min stilling her er, at jeg ansat som overlæge ved infektionsafdelingen (...) jeg har med vores ambulatorium at gøre, det er ligesom det, jeg leder. Der ser jeg patienter og ja, styrer ambulatoriet. Så er jeg tilknyttet det der SACC-projekt (...)

Det fylder noget, men der er jo også nogle personalemæssige ting, vi skal have fod på. Vi har jo et ambulatorium...-vi bliver jo hele tiden - fra hospitalet - mødt med ret store sparekrav, hvor vi er lige på grænsen til at fyre folk(...)." (J: 1)

Som informanterne udtrykker sig i ovenstående citater, kan den oplevede aktivitet på dette niveau af organisationerne forstås som værende væsentlig anderledes end på niveauet højere, da denne orienterer sig mod at overføre de politiske beslutninger til reelle aktiviteter. Med ovenstående eksempler kan dette eksempelvis relatere sig til ressourcemæssige rammer eller overordnede strategier, som ønskes implementeret i organisationen.

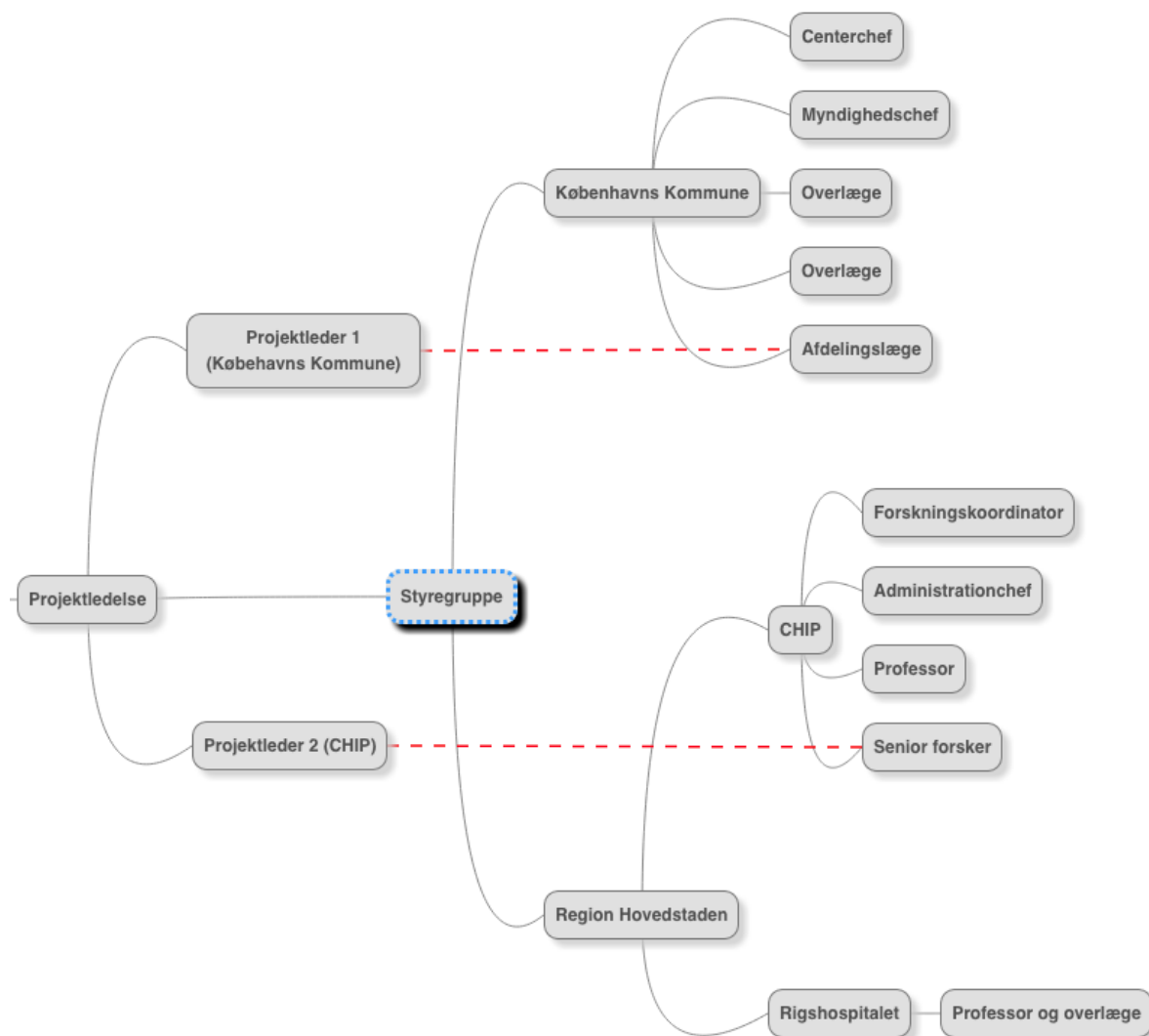

Figur 7 Illustration af et brudstykke af organisationerne i SACC-samarbejdet.

Det sidste niveau afspejler det aktørniveau, hvor det fremtidige samarbejde omkring SACC skal finde sted; nemlig imellem de ansatte på behandlingsenhederne og på IA. Umiddelbart ville man nok på sin vis sidestille disse med henholdsvis den socialfaglige og den sundhedsfaglige sociale verden, men netop qua vores analytiske argumenter ovenfor, kan grænserne mellem disse sociale verdener ikke sammenlignes med de organisatoriske; givet, at man forstår organisationerne, som noget der kan afgrænses.

Dette baserer vi på, at de sociale verdener overlapper, relaterer og er afhængige af hinanden. I denne sammenhæng er det derfor væsentligt at understrege, at der i SACC ikke sættes lighedstegn mellem organisationerne og de sociale verdener; dette skyldes, at de sociale verdener kan forstås som "fluide" entiteter, der også kan bevæge sig på tværs af organisationer (Bowker & Star 2000: 294).

Hvis vi folder den organisatoriske opsætning yderligere ud, med øje for de aktuelle aktører i SACC-aktiviteten, bliver det organisatoriske kort endnu mere komplekst.

Figur 8 Illustration af projektorganiseringen i SACC-samarbejdet

Aktørerne præsenteres her med henblik på at illustrere sammensætningen af deres funktion og faglige baggrund og er sorteret i forhold til de overordnede organisationer, de tilhører. Her fremgår det også tydeligt, at netop mange af aktørerne er uddannet læger på tværs af organisationerne.

Vores analytiske pointe, ved at folde det organisatoriske kort med de forskellige aktører ud, er, at vi - til sammenligning med kortet over de sociale verdener - ser en noget kompleks sammensætning i samarbejdet. Det til trods har vi dog fundet, at de mest essentielle sociale verdener, vi ser i SACC - den socialfaglige, sundhedsfaglige og den forskningsmæssige - kan siges at "rumme" alle disse aktører. Strauss påpeger netop i sin udredning, at begrebet sociale verdener giver mulighed

for at kunne studere og undersøge sociale forandringer på en “ny” måde, hvor man frisætter sig selv fra de “almindelige” og komplekse tankegange om samfundet (Strauss 1978: 120) - her eksempelvis gennem en organisatorisk vinkel. Gennem det teoretiske perspektiv fra symbolsk interaktionisme og i høj grad Strauss’ sociale verdener, mener vi derfor at kunne bidrage med et nuanceret perspektiv til SACC, hvor eventuelle organisatoriske skel ikke udgør en hindring for samarbejdets etablering og beståen. Ved at løfte analysen til et niveau, hvor vi ser på sociale verdener i stedet for organisatoriske sammensætninger, skaber vi netop et grundlag for at kunne forstå måden, hvorpå de involverede aktører finder mening i SACC - på trods af forskellige organisatoriske tilhørsforhold.

Grænseobjekter og standardiserede pakker i SACC

Gennem forrige analytiske afsnit har vi præsenteret ideen om, at samarbejdet kan siges at være understøttet af blandt andet overlap imellem de sociale verdener. I det kommende afsnit vil vi anskue det velfungerende samarbejde fra en anden vinkel. Med fokus på de objekter, værktøjer, koncepter og processer, som skabes i projektfasen, og som skal facilitere det fremtidige samarbejde mellem kommunen og Rigshospitalet, ønsker vi at analysere os frem til, hvordan disse elementer kan forstås og sættes i sammenhæng med nogle af de teoretiske begreber vi har redegjort for; grænseobjekter og standardiserede pakker.

Denne vinkel har især sin berettigelse i kraft af vores ønske om en dybere forståelse af samarbejdet og hvordan dette kan siges at samordne sig. Det er desuden et forsøg på at beskue samarbejdet som værende understøttet af den teknologi og de objekter, man benytter sig af i SACC.

Grænseobjekter i SACC

I analysen, vi her ønsker at stille skarpt på, fokuserer vi på, hvordan databasen, udviklingen heraf samt andre objekter og koncepter kan forstås som grænseobjekter og/eller en standardiseret pakke. For at komme nærmere dette, må vi vende os mod vores interviewbaserede empiri, samt den viden, vi har indhentet andetsteds, gennem skrevne materialer såsom projektansøgningen.

"Et væsentligt instrument til at få denne vision [SACC] implementeret er, at udvikle en IT-struktur, hvor patientinformationer samkøres." (Projektansøgning 2014: 7)

Hvis vi starter med at betragte SACC-databasen på overfladen, har vi at gøre med en IT-struktur, som kan samle eksisterende information fra relevante databaser og distribuere det på tværs af organisationerne. Derudover understøtter databasen muligheden for, at relevante aktører kan indtaste og hente data i databasen. På denne måde virker databasen som et praktisk værktøj til brug i både behandlingspraksis og til forskning på tværs af organisationerne.

"(...) det bliver en database, der samler data fra de forskellige kildedatabaser, sådan så blodprøvesvar og alle mulige andre svar, de bliver samlet ét sted (...)" (L i M+L: 6)

"(...) overblikket over, hvad man egentlig har gjort [i forbindelse med behandlingspraksis], har ikke været til stede, fordi den it-plattform, man har brugt, ikke har kunne bruges til at få overblik. Det har været kørt sådan separat på forskellige Word-filer og Excel-ark på et helt håbløst.... gode intentioner, men ikke ret gode resultater-niveau." (M i M+L: 5)

Vi kan med den nye SACC-database således drage en parallel til Star og Griesemers analytiske begreb grænseobjekt, der, som tidligere nævnt, kan fungere som en 'samling', hvorfra aktørerne kan indhente viden; en funktion, man ikke har kunne opnå tidligere gennem *forskellige Word-filer og Excel-ark*. På samme måde kan vi pege imod nogle fællestræk mellem SACC-databasen og beskrivelsen af grænseobjektet, som en 'standardiseret formular', der netop gør det muligt, at information kan kommunikeres og transporteres fra ét sted til et andet (her forstået som imellem behandlingscentrene og IA), sådan at man arbejder sig bort fra problemet med separate filer i forskellige systemer, placeret forskellige geografiske steder.

Sideløbende med dette har vi, som tidligere redegjort for, forståelsen af, at grænseobjekter er "plastiske", sådan at de kan tilpasses forskellige lokale forhold (Star & Griesemer 1989: 393). Dette kan - i måden hvorpå aktørerne bruger og drager nytte af databasen - sammenlignes med SACC-databasen på forskellig vis. Aktørerne kan siges at bruge og have fokus på forskellige informationer fra databasen og tilfører ligeså information af meget forskellig karakter.

“(...) det skal vi jo snakke om både på enheden..[behandlingscentret] Hvad er det for nogle kriterier, der skal opfyldes, men også med infektionsmedicinerne [Rigshospitalet], for de har jo også deres billede af, hvad der skal til, før at vi tænker, at en patient kan gennemføre behandlingen.” (M i M+L: 11)

Databasen udvikles derved med hensigten om at favne behov fra både det socialfaglige område og det sundhedsfaglige område og projektlederne søger derfor at tage disse faktorer med i udviklingen. SACC-databasen kan på denne måde siges at være et grænseobjekt for samarbejdet imellem de sociale verdener.

I mødet med vores informanter er vi ligeledes blevet opmærksomme på andre fælles referenceobjekter og –koncepter, der synes at gå igen fra interview til interview. Det drejer sig om objekter som en ansvarstabel (en tabel udarbejdet i starten af projektet, som giver overblik over den ansvarshavende fordeling blandt aktørerne), blodprøver og blodprøvesvar (som tages fra borgerne og sendes imellem og på tværs af aktørerne for at udrede borgerne for sygdomme), samt konceptet 'risikoadfærd' (den betegnelse, man benytter sig af, når man italesætter den specifikke borgergruppe, man ønsker at indlemme i SACC).

Disse objekter og koncepter synes at spille en central rolle i samarbejdet, idet næsten alle de interviewede informanter refererer til dem, når de taler om SACC. Men kan vi her tale om grænseobjekter på samme måde som databasen? Ansvarstabellen kan på sin vis forstås som et kommunikationsværktøj, der lægger sig op af konceptet standardiseret formular fra Star og Griesermer. Blodprøver og blodprøvesvar kan tillige siges at være et objekt fyldt med information, der skal kommunikeres på tværs af grænser og som faktisk også rent fysisk sendes på tværs af grænserne - fra én lokation til en anden. Konceptet risikoadfærd kan siges at være et grænseobjekt med sammenfaldende grænser, idet de forskellige aktører taler om det samme koncept, men ikke nødvendigvis om det samme indhold. Det ses især tydeligt med dette koncept, hvor informanterne udtrykker fire forskellige perspektiver af konceptet; konceptet risikoadfærd som (1) en betegnelse, der udløser en screening og eventuel behandling af en gruppe borgere, (2) en betegnelse, der berettiger borgernes indlemning i SACC og i princippet gør dem til "patienter", (3) en betegnelse for en gruppe af borgere, der vil resultere i en ekstra arbejdsbyrde og (4) en betegnelse for

en gruppe borgere, der er svær at begrænse og som burde forstås meget bredere, end den gør i SACC. Disse betragtninger kan ses i nedenstående citater, markeret med de respektive numre.

(1) *"Risikoadfærd er meget svært at definere. Hvad er det? Så derfor har jeg foreslået, at alle skal screenes for det her. (...) alle dem, der er indskrevet i stofmisbrugsbehandlingen"* (M: 8)

(2) *"S: vi havde også en snak sidste gang, om hvilken gruppe, der egentlig skulle indbefattes i den her database, (...) de mennesker, som var betegnet med 'risikoadfærd'(...). Er det rigtigt forstået?"*

L: ja (...) vi har hele SACC, hvor - som i princippet - er alle ude i misbrugsafdelingerne [behandlingsenhederne] (...) og så er der nogen af dem, som vil være kortvarige, figurerer, som patienter på Rigshospitalet, og så vil der være nogen, som vil være der længere tid, hvor de så skal udredes og videre behandles.

(...)

M: okay, så de [de kortvarige] bliver i databasen, men de er bare (...) passive?"

L: ja, (...) de cirkulerer ligesom rundt i systemet (...). De skal i princippet tilbydes screening igen året efter, så det svarer så til, at så skal genhenvises til nye prøver." (Søren, L og Maria i L: 8)

(3) *"S: (...)Vi har fået den forståelse af L, at det faktisk er samtlige patienter med risikoadfærd, der bliver indskrevet.*

(...)

J: altså, der har været en vis diskussion, netop fordi at sekretæren syntes, at det var meget arbejdskrævende (...), men man har valgt at sige, at man gerne vil have alle registreret - også dem, hvor der ikke er noget med. Og for ligesom at dokumentere aktiviteten og det vil ligesom være den forskningsmæssige del der bliver øget der. (J: 8)

(4) *"(...)det med 'risikoadfærd' - hvor skal man lægge snittet? Og hvornår er man i en risikogruppe? Fordi det ved vi jo - den er sådan set bredere. Også ud over dem, der lige får blandet stoffer og udveksler værktøjer, hvor der kan komme blod."* (A: 9)

De forskellige informanter refererer dermed til det samme koncept, men med hver deres perspektiv. Risikoadfærd bliver på denne måde et koncept, som aktørerne samles om, men grundlaget for en fælles forståelse etableres ikke nødvendigvis. Netop denne problematik vender vi tilbage til senere.

Vi har altså at gøre med flere forskellige former for grænseobjekter af forskellige tyngde og materialitet (og ikke-materialitet, såsom risikoadfærd). Det er dog i analysen hurtigt blevet klart for os, at databasen og de ovennævnte elementer isoleret set ikke er fyldestgørende i forhold til at kunne begribe samarbejdet mellem organisationerne.

I vores møder og interviews er det tydeligt, at det langt fra kun er databasen, tabeller, blodprøver og konceptet risikoadfærd, man italesætter som vigtige aspekter i samarbejdet. Vi er således stødt på andre elementer, som synes at have tilsvarende effekter og egenskaber. Den følgende kan siges endda at være mere eksplicit og direkte orienteret mod samarbejdet i SACC end de førnævnte. I flere interviews blev udviklingsarbejdet omkring en *MOOP – Manual of Operation and Procedures* bragt på banen:

“MOOP - Manual of operation and procedures, som ligesom er opskriftsbogen. “Så skal man gøre det, så skal man gøre det”. Og det indeholder både en beskrivelse af selve SACC-databasen, men er lige så meget ansvar og arbejdsgang og sådan nogle ting.” (M: 1)

MOOP kan siges at tilføre SACC den information, som aktørerne i samarbejdet har brug for for at kunne gennemføre behandling og arbejdsgangen korrekt. Det vil, på denne måde - tilsvarende databasen - være en samling af viden og instrukser, de forskellige aktører kan slå op i og støtte sig op af. På samme måde som databasen vil denne manual favne bredt i forhold til de forskellige aktørers behov.

“(…) så skal man (…) udvikle det yderligere og sætte flere detaljer på, så det bliver en manual (…) for, hvordan de enkelte dele i sådan et projekt kommer til at fungere, for, (…) ud over os to, så er der jo selvfølgelig samarbejdspartnere ude på misbrugscentre [behandlingsenhederne] og så er der ovre fra Rigshospitalet, (…) og hvert arbejdsstrin (…) inden for det samarbejde, det skal beskrives (…)” (L fra M+L: 4)

Det bliver på denne måde iøjnefaldende, at databasen og de andre grænseobjekter - med Star og Griesemers forståelse af dette teoretiske koncept - ikke alene kan

beskrive det sammenvævende arbejde, der foregår i SACC, hvilket kan være interessant at forfølge.

Databasen kan siges at være et objekt, der rigtig nok kan forstås, som Star og Griesemer beskriver konceptet grænseobjekt. Data og information samles og er tilgængeligt i en form, der passer de fremtidige brugere – dette værende social og sundhedsfaglig personale - i begge “ender” af samarbejdet. I udviklingen af SACC ønsker man dog yderligere at lave denne samarbejdsmanual (MOOP), hvor formålet kan forstås som værende at ensrette behandlingspraksis i behandlingscentrene og på IA og derigennem strømline samarbejdet. Behandlingspraksis skal, med input fra begge sider af samarbejdet, så at sige tilpasses og standardiseres. Hvis vi kigger på SACC med dette perspektiv for øje, kan vi så stadig kun pege på grænseobjekter eller har vi her at gøre med noget mere omfattende?

Standardiserede pakker i SACC

Vi vil her referere til til Fujimuras videreudvikling af grænseobjekterne og hendes eget koncept standardiserede pakker, der, som tidligere nævnt, kan forstås som værende dækkende både for samarbejdet på tværs af de forskellige sociale verdener og for stabilisering af fakta eller forhærdelse af påstande (Fujimura 1992: 169+174). I kraft af de ovennævnte grænseobjekter, ser vi netop, at samarbejdet i SACC bliver understøttet på flere forskellige niveauer, idet grænseobjekterne tilfører en samlende effekt af fælles grundlag og sproglige begrebsudtryk. Men vi ser også processer, som rækker ud over dette. Processer, hvor der arbejdes mod at standardisere metoder og begreber for - til en vis grad - at skabe en strømlining af behandlingspraksis, hvilket eksemplificeres her, hvor projektlederne taler om test og blodprøvetagning;

“(...) vi arbejder på at komme i gang ude på de tre centre, for at teste og systematisere testningen af hepatitis (...) tilbyde udredning for dem, det måtte være relevant for og så senere i år så også tilbyde hepatitis c-behandling” (L i M+L: 4)

“det har været sådan indtil nu, at den måde, som vi ender med at tage blodprøverne på, er faktisk helt forskellige. Der er tre forskellige enheder og de gør det på tre forskellige måder. Og det er jo faktisk lidt interessant. Jeg troede jo faktisk, at jeg kunne lave en kasse, som jeg kunne sætte ned over hovedet på dem

alle tre (...) Nu har vi simpelthen et spektrum af mønstre, vi kan klikke ned og få til at hænge sammen” (M i M+L: 16)

Systematiseringen af behandlingspraksis og metode understreges her som en del af projektfasen i SACC. Tilsvarende dette eksempel er vi også stødt på et andet mål om standardisering eller stabilisering af metode og praksis; nemlig vurderingen af forventet 'compliance', som tidligere nævnt netop er vurderingen af, hvorvidt en patient er i stand til at gennemføre et behandlingsforløb.

“(...) et hjørne af det er at kvalificere den der beslutningsproces, hvad er det for nogle forskellige punkter en given patient skal leve op til, før man tænker, at vedkommende kan være med i behandlingen.” (M i M+L: 11)

“ja nu har vi jo et par stykker, der er i behandling nu og den ene der står der bare: “Vi vurderer, at der vil være 'compliance'”. Det er, hvad der står. Og på hvilken baggrund vurderer man så det?

(...)

Der tænker jeg, at det er mit håb i hvert fald at den måde som forventet 'compliance' vil blive vurderet på i fremtiden - når man arbejder via SACC-databasen - at det bliver meget bedre kvalificeret. Bliver meget bedre begrundet.” (M: 10)

Denne standardiseringsproces kommer til udtryk i databasen og MOOP, som bliver rammeopsætningen og beskrivelsen for, hvordan hepatitisbehandlingen håndteres og viden herom skabes i SACC. Fujimura beskriver, at standardiserede pakker skal begribes som værende en dynamisk proces, hvor der både skabes fælles samarbejdsgrundlag på trods af forskelligheder. Samtidig sker der en reorganisering af de forskellige aktørers verdener, for at de kan tilpasse sig de standardiserede metoder, som skabes. Dette perspektiv er yderst relevant for SACC, hvor man netop søger denne dynamiske proces mellem at tilpasse SACC til den behandlingspraksis, der allerede eksisterer og samtidig at skabe et fornuftigt samarbejds- og behandlingsforløb uden misforståelser og af høj kvalitet. Dette ses her, hvor en af projektlederne påpeger åbenheden overfor slutbrugernes input til udviklingsprocessen;

“Men, altså, alle dele i ‘kasserne’ [de standardiserede metoder] - den måde vi tager blodprøven på, det informationsmateriale vi laver, SACC-databasen (...), samarbejdet med infektionsmedicinsk afdeling - alting er til evaluering, ikk’? Og til vurdering og (...) til at ændre på.” (M i M+L: 16)

Med ovenstående analyse af både dynamiske og stabiliserende effekter i projektet og dets objekter, vil vi derfor argumentere for, at SACC og udviklingen heraf i dette perspektiv kan forstås som en standardiseret pakke, idet der her skabes et konceptuelt og teknisk “arbejdsrum” bestående af flere forskellige grænseobjekter og standardiserede metoder (Fujimura 1992: 169). Vi argumenterer yderligere for, at de virkemidler, vi har præsenteret ovenfor, er vigtige og dermed et bidrag til at understøtte det velfungerende samarbejde på tværs af de sociale verdener.

Det vigtige ved denne pointe er dog, at vores undersøgelse og undren ikke slutter her. Idet vi kan trække denne analytiske streg i sandet, giver det anledning til, at vi må undersøge disse standardiseringsprocesser mere nøje, eftersom vi netop i vores teoretiske redegørelse tillægger klassifikationer og standardiseringer betydning i et større samfundsperspektiv.

Standardiseringsprocesser i SACC

Vi vil nu vende os mod den sidste del af analysen, hvor vi finder det interessant at udforske, hvordan det teoretiske perspektiv på klassifikationer og standardiseringer kan belyse oplevelsen af det velfungerende samarbejde i SACC. Her vil vi bringe tre elementer på banen som eksempler, hvoraf to har været nævnt før; forventet compliance, konceptet risikoadfærd og endeligt det forskningselement, som er tænkt ind i SACC. Disse tre elementer giver ikke det fulde billede af den udvikling, vi vil pege imod omkring SACC, men fungerer som eksempler på klassifikationerne og standardiseringsprocesserne, som vi ønsker at fremhæve.

Standardisering af forventet compliance

I mødet med feltet har vi identificeret et eksempel på en standardiseringsstrategi i SACC. Standardiseringen er den, vores informanter kalder for vurdering af forventet compliance, som skal gøre begrundelsen bag vurderingen mere eksplicit samt sætte nogle specifikke vurderingsparametre op, som brugerne skal følge.

“Altså, før i tiden, hvor de kom ind og patienten sad overfor dem, så lavede du din vurdering ud fra det, jo. Nu er du meget afhængig af, at der er en god beskrivelse, altså, dels nogle objektive data, men, altså, også en god beskrivelse af den her person.” (L i M+L: 11)

Vurderingen udføres, som tidligere nævnt, for at vurdere, hvorvidt patienten er i stand til at gennemføre et behandlingsforløb. Standardiseringen af denne vurdering vil bygge på kategorier og spørgsmål, som patienten får tildelt point ud fra. Tanken er her at lade pointsystemet være et udtryk for patientens motivation og sociale ressourcer og derved udgøre en indikator for, om behandlingsinitiativet vil lykkes; den forventede compliance. I praksis er dette pointsystem tiltænkt at skulle lægges ind i databasen som en form for skema, slutbrugerne skal følge. Her refererer vi tilbage til Bowker og Star, som netop påpeger, at en standard *er hvilken som helst aftalt regel for produktionen af (bogstavelige eller materielle) objekter*. Man forsøger i SACC at systematisere måden, hvorpå forventet compliance vurderes. Derved skabes nogle aftalte regler for, hvordan denne vurdering skal udføres. Vurderingen af forventet ‘compliance’ kan altså betragtes som en standardisering, der materialiseres i databasen. Det, som er interessant i denne sammenhæng, er dog, at man i SACC eksplicit tager afstand fra at basere hele vurderingen af patienten ud fra denne standardisering.

“L: (...) Altså, det skal ikke være automatik det hele - det skal stadig være en mulighed for dialog, så man kan sige... okay... specielt, hvis man er usikker på... tror vi nu, at den her person kan gennemføre den her behandling, jeg føler mig ikke helt sikker, så må man ringe sammen..

M: der skal vi jo have lavet en eller anden kommunikationsstrategi for, hvordan vi gør det” (L og M i M+L: 10)

Man ønsker altså at skabe en vis form for standardisering af forventet compliance, men samtidig anerkender man, at det ikke kan stå alene.

“Hvis man skulle standardisere samtalerne, hele behandlings-setup’et, så synes jeg nogle gange, at man putter tingene for meget i kasser og gør det for ufleksibelt og for ikke-individuelt. Men lige præcis med objektive mål som blodprøvesvar der synes jeg ikke, at der er det helt store problem. Der, synes jeg faktisk, at det er godt. Jeg synes, det er måden at håndtere det på. Når vi snakker lidt mere om den del, som er at vurdere, hvorvidt vi forventer, at de kan

medvirke til behandlingerne [compliance], så kommer vi over i lidt blødere ting og der skal vi passe lidt mere på, hvordan man putter det i kasser(...)" (M: 10)

Vores informanter taler på denne måde om at standardisere forventet compliance, men er samtidig også kritiske mod en sådan standardisering, da man forstår compliance som en *blød ting*, der ikke kan puttes i kasser. Standardiseringen af denne proces eller metode ser vi som værende tilsvarende gældende for andre elementer i SACC, såsom den tidligere nævnte MOOP, hvor man søger at standardisere arbejdsgangen i kraft af en vejledning til behandlingspraksis.

Standardisering af risikoadfærd

Når vi nu igen vender os mod konceptet risikoadfærd, er det fordi, at dette koncept kan siges at fungere som en klassifikation. Dette bunder i, at man bruger konceptet som dækkende eller repræsenterende for en segmentering af en borgergruppe i tid og rum. Vi har altså her at gøre med en klassifikation, som i situationen omkring SACC relateres til en specifik gruppe af mennesker i en specifik "kontekst" af tid og rum. Denne klassifikation har potentiale for på sigt at blive standardiseret. Konceptet eller klassifikationen 'borgere med risikoadfærd' har ingen "naturlige" grænser og det synes derfor at være svært at fastlægge disse. I projektet tales der om borgere med risikoadfærd således:

"(...) dem, der lige får blandet stoffer og udveksler værktøjer, hvor der kan komme blod." (A: 9)

Dette kan dog siges at være en forholdsvis vag definition. Dem, der *lige får blandet stoffer og udveksler værktøjer* - vil det sige dem, der har gjort det én gang, flere gange eller altid gør det? Derudover: Hvor meget *blod* skal der eksempelvis komme? Disse usikkerheder er også en pointe, vores informanter har nævnt.

"det er noget, der er blevet diskuteret rigtig meget (...) med dem fra CHIP og med lægerne, for det med 'risikoadfærd'. hvor skal man lægge snittet? Og hvornår er man i en risikogruppe?" (A: 9)

Klassifikationen af de relevante borgere er på denne måde blevet et element, man grundet den vage definition af risikoadfærd - har forhandlet sig frem til i SACC. Denne forhandling har fundet sted i styregruppen, hvor man har accepteret forslaget om, at alle borgere i misbrugsbehandling skal være med i SACC.

"Risikoadfærd er meget svært at definere (...). Så derfor har jeg foreslået, at alle skal screenes for det her. (...) alle dem, der er indskrevet i stofmisbrugsbehandlingen" (M: 8)

På trods af at klassifikationen og dens grænser er blevet forhandlet i forhold til hvilke borgere, skal være med i SACC - og dermed hvem der udgør risikogruppen - ser vi alligevel en vis åbenhed overfor at ændre på disse grænser.

"Mange borgere, f.eks. hashmisbrugere [borgere som ikke nødvendigvis kommer på behandlingsenhederne], der vil være nogle af dem der også har en forhøjet risikoadfærd" (A: 9)

Der er på denne måde et fokus på, at risikoadfærd også ses udenfor de grænser, der er sat op for den relevante borgergruppe.

Det er her tydeligt, at vi er langt fra et standardiseret koncept, idet vi ser vores informanter forhandle og være åbne overfor, hvor grænserne skal gå. Det er dog vigtigt at understrege, at vi samtidig taler om en form for klassifikation i kraft af den italesættelse, risikoadfærd giver SACC. For de involverede projektledere og aktører i udviklingen af SACC er det nok tydeligt, at grænserne for, hvem man betragter som værende borgere med risikoadfærd, er en forhandlet orden. Men det er det ikke nødvendigvis for de aktører, som ikke har været med til disse forhandlinger; de kommende slutbrugere i SACC. Man kan på denne måde sige, at der ligger en del "usynligt" arbejde bag klassifikationen af borgere med risikoadfærd, som ikke kommer til at fremstå tydeligt for andre og klassifikationen kan derfor potentielt set blive et element, som kan påvirke folks forståelse for, hvad risikoadfærd betyder.

"We need to recognize that all information systems are necessarily suffused with ethical and political values, modulated by local administrative procedures. These systems are active creators of categories in the world as well as simulators of existing categories." (Bowker & Star 1999: 321)

Selvom risikoadfærd fremstår som en klassifikation, ser vi ikke nødvendigvis en reel standardisering af, hvad risikoadfærd er i dag, men vi ser spor og elementer af en proces, som potentielt kan lede den vej. Det udløser flere forskellige problemstillinger, som vi vil vende tilbage til i diskussionen.

Standardisering og forskningen

Som et sideelement i SACC har vi som tidligere nævnt en forskningsdel, som er med for at skabe ny viden på området omkring hepatitisbehandling. Men med forskningen ser vi også et stærkt element af systematisering:

"(...) forskningsdelen er meget vigtigt - i hvert fald på sigt - for at kunne skabe et system, der er endnu bedre for de her folk." (L i M+L: 6)

"L: (...) ambitionen er jo nu for os at løfte hele det her område og netop at lave videnskab, sådan så man har noget dokumentation og noget vægt bag sine argumenter, hvis man vil ud og lave noget om, det har man slet ikke..."

(...)

M: nej, vi har... altså, det er en hel parodi, når jeg prøver at finde ud af, hvor mange der er smittet, for det er meget et gætværk, fordi det er så svært at få det overblik." (L og M i M+L: 18)

Eftersom forskningen skal *løfte* hepatitisbehandlingen på sigt, bliver SACC udviklet på en måde, hvor man til en vis grad tilgodeser de behov, et forsknings-setup kræver.

"altså, forskningen er afhængig af, at tingene bliver objektive (...). Så rent forskningsmæssigt er man afhængig af, at tingene er nøje beskrevet og defineret." (L: 12)

"det her projekt, det bygger på, at man - også fordi medicinen er så dyr - skal møde op hver dag og får udleveret sin pille og det gør, at vi præcist kan sige, hvor meget medicin den enkelte har fået og på hvilke tidspunkter, så det vil også være interessant i sig selv. Altså, at vi præcist kan dokumentere, hvor meget medicin der er givet ellers er det meget... så er det baseret på patienternes egne oplysninger som... notorisk er behæftet med stor usikkerhed." (L: 11)

Eftersom forskningen ikke kan bygge på løse, inkonsistente og usikre data, er SACC ideel i forhold til forskningens behov for at arbejde med kontrolleret dataindsamling. Når eksempelvis vurderingen af forventet compliance klassificeres og systematiseres (med forbehold for de undtagelser, der eventuelt vil opstå, hvor man ringer sammen), bidrager dette til en mere standardiseret og konsistent infrastruktur omkring hepatitisbehandlingen, hvilket skaber et mere gunstigt forskningsgrundlag. Vi ser altså hos forskningsaktørerne i SACC en motivation for at understøtte en større systematisering af behandlingsforløbet, for på denne måde at kunne bruge data fra SACC til at skabe bedre dokumentation og ny viden på området. Systematisering forstås som en værdi, der er værd at efterstræbe. Jo mere standardiseret SACC er, jo mere forskningsmæssig værdi har det.

Ovenstående analytiske pointer er fremhævet med henblik på at påpege en udviklingsproces og en motivation hos aktørerne i SACC, som går mod større systematisering og dermed udvikling af klassifikationer og standardiseringer. Denne udvikling er interessant i kraft af det iboende paradoks, hvor standardiseringer kan bringe behjælpelig orden og struktur, men samtidig også skabe statiske standarder og deraf fastlåse usynlige strukturer, som kan være svære at opdage og ændre på. Dette vil vi vende tilbage til i diskussionen.

4.Diskussion

I de følgende afsnit ønsker vi at fremdrage centrale analytiske pointer og gennem dem diskutere samarbejdet omkring SACC i et fremtidigt perspektiv. Dernæst fokuserer vi på de standardiseringsprocesser, vi har identificeret og til sidst vil vi tage fat i visionen omkring SACC som en generisk model.

Fremtidig opretholdelse af det velfungerende samarbejde

Vi har i den første analytiske del søgt at fremhæve, hvordan det velfungerende samarbejde omkring SACC kan forstås som et møde mellem forskellige sociale verdener. Dernæst har vi identificeret styregruppen og projektledelsen som vigtige elementer i den arena, hvori interaktion, forhandling og etablering af social orden finder sted. Styregruppen kan i denne sammenhæng forstås som et element, der giver projektledelsen et grundlag for at udføre arbejde på vegne af SACC-samarbejdets aktører. Projektledernes forskelligartede baggrunde og brede relation til de sociale verdener understøtter samtidig arbejdet i denne arena, hvor forhandlinger og udvikling af projektet finder sted. Tillige har vi yderligere analyseret og præsenteret grundlæggende elementer, vi mener understøtter samarbejdet; (1) den indbyrdes afhængighed, som eksisterer imellem de sociale verdener for at kunne løse "problemet" med hepatitismittede misbrugere, (2) de overlappende forståelser af målet med SACC samt (3) det lægefaglige overlap blandt samarbejdets aktører. Disse elementer kommer blandt andet til udtryk gennem sammenfaldende sprog, forståelse for hinandens perspektiver samt en gensidig tillid i samarbejdet.

Social orden som bærende element

Ifølge projektansøgningen afsluttes projektfasen efter tre år, hvorefter SACC forventes at overgå til en driftsfunktion mellem behandlingssenhederne og IA. Forhandlinger omkring denne overgang til drift er på nuværende tidspunkt ikke iværksat, hvilket kommer til udtryk ved, at informanterne kun i en lille grad har gjort sig tanker om, hvordan det kommer til at udspille sig.

“Der er ikke lavet nogle aftaler om overgang til drift på nuværende tidspunkt. Andet end der er en forventning om, at projektet bliver så godt, at det overgår til daglig drift” (M: mail 2)

Vi forstår dog på vores informanter, at der i overgangen skal ske en form for reorganisering af de bærende aktører i projektfasen.

“Hvordan er det så, når driften skal køre optimalt (...) når CHIP ikke længere har deres forskningsmidler til også at gå meget markant ind i det, men det er infektionsmedicinsk afdeling og [at] det er enhederne her på misbrugsområderne, der skal få det til at køre selv og vi ikke længere har en ‘M’, der er på som projektleder, hvordan er det så at det skal kunne køre videre der? Det er selvfølgelig den store udfordring og der hvor vi også i slutningen af projektperioden er der hvor vi kommer til at sige...at være inde igen og prøve at få lavet nogle aftaler om, hvordan vi nu kan sikre at der fortsat er en optimal drift.” (A: 7, understregning lavet af forfatterne)

“Den projektlederfunktion, jeg har nu, er fuldtid. På sigt er forestillingen, at projektledelsen i drift skal dækkes af 1/5-stilling” (M: Mail 2, understregning lavet af forfatterne)

Når SACC overgår til drift, vil der altså i mindre grad end nu prioriteres, at der skal sidde aktører med direkte fokus på at afstemme, udvikle og facilitere samarbejdet. Det kan siges, at der er en forventning om, at det er igennem de aftaler, objekter og samarbejdsprocedure, der er udviklet og stabiliseret gennem projektfasen, at det videre samarbejde i driftsfasen skal understøttes. Det kan derfor siges, at man til en vis grad har en forventning om at nå til et punkt i projektet, hvor alt er faldet på plads og at man gennem projektfasen forventer at have taget de diskussioner og forhandlinger, som måtte være relevante. Men hvordan kan dette ses som problematisk?

Arenaen - et centralt element i samarbejdet

Vi vil her udfordre ideen om, at SACC-samarbejdet alene kan videreføres på baggrund af det arbejde, der er udført samt de elementer, der er udviklet i projektfasen.

Vi finder i analysen, at etableringen af den sociale orden omkring samarbejdet og dets elementer er en essentiel del af det velfungerende samarbejdet i SACC og

forstår i denne sammenhæng også, at sociale verdener - og derigennem også social orden - er dynamiske entiteter, der blot midlertidigt kan stabiliseres i arenaer og forhandlinger og derfor ikke kan forstås som faste og uforanderlige entiteter (Strauss 1993: 253). Den stabilisering af samarbejdets aftaler, objekter og samarbejdsprocedure, som man i projektfasen forventer at kunne opnå inden SACC overgår til drift, mener vi at kunne problematisere i sammenhæng med ovenstående forståelse af social orden. Aftalerne, objekterne og samarbejdsprocedurerne kan selvsagt ikke være mere stabile eller fastlåste end den sociale orden, de grundlæggende er udviklet på baggrund af. Sagt på en anden måde er ovenstående elementer afhængige af, at der i samarbejdet fortløbende stabiliseres en enighed omkring dem, for at de er gældende. Med denne forståelse vil vi her argumentere for, at det i nogen grad er nødvendigt at opretholde en form for arena, hvor forhandlingsprocesserne kan holdes i gang for at stabilisere det videre samarbejde. Dette er i vores optik relevant i flere sammenhænge, hvilket vi vil uddybe her.

Den direkte konfrontation omkring samarbejdet

Et fokus, som kan understøtte ovenstående problematisering, er, at finde i at samarbejdets aktører er medlemmer af adskillige sociale verdener med dertilhørende arenaer. Aktørerne bliver her konstant mødt med at skulle balancere, forhandle og handle meningsfuldt i disse - for SACC-samarbejdet "eksterne" - sociale verdener og arenaer, som de er medlemmer, hvilket eksempelvis kommer til udtryk i følgende citat:

"Det [SACC] fylder noget, men der er jo også nogle personalemæssige ting, vi skal have fod på. Vi har jo et ambulatorium... -vi bliver jo hele tiden fra hospitalet mødt med ret store sparekrav, hvor vi er lige på grænsen til at fyre folk (...)." (J: 1)

Hvis arenaen for forhandlingerne af de forskellige perspektiver nedprioriteres i SACC, kan det tænkes, at de fremtidige aktører, som skal arbejde med SACC, på sigt kan komme til at handle med udgangspunkt i de rationaler, som relateres til deres "egne" sociale verdener. Det er derved ikke længere den sociale orden, der er etableret omkring SACC, som sætter rammerne for aktørernes handlinger. Dette kan

blandt andet tænkes at udspille sig i kraft af, at aktørerne uden denne arena ikke direkte bliver konfronteret med de perspektiver, som er på spil i mødet omkring SACC.

At vi netop fremhæver økonomi og personaleressourcer i ovenstående citat og eksempel, skal ses i sammenhæng med at Københavns Kommune og Region Hovedstaden på et overordnet plan kan forstås som værende politisk styrede organisationer. Her kan rammerne omkring disse - både for SACC og de involverede organisationer - ændres som resultat af politiske prioriteringer, strategier og des lignende. Vi finder i samarbejdet, at økonomi er et væsentligt forhandlingspunkt i SACC.

“Mht. de udgifter, der er forbundet til de forskellige ydelser [social og sundhedsydelser], sørger vi [I drift] for at bevare dem på hver banehalvdel (region vs kommune). Københavns Kommune har penge til driften fremover, så det springende punkt bliver vedligeholdelse af SACC databasen, da det ikke er finansieret efter projektperioden. CHIP har erfaring i at videreføre it-projekter i en driftsform, men jeg ved ikke, hvordan der er tænkt på SACC.” (M: Mail 2)

Hvor der i projektfasen kan siges at have været et dedikeret fokus på - og et forhandlet økonomiske grundlag for - at udvikle SACC og skabe en bedre behandlingspraksis i samarbejdet, kan der i driftsfasen tænkes at være større økonomisk usikkerhed og risiko for, at andre fokus og rationaler indtræder. Dette relateres blandt andet til at økonomien i driften kan siges at være bundet op på de forskellige organisationers økonomi og strategi på området. Ydermere kan det relateres til, at der ikke, på samme måde som i projektfasen, findes en arena for stabilisering og understøttelse af de økonomiske perspektiver i samarbejdet. De beslutningsstærke aktører i samarbejdet, som i projektfasen sidder i styregruppen, kan - uden arenaen - tænkes ikke at blive konfronteret med SACC og den økonomistyring, der skal varetages for at opretholde samarbejdet. Det kan i denne sammenhæng tænkes, at der er risiko for, at der ved organisatoriske udfordringer, som eksempelvis ressourcefordeling eller besparelser, ikke vil blive handlet med udgangspunkt i hvad der er i tråd med SACC-samarbejdet. Den økonomiske udfordring fungerer her blot som illustration på ét element, der kan skabe potentiel ubalance i samarbejdet, hvis grundlaget for arenaen og den sociale orden ikke

opretholdes. Selvom denne udfordring kan siges at udspille sig i baggrunden af den egentlige behandlingspraksis, som er etableret i samarbejdet, må den siges at have en væsentlig betydning for, at den fremtidige drift skal lykkes. Det er i sammenhæng med ovenstående problematisering nærliggende at stille spørgsmålet om, hvem der i det hele taget skal varetage SACC-samarbejdets interesser i driftsfasen?

Arenaen omkring projektledelsen

I forbindelse med en fremtidig reducere af projektledelsen, ser vi yderligere, at én af de essentielle elementer for samordningen af samarbejde undergraves. Det hænger sammen med, at vi i analysen finder, at projektlederne, med deres stærke tilknytninger til de sociale verdener som omgiver SACC, er i stand til at relatere til, tolke og forhandle perspektiver på tværs af samarbejdet. Vi finder derfor at projektledelsen i kraft af denne styrke bidrager til en understøttelse af den sociale orden.

Med forståelsen af, at der fremadrettet skal være tilknyttet 1/5 projektlederstilling til SACC, er det nærliggende at tænke, at det er her, ansvaret for at varetage samarbejdets interesser kommer til at ligge. Om denne stilling bliver tildelt én person eller bliver fordelt mellem flere, har vi ingen indsigt i grundet de uafsluttede forhandlinger. Vi kan dog - i analysen af denne specifikke situation omkring SACC - pege imod, at den diversitet og dynamik, som eksisterer i projektledelsen, spiller en væsentlig rolle i at etablere og stabilisere det velfungerende samarbejde.

Et andet aspekt, som kan bringes op i forhold til projektledelsen i SACC, er, at de har været med til at inddrage andre udefrakommende aktører i forhandlingerne; aktører, som ikke er med i styregruppen. Projektledelsen kan siges at have faciliteret den del af SACC-arenaen, hvor behandlingscentrene og IAs personale har kunne have en stemme i forhandlingerne og udviklingen. Ved overgang til driftsfase forstår vi, at denne arena, hvor behandlingscentrene og IA har kunne mødes, erstattes af de aftaler, objekter og arbejdsprocesser som er udviklet igennem projektfasen.

I analysen finder vi, at mange elementer omkring SACC-samarbejdet kan forstås som grænseobjekter. Med denne forståelse kan der måske også argumenteres for, at

aktørerne på hver sin side af behandlingspraksis, i driftsfasen, ikke har det store behov for at indgå i en sådan arena, grundet grænseobjekternes plasticitet. Men hvorfor er det så, at vi stadig mener, at der er et behov at vedligeholde arenaen, hvilket med andre ord kan beskrives som at holde driftsfasen og samarbejdet åben for forhandlinger?

At adaptere til forandring

For at besvare ovenstående spørgsmål vil vi her afslutningsvis - for dette diskussionsafsnit - bringe et yderligere argument på banen for at bibeholde arenaen mellem samarbejdets aktører. Dette bygger igen på tanken om, at de sociale verdener omkring SACC-samarbejdet må forstås som dynamiske; dog i dette perspektiv i kraft af den konstante udvikling, der foregår omkring de sociale verdener.

Kigger man på hepatitisbehandling i et historisk perspektiv, vil man se, at det er påvirket af, at det medicinske og teknologiske område er i en konstant udvikling. Hvor behandlingsformer og medicinering tidligere varede op mod et år, findes der nu en behandlingsform, som på relativt kort tid og med stor sandsynlighed kan kurere patienten. Hvor IT før i tiden var tunge, dyre og afgrænsede systemer, er der i dag et væld af muligheder for at udvikle, sammenkoble og distribuere data mellem systemer. Denne udvikling kan i nogen grad siges at være grundlaget for, at man har kunne udvikle SACC, men den kan også på sigt blive udfordringen, idet udviklingen indenfor disse områder vil fortsætte. Der findes selvsagt ingen faste løsninger, som kan favne en verden, der konstant bevæger og udvikler sig. I en foranderlig verden kan man derimod tage et forbehold; nemlig at skabe plads til - eller vedholde grundlaget for - at forholde sig til disse bevægelser og forandringer.

Ved at vedligeholde en arena hvor aktørerne i samarbejdet kan mødes, artikulere, forhandle og afstemme, mener vi, at dette samarbejde kan adaptere sig til en verden i konstant udvikling. At der er rum for og til, at behandlingscentre eksempelvis kan berette om ændret adfærd hos misbrugerne, at IA kan bringe nye behandlingsformer ind, at forskningsenheden kan producere ny viden på området og at der kan tages højde for nye teknologiske eller økonomiske forhold. Alle disse behov, mener vi, bør understøttes og vedligeholdes i kraft af en arena, så der skabes

grundlag for kontinuerligt at kunne adaptere til de nye forhold, der måtte indtræde i samarbejdet.

En proces mod standardisering

Som næste del i diskussionen ønsker vi her at tage fat på den udvikling, vi har peget imod i analysen; nemlig udviklingen af en mere standardiseret og systematiseret hepatitisbehandling for misbrugere. Vi opsummerer kort. Vi har i analysen peget mod følgende elementer; (1) vurderingen af forventet compliance, hvilket er et element, som i skemaform skal lægges ind i databasen. Dette skal gøre begrundelsen bag vurderingen mere eksplicit samt sætte nogle specifikke vurderingsparametre op, som behandlingspersonalet skal følge i vurderingen. Samtidig udtrykker man behov for, at dette vurderingsskema, i tilfælde af tvivl, skal kunne omgås og at man må have en åben dialog ved siden af. Forventet compliance betragtes her på to forskellige måder; et element, der standardiseres og samtidig et element, som er en *blød ting*, der ikke kan standardiseres helt. (2) Borgere med risikoadfærd, men definitionen af denne klassifikation er forholdsvis vag, idet konceptet ikke har nogen åbenlyse grænser. Disse forhandles i stedet og man beslutter, at borgere med risikoadfærd omfatter alle, som er i misbrugsbehandling. Samtidig understreges det, at grænserne er til videre forhandling. Vi har derved ikke at gøre med en klassifikation, som standardiseres helt, men samtidig ser vi spor og elementer, som peger i retning mod en potentiel standardiseringsproces. (3) Som det sidste element har vi forskningen. I SACC har vi flere aktører fra den sociale verden omkring forskningen, som har interesse i at systematisere og standardisere så meget, som det er muligt - men dog stadig med hensyntagen til behandlingspraksis og ressourcer. Dette beror på, at forskningen skal bruge data, som skabes konsistent og systematiseret, for at det kan have forskningsmæssig værdi.

Alt i alt kan man her tale om, at man søger at skabe en hepatitisbehandling for misbrugere, som til en vis grad systematiseres, klassificeres og standardiseres. Dette fører til en form for infrastruktur, som skaber orden i et behandlingsforløb, der før var mere usikkert, inkonsistent og fragmenteret. Her kan det så være oplagt at spørge, hvad problemet er? Er denne udvikling ikke blot en fornuftig udvikling og for alles bedste? Udviklingen mod mere struktur er netop på mange måder

hensigtsmæssig, idet man eksempelvis kan mindske chancen for misforståelser mellem samarbejdsparter, mangler i behandlingsforløbet og forskelsbehandling af patienter. Vi vil dog, i kraft af vores teoretiske perspektiv omkring klassificering og standardisering, påpege visse fokuspunkter, som vi finder relevante for standardiseringsprocesserne i SACC.

Usynlighed og materialitet

“People often cannot see what they take for granted until they encounter someone who does not take it for granted.” (Bowker & Star 2000: 291)

En interessant vinkel er her, at ingen af vores informanter forholder sig til, at klassifikationerne, standarderne eller den generelle systematisering, som udviklingsarbejdet er rettet imod, kan have fremtidige konsekvenser. Procedurene omkring databasen og behandlingspraksis - samt de fælles referencekoncepter - forstås som centrale elementer i samarbejdet, men betragtes umiddelbart ikke som andet end værktøjer og midler til at komme i mål med en bedre behandlingspraksis.

Det er på den ene side klart, at der i et projektarbejde er visse ting, som tager mere fokus end andet. Når aktørerne orienterer sig mod at skabe bedre behandlingspraksis, er det nok naturligt, at det er praktiske elementer og umiddelbare problemstillinger, som tager fokus. Derfor fylder udfordringer fra det daglige arbejde, såsom at finde ud af, hvordan blodprøver eksempelvis bliver fragtet fra A til B, mere end større konsekventielle overvejelser på sigt. På den anden side er tilstedeværelsen af overvejelser omkring standardisering netop betonet af deres “evne” til at blive usynlige for aktørerne. Som tidligere nævnt er det vigtigt at være opmærksom på, at når standardiseringer arbejdes ind i en infrastruktur - her eksempelvis i behandlingspraksis for misbrugere med hepatitis - så ender klassifikationerne og standardiseringerne ofte med at blive usynlige. Klassifikationer i form af eksempelvis fagbegreber og koncepter såsom borgere med risikoadfærd, accepteres på en måde, hvor man ikke stiller spørgsmålstejn ved dem og klassifikationerne “siver” på denne måde ned i infrastrukturen.

“Everyday categories are precisely those that have disappeared into infrastructure, into habit, into the taken for granted.” (Bowker & Star 2000: 319)

Bowker og Star påpeger her især, at det er hverdagsbegreber og –klassifikationer, som forsvinder eller usynliggøres, idet man tager dem for givet. Dette kan vi genkende fra brugen af konceptet risikoadfærd, som ikke var noget, vores informanter studsede videre over, men som for os som udefrakommende sprang i øjnene som en fremmed klassifikation, der krævede afklaring.

Hvori ligger så problemet med de usynlige klassifikationer og standardiseringer?

“Classifications are powerful technologies. Embedded in working infrastructures they become relatively invisible without losing any of that power.” (Bowker & Star 2000: 319)

Som vi ser i ovenstående citat og som tidligere redegjort for (Bowker & Star 2000), kan en klassifikation eller en standard tilegne sig en form for 'magt', idet det forudgående afklarende arbejde bag klassifikationen kan være usynlig for vedkommende, som anvender den. Samtidig kan en standard være så stabiliseret, at man følger den uden at stille kritiske spørgsmål hertil eller tænker, at det ikke kan ændres, når den først er taget i brug.

“Once a system is in place, the practical politics of these decisions are often forgotten, literally buried in archives (when records are kept at all) or built into software or the sizes and compositions of thing.” (Bowker & Star 2000: 45)

Bevidstheden om klassifikationerne kan derved forsvinde og kan potentielt alligevel skabe effekter eller konsekvenser, som kan være uønskede eller uovervejede.

Grundlaget for argumentet om, at klassifikationer og standarder bliver usynlige, er, som nævnt ovenfor, baseret på, at man kan komme til at tage dem for givet, fordi de ikke er nye for én i hverdagen. Derudover vil vi også pege på, at klassifikationers og standardiseringers materialitet kan være årsagen. Standardiseringer og klassifikationer kommer nemlig til udtryk i konkrete fysiske objekter såsom skemaer

og vejledninger i stil med MOOP. Disse elementer fordrer standardisering af handlinger og fremgangsmåder, og på denne smelter objekter og procedure sammen. Standardiseringen giver på denne måde udslag både i noget fysisk og ikke-fysisk og dette mix af materialitet kan gøre det kompliceret at "se" standarder (Bowker & Star 2000: 39). På denne måde kan vi se, at standarder omkring behandlingspraksis af hepatitis for misbrugere kommer til udtryk gennem både fysiske og konkrete vejledninger og skemaer, men i høj grad også gennem den forandring, standarden medfører i behandlernes handlinger og praksis. Hvis man blot kigger på sidstnævnte – altså, handling og praksis - fremtræder standardiseringen, som har fundet sted, ikke så tydeligt, som hvis man læser manualen (MOOP). Når standarder er forhandlet og skal integreres i praksis som i denne situation, vil der være fokus på, hvordan standarden anvendes og ikke hvordan den er blevet til. De bagvedliggende usynlige forhandlinger, som har udspillet sig, efterlader mærker i fremtidige handlinger og retningslinjer, men forbliver usynlige for det behandlende personale og vil derved være svære at opdage og forandre.

Dette kunne i situationen omkring SACC eksempelvis være ved brugen af skemaet til vurdering af forventet compliance i databasen. De involverede aktører i udviklingsarbejdet er bevidste om, at dette skema blot er én måde at gøre det på og at det samtidig også er et produkt af en forhandlingsproces. Dette er dog ikke nødvendigvis tydeligt for det kommende behandlingspersonale, som blot "møder" dette skema og forstår, at det er det, de skal bruge. Det kan være svært fremover at ekspliciterer de forhandlinger, som ligger bag og de bliver derfor potentielt usynlige. Derigennem forsvinder forståelsen for, at skemaet ikke udgør en endegyldig standard for, hvordan man vurderer forventet compliance, også. Kunne det tænkes, at bevidstheden om disse forhandlinger - og at der er andre måder at vurdere en patients compliance på - træder i baggrunden eller helt forsvinder efter flere års brug? Dette kunne potentielt lede til, at de standarder, som er materialiseret i eksempelvis databasen, kan komme til at udøve en form for "magt" over behandlingspersonalet i kraft af deres usynlighed. Det er derfor vigtigt at bibeholde bevidstheden om disse forhandlinger og at standarderne ikke kan betragtes som endegyldige.

Nedsivning og spredning

“Infrastructures are never transparent for everyone, and their workability as they scale up becomes increasingly complex.” (Bowker & Star 2000: 33)

Det bliver endvidere relevant for os at vende problematikken med klassifikationerne og standardiseringerne, idet vi ser potentiale for, at disse kan synke ned i eller sprede sig til andre sammenhænge, end dem vi har for øje her. Kunne det tænkes, at de definitioner og metoder, man benytter sig af i SACC, kan blive brugt i andre sammenhænge? Dette bliver i høj grad et aktuelt spørgsmål, hvis man benytter klassifikationerne og standardiseringerne i forskningssammenhæng, hvor viden om hepatitisbehandling bliver spredt ud gennem videnskabelige artikler og anden vidensproduktion. Benytter man sig eksempelvis af klassifikationen risikoadfærd uden at eksplicite forhandlingen og den kontekst, den nuværende “løse” definition bag konceptet udspringer af, risikerer man at påvirke folks mening og forståelse udadtil omkring, hvad det vil sige at være en borger med risikoadfærd. I situationen omkring SACC har man valgt, at alle, som er indskrevet i misbrugsbehandlingen, indgår i projektet og samtidig taler man om borgere med risikoadfærd. Kunne det tænkes, at andre kunne komme til at sætte lighedstegn mellem det at være misbruger og det at være misbruger med risikoadfærd og hvilke følger kunne dette få? Her må man anerkende, at en nedsivning og spredning kan være med til at stabilisere og fastlåse klassifikationen yderligere.

Endvidere vil vi påpege, at man i SACC ikke blot skaber nye standarder og klassifikationer, der i udgangspunktet er isoleret fra omverdenen. De koncepter og ideer, man bringer ind til samarbejdet, er i høj grad farvet af - eller direkte hentet fra - andre standarder og klassifikationer. Det ser vi eksempelvis med vurderingen af forventet compliance, hvor man tager dele af den eksisterende vurderingsmodel, som adapteres, så det passer ind i sammenhæng med praksis. Dette kan tænkes at blive gjort af gode grunde, da det er med til at skabe bedre troværdighed, i og med at modellen er bredt accepteret i den socialfaglige og sundhedsfaglige verden. Samtidig ser vi, hvordan klassifikationerne og standarderne er vævet ind i et netværk af standarder, som bygger oven på og påvirker hinanden. Det er det, Star kalder for ‘embodiment of standards’ (Star 1999: 381). Med denne forståelse kan man tænke, at de klassifikationer og standarder, vi har at gøre med i SACC, netop allerede er

nedsunket eller spredt hertil fra andre steder, hvilket ikke mindsker kompleksiteten eller standardiseringernes stabilitet og "fastlåsthed".

Et iboende paradoks

De ovenstående punkter om, hvordan standarder kan blive usynlige og samtidig sprede sig eller nedsynke igennem lagene, er med til at understrege pointen om, at standarder med tiden kan blive fastlåste i folks forståelse. Dette behøver ikke at være grundet én af de ovenstående pointer, men derimod en blanding af dem alle. Men hvad er problemet ved, at standarder fastlåses på denne måde? Både i den socialfaglige og den sundhedsfaglige verden sker udvikling hurtigt. Hvad der i dag tænkes for den bedste håndtering af "svage" borgere og den mest fornuftige medicinske behandlingsstrategi, kan hurtigt ændre sig grundet nye politiske tiltag eller medicinske muligheder. Det vil derfor være utopisk at tænke, at man efter tre års projektfase står med et produkt, der aldrig skal ændres eller justeres. Standarder er på denne måde aldrig endegyldige.

Dette kan siges at være et paradoks. Man benytter sig af standarder for at skabe mere orden og struktur, hvilket fører mange gode ting med sig. I tilfældet SACC, som nævnt ovenfor, mindsker man eksempelvis risikoen for misforståelser mellem samarbejdsparter samt mangler i behandlingsforløbet og forskelsbehandling af patienter. Samtidig risikerer man dog at låse sig selv fast i nogle forståelser og handlinger, som ikke nødvendigvis er fleksible og gavnlige for det fremtidige virke. Det er derfor vigtigt, at man skal forholde sig åben overfor dem. Dette understreger desuden nødvendigheden af at vedligeholde arenaen omkring samarbejdet i SACC.

"It is important in the development and implementation of classifications (...) that we get out of the loop of trying to emulate a distant perfection that on closer analysis turns out to be just as messy as our own effort. The importance lies in a fundamental rethinking of the nature of information systems. We need to recognize that all information systems are necessarily suffused with ethical and political values, modulated by local administrative procedures. These systems are active creators of categories in the world as well as simulators of existing categories. Remembering this, we keep open and can explore spaces for change and flexibility that are otherwise lost forever." (Bowker & Star 2000: 321)

Med det in mente opfordrer Bowker og Star til, at man ikke må søge at lave et system af perfektion, men derimod bør forstå, at man altid må være åben og på udkig efter forandringer.

Standardiseringer og etik

Som sidste del i denne diskussion vil vi kort berøre emnet etik. Selvom vi ikke eksplicit har arbejdet med og italesat etiske problemstillinger, må man ikke tage fejl af, at denne ovenstående diskussion netop er viklet ind i et etisk perspektiv. De spørgsmål som stilles undervejs vedrører emner som utilsigtede konsekvenser og misforhold mellem standardiseringer og individuelle aktørers behov. Diskussionen omkring standardiseringer og klassifikationer repræsenterer vores etiske vinkel på projektet.

SACC - et generisk projekt?

Som sidste del i diskussionsafsnittet vælger vi her at sætte fokus på en vision om, at modellen Shared Addiction Care Copenhagen kan genskabes andre steder. Det baserer sig på, at det er blevet klart for os, at der omkring udviklingen af SACC ligger et ønske om at opsamle viden og erfaringer om SACC-modellen, med den hensigt at kunne overføre denne behandlingsmodel til andre behandlingsområder.

“(...)plus at når man får den validering, der er i forskningsbenet, så kan man jo også få skabt (...) forestiller, mig at man får en eller anden struktur eller ramme, som man vil kunne løfte op og klaske ned på en anden tilstand.. så kunne man sige KOL (...) altså, der kunne være mange, hvor setup’et kunne være nogenlunde det samme, (...) den her integration mellem en enhed og en specialafdeling og IT-båndet, det kan man jo sådan set applicere på andre ting.” (M i M+L: 6)

“SACC er en aktivitet med henblik på at etablere en samarbejdsrelation mellem Københavns Kommune og Rigshospitalet vedrørende Shared Care, der vil foregå som rutine og led i almen drift. Over dette er lagt en forskningsmæssig struktur, der dokumenterer etableringen af denne samarbejdsrelation og derved tilsikre dens mulige ”eksterne validitet”, altså at de erfaringer, der indhentes, kan bruges til at oprette lignende shared care modeller andre steder.” (M: Mail 1)

Gennem vores analyse og diskussion har vi forsøgt at anlægge et perspektiv på, hvordan man kan forstå SACC som et velfungerende samarbejde. Her har vi peget mod forskellige elementer og dynamikker, som bidrager til dette. Understøttet af vores analyse vil vi her forholde os til spørgsmålet om, hvorvidt det velfungerende samarbejde er bundet op på SACC-modellen. Dette gøres med ønsket om at kunne bidrage til den validering, aktørerne i samarbejdet ønsker at lave.

Vi har med vores teoretiske perspektiv - hovedsageligt funderet i Strauss' sociale verdener og Stars (med flere) grænseobjekter, standardiseringer og klassifikationer - søgt at fremstille analytiske pointer, som peger mod, at der i samarbejdet omkring SACC er flere elementer, som binder aktørerne sammen. Elementer, som rækker ud over Shared Care-modellen, og som i sig selv blot kan forstås som rammen omkring et samarbejde mellem forskellige parter med et fælles mål; at forbedre behandlingspraksis for misbrugere med hepatitis. I situationen omkring SACC har vi dog at gøre med en tilpasset model, hvor man har fokus på *integration mellem en enhed og en specialafdeling og IT* og det er denne, man ønsker at kunne applicere ved andre sygdomsbehandlinger. Her er IT-delen et nyt indspark til modellen, som vi ikke må undervurdere vigtigheden af. Databasen og de online kommunikationsmuligheder understøtter projektet i den form, man ønsker og fungerer, som tidligere nævnt, som et grænseobjekt for samarbejdets aktører.

Det er her essentielt, at vi påpeger det unikke, som finder sted i netop dette samarbejde. Elementerne, som rækker ud over SACC-modellen, kan blandt andet siges at udgøres af relationer, objekter, forståelser, sociale fællesskaber, aftaler, forhandlinger og tillid. Mere specifikt har vi fremhævet følgende i analysen; SACC er sammensat af en unik kombination af tre forskellige sociale verdener, som alle er afhængige af hinanden for at løse "problemet" med hepatitissmittede misbrugere. Samarbejdet bygger på et grundlag af gensidig tillid, som man har formået at etablere allerede tidligt i projektfasen. Der er på den ene side et stort fagligt overlap (af læger), som styrker samarbejdet og tilliden. På den anden side eksisterer der en diversitet i aktørernes faglige sammensætning, som, for den eksterne formidlings skyld, eksempelvis nødvendiggør et fokus på oversættelse af faglige termer. Endvidere er samarbejdet i projektledelsen understøttet af, at man kommer godt ud af det med hinanden, hvilket letter samarbejdsprocessen. Man har desuden taget

beslutninger, som kan siges at have været til større fordel for nogle mere end for andre. Disse beslutninger har dog ikke afstedkommet konflikter, idet aktørerne, som har justeret/givet sig, på denne måde har fundet mening i andre ting - eksempelvis økonomiske fordele. Dette ses i eksemplet, hvor IA i princippet ikke er interesseret i at have alle borgere fra misbrugsbehandlingen indskrevet i SACC på grund af personaleressourcer. Dog finder man her et andet rationale for at indgå i dette kompromis; den økonomiske vinding.

Som et sidste eksempel har vi påpeget, at de to aktører i projektledelsen har et unikt forhold til de forskellige sociale verdener, som SACC er et møde imellem. Dette ser vi i kraft af, at de har et stort kendskab til og en tæt relation til alle tre verdener.

Selvom disse elementer på mange måder kan siges at være afstedkommet af den samordning, aktørerne har investeret i, er det samtidig også nærliggende at tilskrive visse elementer en form for tilfældighed eller held - eksempelvis den venskabelige relation imellem projektlederne. Anskuer man SACC på denne måde, kan man sige, at der er mange faktorer, som spiller ind i at skabe et velfungerende samarbejde; faktorer, som ikke kan bindes op på Shared Care-modellen.

Her må vi dog også påpege, at de analytiske pointer, vi har gengivet ovenfor, endvidere bygger på situationen omkring SACC, som den har præsenteret sig for os; at vi har analyseret denne specifikke situation baseret på empiri og kontekst, som vi har taget del i at skabe, men også har været under indflydelse af. Pointerne kan derfor ikke siges at være endegyldige, men er derimod unikke for lige præcis den vinkel, vi har haft på lige præcis denne situation. Samordningen omkring SACC, som vi har fremhævet i projektet, kan på samme måde forstås som værende unikt og er ikke noget, man direkte kan overføre eller reproducere i andre sammenhænge. Opgaven i at kunne præcisere de elementer, som gør SACC til et velfungerende samarbejde i et generelt perspektiv, er derfor en umulighed. Det handler nærmere om at forstå, at man ikke kan genskabe dette velfungerende samarbejde. Dermed dog ikke sagt, at et velfungerende samarbejde omkring SACC-modellen ikke ville kunne finde sted i andre sammenhænge. Man må blot forstå, at det, som har fundet sted netop her, er unikt og derved ikke direkte er reproducerbart.

Det, vi dog i stedet kan pege på, er, at man kan have nogle fokuspunkter for øje, hvis man ønsker at bruge modellen andetsteds;

- Det er grundlæggende fordrende, at der eksisterer en afhængighed imellem de sociale verdener for at kunne løse det "problem", man ønsker løst.
- Tillid er en vigtig faktor. Dette kan etableres på forskellige områder - eksempelvis igennem en fælles faglighed. Desuden kan det være gavnligt, at tilliden er gennemgående på flere niveauer af samarbejdet - både hos de enkelte medarbejdere, i projektledelsen, i styregruppen samt på ledelsesniveau.
- Man kan være opmærksom på, at beslutninger ikke altid er til lige stor fordel for alle. Nogle beslutninger accepteres derfor på grund af andre ("eksterne") fordele, som samarbejdet derfor også kan være afhængigt af. Hvis en social verden endvidere "lider" under de andres behov, kan der muligvis opstå ubalance.
- Overlap mellem de sociale verdener er en styrke, som man kan have for øje. Aktørerne i projektet kan derfor eventuelt udvælges ud fra dette.
- Dynamikken i projektledelsen er vigtig. "Klikker" disse aktører ikke, kan det potentielt give udfordringer.
- Projektledelsens relationer til samarbejdets sociale verdener er gavnende på mange niveauer.

Vi har nu diskuteret (1) udfordringer for fremtidig opretholdelse af fundamentet for samarbejde og den sociale orden i SACC, (2) standardiseringer og klassifikationer, som elementer man skal være opmærksomme på, for at man ikke fastlåses i en ugunstig stabilitet, samt (3) vores kritik af, at betragte SACC som en mulig generisk model. Her må vi dog samtidig også understrege, at vi gennem vores møde med feltet, vores analytiske gennemarbejdning og søgen efter kritiske vinkler betragter SACC som et velfungerende samarbejde. Vores analyse og diskussion er fremskabt med det mål for øje, at skabe et konstruktivt opbygget dokumentationsarbejde for hvilke processer og elementer vi med vores perspektiv betragter som fordrende og udfordrende for samarbejdet.

5.Konklusion

Vi har i nærværende projekt sat os for at besvare følgende spørgsmål:

Hvordan samles aktører på tværs af kommune og region i samarbejdet om udviklingen af SACC-modellen og den tilhørende digitale infrastruktur? Hvordan kan vi med udgangspunkt i begreberne 'Sociale Verdener', 'Grænseobjekter' og 'Standardisering' identificere fordrende og udfordrende processer og elementer i det videre samarbejdet omkring hepatitisbehandling for misbrugere?

På baggrund af fem kvalitative interviews og analyse heraf, hovedsageligt understøttet af Strauss' 'sociale verdener', Star og Griesermers 'grænseobjekter' og Bowker og Stars teori om 'Standardiseringer', bidrager vi med perspektiver, som forklarer og problematiserer den udvikling, vi ser i Shared Addiction Care Copenhagen (SACC).

Med udgangspunkt i vores informanternes forståelse af SACC som et velfungerende samarbejde, har vi fundet, at SACC kan forstås som et møde mellem sociale verdener, hvor man på trods af forskelligheder har skabt et fælles overordnet mål. Dette møde er ikke ukompliceret, men kan derimod siges at udspille sig i en arena, hvor der forhandles, justeres og indgås aftaler. Arenaen understøttes af en styregruppe og en projektledelse, som faciliterer mange af disse forhandlinger og resultatet heraf kan siges at være en form for social orden, der endvidere understøttes af tillid blandt aktørerne samt sproglige og faglige overlap imellem de sociale verdener. Mødet synes desuden at være styrket dels af den gensidige afhængighed, de sociale verdener er bundet op af (for at løse "problemet" med hepatitissmittede misbrugere) og dels af tilfældigheder såsom god "kemi" og gode samarbejdsrelationer mellem aktørerne. Når SACC overgår fra projekt til drift, ser vi dog også, at en nedprioritering af projektorganiseringen og arbejdet heromkring fremover kan resultere i, at arenaen for forhandlingerne kan bortfalde, hvormed et vigtigt grundlag for opretholdelsen af den sociale orden svækkes. Dette kan være en afgørende beslutning, i og med at de sociale verdener, som mødes i SACC, er i konstant forandring grundet medicinsk, teknologisk og politiske udvikling.

Som løsning ser vi i SACC, at man i projektudviklingen søger at etablere et grundlag for fremtidig understøttelse af samarbejdet gennem brugen af grænseobjekter og standardiserede arbejdsprocesser. Denne udvikling fører mange gode ting med sig såsom en mindskelse af risici for fejl og mangler i behandlingspraksis samt etableringen af et grundlag for bedre forskning på området. Udviklingen kan dog også forstås som problematisk. Standardiseringer kan blive usynlige for aktørerne og kan derfor udøve en form for magt, da man risikerer at blive fastlåst i forståelser og handlinger, som ikke altid er gavnlige for det fremtidige virke.

Dette kan siges at være et iboende paradoks for udviklingen af SACC, hvor man - fornuftigt nok - ønsker mere orden og struktur, men i sidste ende kan komme til skabe fastlåste, statiske rammer for et samarbejde, der netop er velfungerende i kraft af dynamiske processer.

I nærværende projekt har vi yderligere diskuteret SACC op imod ideen om at gøre det til en generisk model. Her bidrager vi endvidere med perspektiver, som understreger, at vi i SACC-samarbejdet ser en unik, velfungerende situation afstedkommet af mange elementer, som rækker ud over selve SACC-modellen.

Til trods for ovenstående opmærksomhedspunkter finder vi, at vi i kraft af det teoretiske perspektiv fra symbolsk interaktionisme, sociale verdener, grænseobjekter samt standardiseringer, kan bidrage med et nuanceret perspektiv til SACC, hvor eventuelle organisatoriske skel ikke udgør en hindring for samarbejdets etablering og beståen. Ved at betragte SACC gennem disse perspektiver kan samarbejdet fremstå mindre komplekst og derved lettere overskueligt.

6.Perspektivering og kritiske refleksioner

Nu, hvor vi har afrundet projektet og klarlagt vores forskningsbidrag til dette felt, vil vi kort vende nogle af de tanker og ideer, som vi ikke har kunne adressere her. Grundene herfor er forskellige, men bunder hovedsageligt i en begrænset tidsramme samt en begrænsning i adgang til feltet. Førstnævnte grund giver sig selv, mens vi dog kort må uddybe sidstnævnte grund. I vores møde med informanterne har vi forsøgt at få et større indblik i den arena, som udspiller sig i SACC; her forstået som eksempelvis styregruppemøderne. Disse har dog været en udfordring at få adgang til. Dels grundet det faktum, at de sjældent blev afholdt, hvilket var en udfordring i forhold til vores tidsramme og dels grundet et ønske om (fra vores informanternes side), at vi ikke "forstyrrede" SACC-samarbejdet alt for meget. Dette er ikke en kritik af vores informanter, men blot et udtryk for, at vi i feltet har mødt forhindringer i at udføre observationer og lignende, som kunne være gavnlige for vores projekt. Vi vil her kort beskrive to forskellige emner og refleksioner, som vi - hvis det havde været eller fremover ville blive muligt - ville have prioriteret at behandle.

Observationer og interaktion

Som vi nævner i beskrivelsen af vores ontologiske positionering, har vi fokuseret mindre på den "interaktionistiske" del af symbolsk interaktionisme. Dette er i høj grad et aktuelt sted at gribe fat, hvis muligheden for eksempelvis at observere vores informanter i "aktion" var mulig. I projektet finder vi, at interaktion præsenteres i kraft af informanternes fortolkning af disse, hvilket vi så tolker og analyserer. Havde vi mulighed for selv at se interaktionen, ville vores analytiske grundlag dels være større og dels også kunne rumme perspektivet omkring det, at informanter ikke altid gør det, de siger. Dette er forstået ud fra, at der kan være flere niveauer og lag af rationaler, intentioner og meninger bagved det, som umiddelbart kommer til udtryk i en interviewsituation. Dette er igen ikke ment som en kritik af vores informanter, men der kan til tider ses forskel i, hvordan man opfatter sine handlinger sammenlignet med måden, man faktisk handler på. Når vi ikke har dette perspektiv med i vores projekt, betyder det dog ikke, at vores analytiske pointer må erklæres ugyldige. I symbolsk interaktionisme anerkender man netop individets oplevelse af virkeligheden og forstår, at dette ikke kan sidestilles med en objektiv virkelighed

(Blumer 1969). Vores pointe er dog her, at for at skabe et større grundlag for at forstå den 'mening' eller de sproglige symboler, aktørerne i SACC udtrykker, er observationer af deres handlinger en vigtig del, som ikke må underkendes. 'Mening' i symbolsk interaktionisme udspringer netop af interaktionen. Denne vinkel understøttes i høj grad også af de teoretiske begreber, vi har valgt at benytte i projektet og Strauss' teori om sociale verdener udspringer desuden af en teori om handling og interaktion (*theory of action* - Strauss 1993: 13).

Med en sådan vinkel på projektet ville observationer ved styregruppemøder være interessante, da vi derved kunne få et mere direkte indblik i, hvordan der forhandles og samordnes. Endvidere ville det være oplagt at observere projektlederne i "aktion", når de møder andre aktører og skal forhandle med disse. Dette ville give os et andet indblik i den arena, vi omtaler i projektet. Endvidere ville det kunne bidrage med muligheden for at holde vores egne fortolkninger af den sociale ordens opståen op imod vores informanternes fortolkninger.

De usynlige perspektiver

Grundet vores brug af Grounded Theory omhandler vores analyse og diskussion det, vi "møder" i feltet. Dog påpeger Clarke, at man som forsker også kan forsøge at italesætte og kortlægge elementer eller sammenhænge, som ikke eksplicit fremgår af empirien, men som man alligevel fornemmer. Clarke kalder dette for *sites of silence* og hun henviser til, at disse elementer i deres 'stilhed' kan være svære at italesætte uden at lægge ord i munden på informanter, hvilket man som forsker skal være opmærksom på (Clarke 2003: 561). En sådan tilgang kunne fordres ved brugen af positionskort, hvor man kortlægger de positioner, man finder i empirien. En vigtig pointe er her, at Clarke også opfordrer til at kortlægge de positioner, man ikke finder i empirien (Clarke 2003: 554), for på den måde at italesætte bekymringer, kontroverser og lignende, som informanterne ikke taler om.

Med et sådan perspektiv ser vi her et oplagt emne at bringe ind i projektet. SACC er et samarbejde, som har fokus på forbedring af behandlingspraksis for hepatitissmittede misbrugere. Men hvor er misbrugerne repræsenteret? Vi har i mødet med vores informanter spurgt ind til dette, men emnet har syntes at være falde ind under en indforståethed omkring, at SACC jo er for misbrugernes bedste.

Dette er ikke et forsøg på at underminere denne forståelse, men blot et indspark til at give de marginaliserede aktører en stemme (Gad og Markussen 2007: 171) med målet om at bidrage med nuanceringer.

7.Litteraturliste:

Artikler og bøger

- Bowker, G. C. & Star, S. L.** (2000): "Sorting things out: classification and its consequences", Cambridge, MA: The MIT Press
- Bossen, C. & Lauritsen, C.** (2007): *Symbolsk interaktionisme og STS* i "Introduktion til STS". Redigeret af Jensen, C. B, Lauritsen, P., Olesen, F., Hans Reitzels Forlag
- Blumer, H.** (1969): *Symbolic Interactionism – Perspective and method*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall
- Børsen, T., & Botin, L.** (2013): *What is Techno-Anthropology?* i "What is Techno-Anthropology?" Redigeret af T. Børsen, & L. Botin, Aalborg, Aalborg University press.
- Chamberlain-Salaun, J.; Milles, J.; Usher, K.** (2013): *Linking Symbolic Interactionism and Grounded Theory Methods in a Research Design: From Corbin and Strauss' Assumptions to Action*, Sage Publication
- Clarke, A. E.** (2003): *Situational Analysis: Grounded Theory Mapping After the Postmodern Turn*, "Symbolic Interaction", Vol. 26, The Society for the Study of Symbolic Interactionism, Wiley
- Dewey, J.** (1938): "Logic: The Theory of Inquiry", New York, Holt, Rinehart and Winston
- Elkjaer, B. & Huysman, M.** (2008): *Social Worlds Theory and the Power of Tension* in "The SAGE handbook of new approaches in management and organization" Redigeret af Barry, D. & Hansen, H., London: SAGE Publications Ltd.
- Fujimura, J. H.** (1992): *Crafting Science: Standardization Packages, Boundary Object, and 'translation'*, A Pickering (red.) Science as practice and culture, The university of Chicago press
- Gad, C. & Markussen, R.** (2007): *Feministisk STS* i "Introduktion til STS". Redigeret af Jensen, C. B, Lauritsen, P., Olesen, F., Hans Reitzels Forlag
- Harste, G. & Mortensen, N.** (2007): *Sociale Samhandlingsteorier* i "Klassisk og Moderne Samfundsteori", Redigeret af Heine Andersen og Lars Bo Kaspersen, Hans Reitzels Forlag
- Spradley, J.** (1979): *Interviewing an informant*, "The ethnographic interview". New York, N.Y: Holt, Rinehart and Winston.
- Star, S. L.** (1999): *The Ethnography of Infrastructure*, "American Behavioral Scientist", vol. 43, no. 3, Sage Publications.

Star, S. L. & Griesemer, J. R. (1989): *Institutional Ecology, 'Translations' and Boundary Objects: Amateurs and Professionals in Berkeley's Museum of Vertebrate Zoology 1907-39*, "Social Studies of Science", Vol. 19 (1989), Sage.

Strauss, A. (1978): *A social worlds perspective* - volume 1 p.119-128 - i "Studies in symbolic interaction: an annual compilation of research", Greenwich CT, JAI Press

Strauss, A. (1993): *Continual Permutation of Action*, New York, Transaction Publishers

Web artikler og digitale dokumenter

Dagens medicin, (2012): *Læger raser over fælles medicinkort*, 20.april
<http://www.dagensmedicin.dk/nyheder/it/lager-raser-over-falles-medicinkort/>

Politiken, (2014): *Statsrevisorerne kritiserer udvikling af medicinkort*, 14 september
<http://politiken.dk/forbrugogliv/sundhedogmotion/ECE2398687/statsrevisorerne-kritiserer-udvikling-af-medicinkort/>

Projektansøgning (2014): *Ansøgning R137-A519* - Region Hovedstadens Forskningsfond til Sundhedsforskning - Særlige strategiske satsninger, Udvikling og evaluering af et Shared Care behandlingssystem for hepatitis C på misbrugscentre i Region Hovedstaden. (I bilag)

Regeringen, KL og Danske Regioner (2011): *Den digitale vej til fremtidens velfærd - Den fællesoffentlige digitaliseringsstrategi 2011-2015*, august,
http://www.digst.dk/~media/Files/Digitaliseringsstrategi/Digitale_vej_til_fremtidens_velfaerd.pdf

Region Hovedstaden og Kommunerne i regionen (2015): *Sundhedsaftale mellem Region Hovedstaden og kommunerne i regionen 2015 - 2018*,
<https://sundhedsstyrelsen.dk/da/nyheder/2015/~media/5B2E304CE7FF401E9E2A1445FB84F60A.ashx>

Sundhedsstyrelsen (2007): *National handling til forebyggelse af hepatitis C blandt stofmisbrugere*,
http://sundhedsstyrelsen.dk/publ/publ2007/cff/stofmisbrugere/forebyggelse_hepc_stofmisbrugere.pdf

Søndagsavisen (2015): *Ny offentlig it skandale medicinkort er fire år forsinket*, 7. Maj,
<http://sondagsavisen.dk/arbejdsliv/2015-05-07-ny-offentlig-it-skandale-medicinkort-er-fire-ar-forsinket/>

8.Bilag:

- 1. Transskriptioner**
- 2. Projektansøgning**
- 3. Mail 1**
- 4. Mail 2**

Bilag kan downloades som zip-fil på:

<https://www.dropbox.com/s/ma1sosafs981yit/Bilag%20SACC%20speciale%20til%20download.zip?dl=0>

Ved problemer kontakt: Søren, tlf.24484732